

Izudin R. Bihorac

TROKUT LJUBAVI I SMRTI

www.digitalne-knjige.com

Izudin R. Bihorac

TROKUT
LJUBAVI I
SMRTI

2021. godine

Svi korisnici digitalnih knjiga by Impero present, dužni su poštivati ugovor o korištenju digitalnih knjiga koji se nalazi u prilogu knjige:

Više podataka o našim drugim izdanjima moći ćete saznati ukoliko posjetite našu web stranicu, koja se nalazi na slijedećoj adresi:

<http://www.digitalne-knjige.com>

© Copyright Izudin R Bihorac. Sva prava pridržana.
Ni jedan dio ove knjige ne smije se reproducirati u bilo kom obliku ili na bilo koji način uklopiti u drugi rad, prenijeti u bilo koju formu: bez pismenog odobrenja autora, uvažavajući sva autorska prava.

*"Strast pokreće svijet, a ljubav ga
samo čini sigurnijim mjestom."*

(Tracy Marrow)

Pripremio: Izudin R Bihorac

Uredio: Nenad Grbac

RECENZIJA ROMANA TROKUT LJUBAVI I SMRTI

Romanom *Trokut ljubavi i smrti* Izudin R. Bihorac nastavlja vječitu dilemu svezremenih tema kao što su ljubav, patnja, osveta. O ljubavi i ljubavnim jadima se piše vjerovatno otkako je čovjek spoznao svoje biće, a u tom nepresušnom vrelu se našao i autor ovog romana s idejom da progovori o jednostavnim ljubavima jednostavnih ljudi.

Nema tu mjesta, bar prema Izudinovoj zamisli, za teške tragedije, epske likove, uzvišene ljepote, već je cilj prvenstveno pričati o zaljubljenosti dvoje mladih ljudi, oslonjenih jedno na drugo, kojima je jedina želja da budu sretni zajedno, a da od života traže samo najbolje. I kako to u realnom svijetu teško može da se ostvari, tako se životi mladića i djevojaka nađu u vrtlogu koji im pomuti sreću, dvojici čak oduzme ono što je čovjeku najvrjednije.

Autor ovog ljubavnog romana prati ne jednu već četiri velike ljubavi, četiri sarajevska para koji su raja, odani prijatelji; u svojim najboljim godinama i materijalno situirani, samo bi da otkinu svoj komadić sreće, druže se, putuju, provode. Ali tu je osveta koju sprovede dvojica kriminalaca samo zbog naizgled nevažnog i gotovo zaboravljenog obračuna, više da iskale svoj bijes na sretnima, usput i steknu materijalnu korist. Pisac nam nedvojbeno, ne mogavši prigušiti emocije, o njima najbolje govori ko su i kakvi su.

Radnja romana se prepliće u odnosima ljubavnih parova i odvija u tri bitna grada: Sarajevo, Pariz, Milano. Autor vješto vodi radnju, iscrtava karaktere likova, ali se ne ustručava ni ljubavnih scena u kojima je erotika katkada prenaplašena.

Čitaocu će ovo djelo pružiti pored zanimljive priče i uzbudljive scena nasilja, upoznavanja s historijskim znamenitostima, necenzurisane opise ljubavi.

Šimo Ešić

1.

Senad je držao u ruci veliku debelu svesku u koju je trebalo popisati robu u zalihama. Pogleda u djevojku i primijeti njezinu nedoumicu. Pođe hodnikom do stepenica, ona za njim. Na tren je zastao i pogledao uokolo. Nije bilo nikoga, svi su se nalazili u kancelarijama. Smiri se i zakorači.

Zar ćemo silaziti dolje? – upita ga i u njenom pogledu zaiskri iznenađenje.

Znaš, na kraju podrumskog hodnika je mali magacin sitne robe – reče joj tiho kao da se skrivao od nekoga ko bi ih u tome mogao spriječiti. U džepu je stiskao ključ podrumске prostorije. Siđoše niz stepenice i dođoše do glavnih vrata koja su vodila u magacin. Ona je sada išla ispred njega. Pritisnu prekidač pored vrata, kojim se pali svjetlo u magacinu, a zatim uhvati rukom kvaku.

Vrata su zaključana ču njen glas dok je pritiskala kvaku. I na njezinom licu se sada razlivala rumen uzbuđenja.

On priđe, izvadi ključ iz džepa i dade joj.

Izvoli. Imaš čast prva udahnuti zrak ovih tajanstvenih odaja.

Tu njegovu opasku je nagradila smiješkom na svom divnom licu i izazivačkim sjajem u očima.

Prostorija je bila ispunjena sa tri reda metalnih polica na kojima se nalazila roba. Regali su visoki oko dva metra i ispunjeni plastičnim kutijama. Na kraju prostorije, do zida u ćošku, nalazio se omaleni sto sa debelim metalnim nogama i drvenom pločom, na kojoj se mogao primijetiti sloj prašine. Bacivši na sto veliku svesku, Senad kao da se

oslobodi mučnog tereta, koji diže prašinu u poprilično mračnom prostoru.

Znaš li koliko materijala moramo pregledati danas? upita ona.

Znam, ali me to ne opterećuje. Uostalom, ti si ta koja će vršiti kontrolu robe, a ja ću je upisivati nasmija se i uputi joj izazivački pogled.

Valjda ćemo izmjenjivati uloge, kroz smijeh mu uzvрати.

Dogovorili su se da pođu sa pregledom prvog regala koji se nalazio do ulaznih vrata. Dok su pregledali robu, pogledi su im krišom lutali između metalnih šipki regala i zaustavljali se na licu onog drugog. Zapitkivali su jedno drugo, prilazili jedno drugom, dodirivali se tijelima, što je kod oboje izazivalo prijatan osjećaj. Ti dodiri nisu bili dugi, ali su podizali temperaturu u njima. Činilo se i oko njih, jer kao da je sve postajalo toplije, čak i metalni regali koji su ih okruživali. Ponašali su se kao da se to dodirivanje dešava slučajno, ali oboje su dobro znali da to nije tako. Kada se udalje, šalju jedno drugom tajanstvene poglede pokušavajući prikriti strast u njima. Poslije jednoga sata on odlučí da naprave pauzu.

Šta misliš da odmorimo malo? predloži pokazujući joj rukom u pravcu praznog stola.

Vrlo rado, a i zaslužili smo, šefe sa smiješkom na licu krenu prva. Zgužvanim novinskim papirom prebrisa ploču i sjede.

Sjede i on pa iz džepa izvadi kutiju cigareta, "HB" tvrdo pakovanje, u kojoj se nalazio i upaljač. Začu se škljocanje, a dim se poče širiti dijelom prostorije u kojoj je vladala tišina. Uživao je u okusu cigareta. Sjedili su čvrsto pripijeni bokovima jedno uz drugo jer sto

nije bio dovoljno širok. Zaćutali su, a dodiri pripijenih tijela su počeli širiti neku ćudnu energiju. Topli dodiri ne bjehu više slučajni, a pogledi su zapoćinjali priću. Osjećajući velike simpatije, zbog kojih je i pozvao kolegicu, dvoumio se kako da zapoćne, šta da kaųe. Da li je pravi trenutak da joj otkrije skrivene osjećaje koje je gajio prema njoj. Zašto ne, moųda i ona osjeća što i ja, a i vrijeme izmiće, razmišljao je. Povuče jak dim. Ispuštajući ga, dim kao da povuče nagomilane rijeći koje su se, kovitlajući zajedno s njim, iznenada oslobodile.

Da nam nije ruku, imali bismo više mjesta kao našali se i pogleda je smijući se. Imam ideju hrabro nastavi Senad ja ću prebaciti svoju ruku preko tvog ramena, a ti moųeš saviti svoju oko mojih leđa. Ućutao je i ćekao reakciju.

Nije ti loša ideja, na samoj sam ivici stola reće ona stidljivim glasom i savi ruku oko njegovih leđa.

Kamen mu pade sa srca. Ohrabren njenim rijećima, zagrlji je.

Pogledaše jedno drugo, a osmijesi im preliše pocrvenjela lica. Zaćutali su i samo se ćulo otpuhivanje dima koji se širio oko njih. U desnoj ruci, koja je bila na njenom ramenu, drųao je cigaretu. Njenu glavu je privukao sebi i, kad mu je lice bilo skoro prislonjeno uz njeno, primaće cigaretu i uvuće dim.

Hoćeš li i ti? upita je i pruųi joj cigaretu.

Ona je stavi između vlaųnih usana i povuče dim. Dim mu obavi lice i za tren zakloni pogled. Ona se nasmiija i uz lagano kašljucanje okrenu glavu na drugu stranu. Pritisnu joj ruku na obraz i okrenu je prema sebi. Pogledi im se spojiše, a na licima zatitra osmijeh. Bacivši

pogled na njene usne, nije oklijevao. Privuče joj glavu prema sebi, prisloni usne na njene i kao da utonu u najslađi san. Privuče je jače i usne se čvršće spojiše. Ponestajalo im je zraka, a ona odmičući glavu tiho reče:

Vrata...

Ne brini, sve je u redu staloženo joj odgovori.

Ustao je, dok je ona prateći ga pogledom ostala na stolu. Prišao je bliže i stavi ruke oko njenog vrata. Usne im se opet spojiše, a u njihova tijela se uvlačila toplina. Obasipao je poljupcima po licu, obrazima, crnim očima, čiji sjaj se mogao primijetiti iako su bile u sjeni njenih gustih trepavica. Dok je ljubio usne, ona je podižući trepavice zanosnim pogledima gledala u čovjeka koji je strasno i vatreno ljubi. Nije prestajao. Usne mu skliznuše sa njenih i nastaviše vlažiti vrat koji se izvijao lijevo i desno. Lančić oko vrata ona zategnu i povuče ga iza, a njegove usne nastaviše vatreni hod po trokutu koji se od zakopčanog dugmeta košulje na prsima širio naviše prema vratu. Brzim pokretom vješto otkopča dugme i proširi prostor žednim usnama. Ljubio je dijelove tijela koji su za njega bili nedodirljivi i koje je žarko želio da osvoji i na njima ostavi vreli trag usana. U zanosu te ljepote čuo je njene pojačane otkucaje srca. Nježno je pomilova rukom po izljubljenom dijelu tijela, a zatim otkopča sljedeće dugme. Predavala mu se i nudila bogatstvo skriveno ispod tanke odjeće. Pred očima se ukaza bijela tkanina koja je pokrivala izvajane obline. Dahtala je. Dahtao je i on. Zavuče prst ispod tkanine i povuče je prema gore. Ukazaše se božanske grudi koje su podrhtavale i mamilе njegove začuđujuće poglede. Naježene bradavice na dojčkama su narastale i dobijale oblik trešanja, a on, grčevito se boreći sa nadolazećim osjećajima, žarko poželi da zagriže

zrelo voće. Na tren izgubi dah i, pošto jedva proguta knedlu što je zastala u grlu, prošaputa:

Kakvu ljepotu ti bog podari, Ema!

Ne odgovori mu ništa. Smatrala je da slika koja mu je bila pred očima govori puno više od bilo kakvih riječi. Prešao je nježno rukom, prvo jednom oblinom, a onda drugom, zadržavajući svoje prste na njihovim vrhovima. Primakao je usne toj ljepoti koja ga je ispunjavala i njegov pogled lijepila za njene obnažene grudi. Obuhvati je sa obje ruke oko ramena i lagano je spusti na sto osjetivši pri tom drhtaje njenog tijela. Glava joj je bila skoro na ivici stola. Kada se polusagnut rukama naslonio na sto, ona mu svoje prebaci oko vrata i privuče ga sebi. Sad je ona njega ljubila strasno po licu, vratu i usnama. Obuhvativši ga oko glave, lagano je privuče i prisloni na grudi. Bile su tople jer ih je grijao žar ravnomojerno raspoređen po njenim oblinama. Milujući je ispod prstiju osjeti kaiš koji se nalazio na njenoj suknji. Nježno podvuče prste ispod kaiša i lagano ga zateže prema dolje. Spusti glavu niže i na usnama osjeti njen razgolićeni pupak. Podizao je glavu, gledao ga i opet nastavljao ljubiti. Kada je pokušao da otkopča kaiš, ona šapnu:

Ne, nemoj rukom mu dade znak.

Shvatio je. Ispravio se i stao čvrsto na tlo. Sagnuo se i uhvativši je za noge, koje su visile pored stola, lagano ih podiže. Suknja se sroza naniže, a na obline nogu, koje su bile u zraku, kao niske nizali su se njegovi gladni pogledi. Njima ih je umivao, a onda ih započe naizmjenično ljubiti. Usnama je putovao sve niže, dok ih je presavijao kako bi se njena stopala mogla osloniti na ivicu stola. Lagano ih je pridržavao, a usne su nastavljale svoj put zanosa i čežnje. Osjeti miris svilene tkanine koja je pokrivala mjesto strasti i

vatre. Krvotok se pojačavao, a venama mu je tekla krv koja je svake sekunde bivala vrelijom. Ispod dijela ivice zavodničke tkanine, koja je kružila oko tijela, na dijelu koji je pokrивao stomak pritiskom palčeva je napravio mali otvor. Zatim je povukao rukama na obje strane i taj otvor na tkanini se proširi. Ponovio je tu radnju još dva puta i otvor je bio dovoljno veliki da se njegov pogled zaledi i ostane ukočen nad tim prizorom. Pitao se na tren da li je to san ili stvarnost koju zapravo sanja. Dlačice sa tog stidnog dijela tijela su se izmiješale sa koncima poderane tkanine i činile fantastičan spoj koji mu je mamio uzdahe. Mokre usne su počele kvasiti ivice poderane tkanine, dugo se zadržavajući na tom vatrenom dijelu njenog prekrasnog tijela.

Ona je dahtala u njegovoj igri. Ispravio se i brzim pokretom zbacio pantalone. Masivna toka na kaišu zvecnu pri udaru na beton, a njen vitki struk lagano zadrhta. Gotovo u istoj minuti osjeti toplinu na usnama, "korica mača" se za par sekundi poče uvlačiti u njezino tijelo, dok su uzdasi punili prostor između njih. Sa obje ruke je držao njene noge i jako ih privlačio sebi. Stavljao ih je preko kukova, vraćao ih i podizao zajedno uvis, širio ih lagano kao lepezu i čvrsto se priljubio uz njen vreli dio tijela. Čuli su se nježni jecaji, strastveni uzdasi i to se nije prekidalo minutama. Ritam se ubrzavao dok se crvenilo na njegovom licu pojačavalo. Sastavio je njene noge i ispravio ih ispred lica. Obuhvativši ih privlačio ih je sebi kako bi spoj njegovog tijela bio što bliskiji sa njenim donjim dijelom bedara. Njena leđa su lagano, naprijed-nazad, klizila po stolu dok se rukama pridržavala za ivice stola. Uzdasi su bili strastveniji, a jecaji jači. Iznenada, ona podiže glavu i prošaputa zanosne riječi. Prostorijom se pojačaše neodređeni glasovi puni strasti i vreline. Ona se uvijala i kao da je hodala nebom, a uzdignutim rukama kao da je htjela dohvatiti zvijezdu, koja bi joj bila uspomena sa tog

nezaboravnog puta. Njegova glava još uvijek je bila visoko podignuta pogledom uperenim u beskraj ljubavi koja ih je okruživala.

Sjedoše. Ćuteći su uživali u onom što su doživjeli dok je dim obavijao njihova lica blagim osmijehom pokrivena. Ona ga pogleda i kroz stidljivi osmijeh mu je pokazivala prema vratima prostorije. To je trebao biti znak da trebaju poći. Dohvatila je za kvaku, ali su vrata bila zaključana. Okrenu se i smiješeći se reče:

Znala sam i uputivši mu dugi prodorni pogled nastavi sve si isplanirao, a? I neka si! Poslije kraće stanke reče: Nisam ljuta na tebe, Senade.

Ema, htio sam samo da što više budem s tobom. Vjeruj mi, nisam ni o čemu drugom razmišljao, ali tek sada mi je jasno da nas vežu jači osjećaji od onih koje sam do sada nosio u sebi.

Razumijem te, ni brini. Zar misliš da bih bila tu da ne osjećam isto?

Ohrabren njenim riječima, dohvati je za ruku. Krenuše uz stepenice pokriveni velom tajne koju će dugo u zaljubljenim srcima čuvati.

2.

Bacila se na krevet i on, zaključavši vrata, leže pored nje. Sa pariskog aerodroma su se uputili prema odredištu. Raskomoćeni i opušteni na zadnjem sjedištu taxi- vozila su uživali u laganoj vožnji. Pogledi su radozno šarali ulicama grada o kojem su često razmišljali. Ušavši u ulicu Saint Louis u srcu Pariza, primicali su se hotelu u kojem će provesti desetak dana. Taxi se zaustavi pred zgradom na kojoj je stajao natpis "Hotel Saint-Louis". Poslije obavljene formalnosti na recepciji hotela, uputiše se u sobu na zadnjem spratu. Dogovoriše se da ne koriste lift i pođoše stepenicama koje su se od recepcije u blagom luku savijale lijevo i završavale na prvom spratu. Pogled na veliki hol, u kojem je bila recepcija, pružao je divnu sliku. Nastaviše dalje. Vrata se otvoriše i pred njima se ukaza soba sa širokim krevetom. Zavjesa je pokrivala prozor i vrata za izlaz na terasu. Spustila je torbu i on joj priđe.

Evo nas, zar nisi sanjala ovaj trenutak?

Jesam, hvala ti, Fikrete. Ko zna da li bi ikada došla u Pariz da tebe nije bilo! reče sva radosna, a zatim ga poljubi.

Uzvrativši joj poljubac pomilova je po kosi. Užareni pogled je bio usmjeren prema njenim očima, a na licu mu je titrao osmijeh. Prinese usne i nježno poljubi jedno pa drugo oko. Zatim reče:

Kako da ne ispunim želju ovoj ljepoti, mada, moram priznati i ja sam godinama gajio želju da vidim ovaj grad. Radosniji sam, ipak, što sam s tobom došao.

I jeste bila ljepota. On je tako i zvao. Dok je opušteno ležala na krevetu, po jastuku se rasula njena bujna smeđa kosa presijavajući

se kao da je na mjesečini. Od razdjeljka, koji je bio na desnoj strani glave, polazile su šiške i prekrivale joj čelo do pola, dajući joj ljepši izgled. Tanke obrve su se u visokom luku izvijale iznad očiju i ukrašavale taj dio čela. Kad oči braon boje otvori do kraja, duge i guste trepavice se izviju i gotovo sastave sa obrvama. Tad pogled zasija vedrinom. Onom ko ih gleda unose radost u srce i dušu i ostavlja posmatrača tužnim, ako je za trenutak izgubi iz vida. Sa punih usana, ukrašenih sjajnim ružem, polazio je osmijeh i širio se preko divnog lica tamnijeg tena.

Šta to čitaš? upita ga.

Iz male brošure, koju je uzeo sa ormarića pored kreveta, pročita naglas:

Hotel Saint-Louis se nalazi u Parizu, u srcu malog ostrva Saint Louis koje leži na rijeci Seini i u blizini je jedne od najčuvanijih katedrala na svijetu, Notre Dame...

Hoćemo li izaći na terasu da pogledamo? prekide ona njegovo čitanje.

Svakako, jedva čekam odgovori joj.

Stajali su na terasi, a iz usta su im se otimali uzdasi divljenja. Bili su više nego oduševljeni slikama dijelova čuvenog grada. Hotel se, zaista, nalazio na malom ostrvu na Seini, koja je plijenila širinom i bogatstvom vode na tom dijelu. Sa terase se mogla vidjeti poznata katedrala. Pružala je izvanrednu sliku.

To je ta katedrala o kojoj sam ponešto slušao i čitao, ljepoto moja. Najpoznatija ranogotička katedrala sagrađena na ostrvu De la Cite.

Ističe se simetričnošću arhitektonskih elemenata i zbog toga je najpopularnija crkva u Francuskoj dopuni ga ona.

Savršeno, ljepoto moja, ja sam na tren zaboravio da si ti završila arhitekturu i da svakako više znaš od mene o tom zdanju.

Da, puno svjetskih poznatih građevina smo se dotakli kroz studije, a dosta njih smo i obilazili. Na moju veliku nesreću ovo divno zdanje sam zaobilazila u širokom luku, ali ne svojom voljom.

Pa evo, nagledaj se, brzo ćemo je posjetiti, naravno. Znam još da je u obliku latinskog križa, a potporni stubovi i lukovi raspoređeni su u više redova i kaskada.

Da, zapadno pročelje katedrale je najljepši primjer savršene elegancije gotike. Ima velike prozore, lakoću i vitkost oblika.

Fino te je slušati, ljepoto. Obećavam da ćemo prvo posjetiti upravo katedralu.

Hvala ti, dragi, obradova me sada kao i puno puta zadnjih mjeseci našeg druženja.

A druženje su započeli prije sedam, osam mjeseci kad su se upoznali na jednoj rođendanskoj proslavi kod njegovog prijatelja. U razgovorima s njom, a često se toga i sam prisjeti, obnovi sjećanja na taj divni dan koji je znao nazivati danom preokreta u svom životu. To jeste zaista i bio, jer poslije završetka gimnazije njegov život je krenuo putem o kojem kao gimnazijalac nije razmišljao. Ni sam ne znajući kako, počeo je izlaziti sa društvom koje je voljelo noćni život, noćna druženja, do ranih jutarnjih sati. Njegove snove o studijama prekinuli su pijanke i noćni izlasci sa onima koji nisu previše razmišljali o školi i urednom životu studenta. Stalna i uporna

nagovaranja roditelja da prestane sa takvim načinom života nisu donosili rezultate jer novostečeno društvo ga je uvlačilo u sve teže nevolje, koje su ozbiljno prijetile da ga povedu putem sa kojeg se teže vraćalo u normalan život. Upravo jedna takva nevolja mu je mogla doći glave kada se u kafani, u neposrednoj blizini Sarajeva, odvijala tuča između njegovog društva i nekih koji su se već nalazili u kafani. Još uvijek je ostala prijetnja, njemu upućena od strane jednog razbojnika, da će ga kad-tad unakaziti.

Poslije stalnog i upornog očevoг nagovaranja da preuzme radnju prehrambene robe, koju je godinama otac uspješno vodio, on pristaje i već za par mjeseci posao počinje cvjetati. Kao plod uspjeha i kao poklon sa neba došlo je večе koje je u njegov život donijelo veliku promjenu. I danas ga dobro pamti. Tad ga je put odveo na zabavu kod prijatelja i od tog dana njegov život je krenuo u drugom smjeru.

I jeste tako. Nestalo je onog burnog života kada se išlo bez cilja i trošilo dragocjeno vrijeme, kada se trošio život. Ruka sudbine je tako htjela i sa jednog ugovorenog izlaska sa društvom povukla ga je na taj rođendan, koji mu je vratio mir duši i razum. Tada je čvrsto stao na tlo i krenuo putem na čijem kraju je vidio cilj. Slijedio ga je. To večе na proslavi kod prijatelja iznenada mu se pogled sreo sa djevojkom koja je stajala ispred njega. Od tog trena za njega tu više niko nije postojao iako je oko njega bilo mnogo gostiju. Nije ih primjećivao. Vidio je samo jedno usamljeno lijepo lice i istog trena osjetio žestok nagon da mu priđe. Nije oklijevao, a nije ni razmišljao da li je neko u pratnji djevojke. Sa stola, na kojem se nalazilo više čaša sa natočenim šampanjcem, uzeo je dvije i pošao prema njoj.

Jeste li za jedan šampanjac, mlada damo? rekao je pružajući joj ruku u kojoj je bila čaša.

Odmjerivši ga pažljivim pogledom i darujući ga osmjehom, koji krijepi bolje od natočenog šampanjca, odgovorila je:

Zašto ne? Hvala vam, gospodine.

Pružio joj je zatim ruku, izgovarajući svoje ime, a ona tiho uzvratila:

Hana.

Od tog trena oni postaju nerazdvojan par koji se voli, poštuje, cijeni i čija ljubav još uvijek ide uzlaznom putanjom. Ko zna da li bi ikada došao do nje da je bar minutu ranije stigla Hanina prijateljica.

Po povratku sa terase on je zagrlji, nježno poljubi i predloži da pospreme torbe, a zatim se malo osvježe, što ona rado prihvati. Hana ja otišla u kupaonicu, a Fikret se, otvarajući mini bar, nadao da će pronaći neko piće. Razvuče osmijeh preko lica kad ugleda flašu. Neotvoreni "Jack Daniel's" mu nabaci veseli i glasni osmijeh na lice. Volio je to piće i njegov okus. Ispijao je lagano jaku tečnost milujući čašu koju je držao sa obje ruke. Kao da je htio tim dodirama iskazati ljubav piću koje je, s vremena na vrijeme, volio popiti.

Poslije ispijenog pića, dok je spuštao čašu na komodu, pogled mu se zadržao na zdjeli napunjenoj jabukama. Uze jednu. Bila je žućkasto-crvene boje i lijepa. Prinoseći je ustima osjeti miris sladunjave voćke. Pomirisa je još nekoliko puta i, držeći je u ruci, smiješeći se krenu prema kupaonici. Iako je u ustima još uvijek osjećao ljutinu pića, miris voćke kao da to nadjača. Otvarajući vrata čuo je šuštanje vode, a sama pomisao kakvo tijelo se pod njom nalazi, izazva u njemu radosni titraj srca.

Ljepoto!

Priđe joj i lagano spusti ruku na rame. Bilo je toplo.

Javio sam se da se moja srna ne bi uplašila. Ne volim kad imaš taj osjećaj u sebi, makar i za tren.

Da, to znam i odavno sam to uvidjela. Ti si moja sigurnost i moja opuštenost. Svaki korak uz tebe je ispunjen njima.

Pa napravi ga sada, ljepoto ispruživši obje ruke prema njoj.

Podiže i ona svoje ruke i savi mu ih oko vrata. Fikret svoje raširi i obuhvati je oko struka. Iznad njih lila je topla voda i sapirala njihovu opčinjenost kojom su bili obavijeni. Volio je tu ženu. Volio je jako tu ljepotu i od onog dana, kad joj je uputio prve riječi, ona je postala dio njega i bez koje ne bi mogao. Ona mu je sve u životu, njegova pokretačka snaga, njegov svijetli put, na koji ga je baš ona izvela otimajući ga iz odaja tame. Stisnu je jače za bedra i privuče sebi. Pri tom stisku osjeti jabuku u ruci. Podiže je i otvarajući šaku oboje ugledaše crvenu voćku na kojoj su se zadržavale kapi tople vode, koja nije mogla saprati neodoljivi miris koji su oboje osjećali. Prinoseći jabuku prema licu, usnama obrisu kapi tople vode sa nje. Dok je milovao usnama, pogled mu se zalijepi za njene vlažne usne. Prinese jabuku prema njima. Nježni spoj voćke sa njenim usnama na njegovim izazva slast. Prinese usne njenim i nježno ih grickajući izmami njeno tiho jaukanje. Gotovo istog trena ruku, u kojoj je držao jabuku, spusti niz tijelo i lagano otvarajući prste ispusti je iz šake.

Dva topla mokra tijela se jače priljubiše, a poljupci su počeli ispisivati brojke što su kružile po zamagljenom malom prostoru. Usne započeše svoja šaputanja, a njihov slatki cvrkut se utapao u šum

vode koja je nezaustavljivo tekla po obnaženim dijelovima njihovih tijela. Skliznuše mu usne niz vrat čineći divan spoj sa mlazevima vode. Usnama ih je zaustavljao i širio po prsima, kuda su kružile njegove usne. Pogledom je pratio mlazeve vode koji su nailazeći na lijepo oblikovana uzvišenja na grudima kao vodopad i u širokom luku padali naniže. Na tren ga zahvati neka ljubomora i odjednom poželi da bude taj mlaz koji prelazi najosjetljivije dijelove njenog toplog tijela. Pokuša da ih zamijeni. Sad su njegove usne ljubile zanosno te dijelove koji su podrhtavali od jačine njegove strasti. Dugo se zadržao na tim oblinama koje su mu pojačavale emocije i želju da usne nikada ne odvoji od njih. Ali one su osvajale nove prostore i nježno klizile prama stomaku, a onda se zadržase na pupku u kojem su se taložile tople kapi vode. Sa nježnim dodirima usana one su nestajale i nečujno klizile niz mirišljivo nago tijelo.

Fikret iznenada kleknu na koljena i dok je njenu lijevu nogu prebacivao preko svog desnog ramena, usne su mu nečujno klizile po njenoj koži. Njihovi pogledi su bili usmjereni prema čarobnom trokutu. Na čas poželi da se taj pogled ukoči, zakameni, ali strast nije ispunjavala želje. Primače usne tom trokutu i njegove ga usne pokriše. Mlazevi vode, koji su sapirali miris kože, pokušavali su pronaći put ispod usana, ali i dalje su nastavljali oko njih, jer su one bile čvrsto priljubljene uz taj dio blaženstva. Uzavrela strast se pojačavala, a on je usnama nastavio hodati po beskrajnosti tog trokuta. Najzad osjeti jači pritisak njenih ruku na svom čelu, koje su ga pritiskale prema dolje. Podigao je pogled prema njenom nasmijanom licu, dok se ona saginjala prema njegovom već opruženom tijelu. Sjela je na njega nježno prebacujući jednu nogu s jedne, drugu s druge strane njegovog tijela.

On je ležao na patosu, dok se oko njegovog tijela sakupljala voda u kojoj su se taložile narastajuće emocije. Prisloni grudi na njegove, rukama ga obuhvati oko glave i nasloni mokre usne na njegove. Čvrsto se spojiše i par minuta ostadoše nepomične. Desnom rukom je krenula naniže i on je osjeti na svom najvrelijem dijelu tijela. Sama je počela osjećati tu vrelinu dok je s njom kružila po trokutu strasti. Zajednički trzaj tijela izmami uzdahe koji se poklopiše, a tijela zadrhtaše. Uzdasi i lagana njena jaukanja su se širili malim vlažnim, zamagljenim prostorom. Ona nije mijenjala ritam tijela koje se njihalo naprijed-nazad i koje se naizmjenično podizalo i spuštalo.

Podizala je gornji dio tijela negdje visoko, a glava je bila zabačena daleko nazad. Ruke su joj bile oslonjene na njegova koljena koja su bila malo uzdignuta. Krvotok se pojačavao i izazivao više strasti kod oboje. Dok su se pokreti pojačavali i ubrzavali, a uzdasi se sve jači utapali u mlazeve vode, koji su pljuštali po njihovim tijelima, oni su se tim više izvijali. Njeno je bilo nemirnije i kružilo je putanjom koja nije imala pravca. Njoj se ote glas slatke boli, koji se u nepravilnim oblicima ponavljao više puta i ispunjavao malu prostoriju duševnim zadovoljstvom. Misli su joj poletjele visoko i lebdjele negdje iznad njih i grada u kojem strast procvjeta pri samom dolasku u njega.

Zastadoše na tren, a njeno smoreno tijelo se svali i ispruži pored njegovog. Zagrlili su se i bez riječi uživali u šumovima vode koji su odnosili blagi zamor. Tu muziku su slušali dok su, smiješeći se, gledali u mirišljavu jabuku pored njih. Fikret je dohvati, a zatim je upita:

Jabuko, hoćemo li sjesti na terasu i popiti piće?

Hoćemo, ljepotane.

Ali Fikret nije bio opterećen ljepotom, a mogao se ponositi njome. Imao je figuru i tijelo dobrog sportiste. Kratko ošišana kosa se iznad čela blago uzdizala i kretala malo ulijevo, a imala je izrazito crnu boju. Oči crne, a iznad njih su se uzdizale crne guste obrve, krasile su široko lice koje odaje sretnog i zadovoljnog čovjeka. Duge mišićave ruke su se spuštale niz vitko, izvajano tijelo kojim ga majka priroda obdari.

Noseći omiljeni Jack i flašu Cole pošao je prema terasi. Sjeli su i dok su im pogledi lutali iznad grada, koji se kupao u sjaju i blještavilu, on joj reče:

Ljubavi, predlažem da večeras ne idemo nigdje. Šteta bi bilo prekidati ovo uživanje koje nam pruža terasa i pogledi sa nje na jednu od najljepših svjetskih metropola. Bogami i ovo utiče na raspoloženje pokaza rukom na čašu u kojoj je natočeno piće dobijalo sjaj blještavila koje je lebdjelo nad gradom.

Naravno, ideja je više nego dobra. Hoću večeras da uživam u sjaju Pariza.

U sjaju "Panamea", hoćeš reći. Taj naziv su promovisali mladi i sve ga više koriste u zadnje vrijeme. Znaš, ljubavi, Pariz ima puno nadimaka, mada jedan prednjači u popularnosti. "La Ville-Lumiere" ili "Svijetli grad", a još popularnije, "Grad svjetlosti".

Da, nema ovaj sjaj nijedan grad na svijetu i to me, iskrena da budem, posebno oduševljava. Ako se vratimo u starija vremena, saznaćemo da je Pariz imao najbolju uličnu rasvjetu i ti njegovi nadimci duguju upravo njoj.

Začu se kratko klik-klak i Hana uze telefon. Dok je čitala poruku na lice joj se navlačio osmijeh.

Ema. Pita uživamo li i srdačno te pozdravlja.

Zahvaljujem, pozdravi i ti nju.

Dok je Hana pisala poruku prijateljici, Fikret uđe u sobu i malo pojača radio. Vrativši se na terasu, natoči novo piće.

Zar neće moja ljepota popiti jedan viski?

Zašto da ne, pomiješan s Colom će predstavljati pravi napitak.

Živjeli, reče Fikret i podiže čašu, nije šampanjac od prije sedam mjeseci, ali se nadam da će te i ovo oraspoložiti kao i ono tada.

Već jeste, još kako, dragi moj!

Na njene usne se lijepila ljuta tečnost, a on ju je srkao pogledom. Spustili su čaše na sto i na tren začutaše. Iz sobe je dopirala tiha muzika šesdesetih koja se lagano širila oko njih. Umilni glas Dusty Springfield je lelujavao između njihovih nasmijanih lica, koja su se fantastično uklapala u blještavilo iznad njih. Nisu mogli odoljeti. Ustali su, a njihovi koraci se utopiše u ritam lagane muzike. U jednoj večeri za sjećanje, na terasi jednog pariskog hotela, dva zaljubljena bića su uživala u muzici, svjetlosti grada i ljubavi kojom su bili opčinjeni.

3.

Ema je sjedjela za kancelarijskim stolom i pisala poruku prijateljici u Parizu. Vrata se otvoriše, a na njima se pojavi čovjek koji joj navuče neprimjetni osmijeh na lice. Široko dobroćudno lice su ukrašavale krupne oči smeđe boje. Iznad njih su se izvijale crne obrve i smanjivale čelo koje je pokrivala kraća crna kosa sa kosim zulufima. Usne su bile zadebljane i one su na neki način odavale dobroćudnost koju je Senad u sebi nosio.

Sjedi, Senade. Izvini, molim te, samo što nisam završila poruku.

Jesam li ušao u nezgodno vrijeme, Ema?

Ne, ne, prijateljica mi je na odmoru u Parizu i samo sam joj uzvratila poruku odgovori Ema. Ti, kako si? Nisam te vidjela danima, imam osjećaj da se skrivaš od mene ili ne izlaziš više iz onog magacina reče mu kroz smiješak i zagonetno ga pogleda.

Znaš da je popis robe uredno završen i ko zna da li bi bilo tako da nije bilo tvoje pomoći uz tihi osmijeh on uzvratila.

Hvala, zahvaljujem i ja tebi na dobro osmišljenom projektu. Dobro si to organizirao reče Ema.

Bez šale, Ema, nadam se da su ti sada neke stvari puno jasnije. Naši osjećaji više dosežu nego što smo zamišljali. Nadam se da dijeliš moje mišljenje.

Svakako da ga dijelim, što god drugo da ti kažem, lagala bih ti.

Hvala ti na iskrenosti. Mislim da bi nam, upravo, ona mogla biti najjači saveznik u vremenu koje je ispred nas.

Od srca želim da tako bude.

Takođe, naravno...

Senad je već radio kada je Ema kao diplomirani ekonomista započela sa radom u firmi u kojoj je on, takođe kao diplomirani ekonomista, imao oko dvije godine radnog iskustva. Bio je jedan od boljih studenata iz generacije i odmah poslije završetka studija je započeo s poslom. Kao student nije imao neku ozbiljnu ljubavnu vezu jer je sve svoje htijenje i želje usmjerio prema knjizi i nije čestim večernjim izlascima ili beskorisnim druženjima htio poremetiti rad, učenje i redovno davanje ispita. Sa djevojkama se naravno družio, ali kao kolega, bez ikakvih dubljih razmišljanja o nekoj velikoj ljubavnoj vezi. Zato je u Emi vidio pravu priliku, o kojoj je svakim novim danom sve više razmišljao kao o osobi koja bi mogla biti njegova velika ljubav. Ubrzo je shvatio da to želi, da to zapravo jako želi. Pošto su kao ekonomisti dijelili određene vrste poslova, to ih je na neki način, između ostalog, više zbližavalo. Počeli su izlaziti na večere, znali su otići u kino, ponekad i pogledati neki historijski spektakl, žanr koji je Senad volio. Vremenom su se počele rađati simpatije koje su pokušavali oboje da sakriju, ali nije im to uvijek polazilo za rukom.

Mada su se na poslu ponašali krajnje profesionalno, nisu krili radost kad im se pogledi ukrste i te susrete po hodnicima firme su potajno priželjkivali, iako to javno jedno drugom nisu iskazivali. Kada je Predsjednik komisije za popis robe započeo priču o popisu, Senad kao da je to jedva dočekao pa je predložio da to on obavi. Uz primjetno iznenađenje Predsjednik je pristao, čak mu je napomenuo da može uzeti bilo koga da mu pomogne kako bi što brže obavio taj posao. Senad je odmah znao koga će pozvati.

Drago mi je što si imao toliko povjerenja da mene izabereš za tako "važan" posao nastavi Ema sa malo ironije u glasu.

Nema na čemu, ali reći ću ti da je odabir bio sasvim slučajan sa smiješkom na licu joj odgovori.

Gledali su se pogledima koji su govorili, a govorili su mnogo. Odavali su tajne dva zaljubljena srca koja su to nevješto prikrivala pogotovu poslije događaja koji se desio u magacinu firme. Znao je Senad poslije radnog vremena često pozvati Emu na sogan dolmu, jelo koje je Ema obožavala, a on ga uz nju jako zavolio. Iz tih izlazaka i razgovora s njom, Senad je primijetio da ona ponekad, možda i nesvjesno spomene ime čovjeka sa kojim je studirala. Zato je Senad koristio svaku priliku da Emi pokloni što više vremena i što više sebe jer je duboko u svojoj duši osjećao da je voli. Ostajali su tako satima skupa i vremenom je postajalo sve jasnije da će njihova ljubav brzo kulminirati.

Nisam znao da imaš tako dobru prijateljicu podsjeti je na onu poruku koju je pisala kad je on došao.

Da, imam i jedna mi je od najboljih. Znamo se još iz gimnazije. Iako nismo bile na istom fakultetu, često smo se družile i izlazile skupa. Ti kao da ne znaš Hanu i Fikreta? kroz smijeh upita Ema?

Svakako odgovori. Moram ići, Ema, jer imam završiti još nešto prije isteka radnog vremena. Vrijeme s tobom brzo prolazi. Htio sam ti predložiti da večeras izađemo na večeru. Volio bih to!

Zašto da ne, počašćena sam pozivom.

Hvala ti puno, dolazim po tebe večeras. Prijatno.

Zatvorio je vrata Emine kancerarije i ozarena lica, na kojem je titrao osmijeh, uputi se ka kancelariji. Nije ni bio svjestan da ide uz stepenice koje je naprosto preskakao.

Šta je, čovječe, s tobom upita ga radni kolega jesi li to dobio neku premiju? Na licu ti blista radost koja se vidi sa Mjeseca. Šta se dešava s tobom?

Ništa posebno, prijatelju, radujem se završetku radnog vremena pokušao je Senad nevješto da sakrije ogromnu radost.

4.

Fikret je sipao omiljeno piće. Žućkasta tečnost davala im je dodatno raspoloženje, a pozitivna energija se širila u njima i oko njih. Zbog ambijenta, okruženja i saznanja gdje se nalaze, nisu skidali osmijehe s lica. U tišini predivne pariske večeri lagano su ispijali piće i raspredali priče, koje su relaksirale njihove misli i polako ih uvodile u očaravajući san. Osjetiše oboje želju za promjenom prostora. Sjaj i blještavilo, koje se širilo iznad grada, zamijeniše prigušenim svjetlom lampe koja kao da se trudila da im iznudi druge osjećaje, u kojima su nježnim dodirima već počeli uživati. Opušteni i raspoloženi odmarali su napola razgolićena tijela na krevetu koji je predstavljao oazu mira i otkrivao jedinstvenu tajnu dodira.

Ležali su i ćutali. Provodeći vrijeme na terasi kao da su istrošili sve moguće teme. Jedno pored drugog, on na boku, Hana na stomaku, poljupcima su često prekidali milovanja kojima su jedno drugo izazivali. Fikret je prstima češljao njenu gustu kosu na kojoj se moglo vidjeti blještavilo koje je ona naprosto upijala. Lagano je rasuo po jastuku i leđima, koja skoro da se i nisu od nje vidjela. Odvajao joj je i dijelio kosu u pramenove i pružao ih uz jastuk i niz leđa. Napravivši željenu figuru, malo se ispravi, a očarani pogled zastade na smeđoj zvijezdi koja je ispred njega sijala. Taj fantastični prizor ga je malo duže zadržao u sjedećem položaju jer je želio što duže uživati u njemu. Ponekad je podizao pogled gore tražeći ljepotu na zvjezdanom nebu. Nagnuo se prema toj ljepoti i počeo da ljubi krak po krak njegove mirišljave zvijezde.

Hana je mirno ležala u tom položaju ne želeći da kvari raspoloženje voljenom Fikretu. Njegove usne su počele da klize prema njenim bedrima i završavale na hladnoj svilenoj tkanini kojom su bila

pokrivena. Nastavio je s poljupcima po njenim kao u boginje izvajanim butnim dijelovima nogu, koje su bile opružene i malo razmaknute. Pomičući glavu unazad usnama je klizio prema svilenom tkanini koju je prstima ruku povlačio naniže. Dok je lagano, milimetar po milimetar, povlačio tkaninu sa njenog zavodničkog tijela, zjenice očiju su se širile, a ukočeni pogled se zaustavi na visoko uzdignutim oblinama. Izgledale su kao ogromne sočne smokve, koje poželi da zagriže, ali nedostajao mu je još jedan pokret kako bi te smokve vidio u njihovom pravom obliku. Učinio je to spretno i svilena tkanina se već nalazila na patosu pored kreveta. Prelazeći naviše nježnim dodirima ruku po zategnutoj koži nogu, zadrža ih na širokim oblinama osjećajući pri tom njihovu jedrost i čvrstinu. Te čvrste obline u obliku polulopti izazvaše divljenje i želju da ih zagriže. Pošto je iz ljubio svaki milimetar tog božanstvenog tijela počeo ih zubima grickati.

Podnošljiva i slatka bol se širila Haninim tijelom koje se izdizalo naviše, pomicalo lijevo-desno, jer se uгода pojačavala i počela izazivati njena slatka kikota. Usne su, kroz prigušeni Fikretov smijeh, nastavile vatreni hod i zadržale se na njenom vratu sa kojeg je pomakao kosu što se sada sva rasula po jastuku. Hana je bila smirena i uživala je u svakom Fikretovom pokretu. Osjećala je na leđima toplo tijelo čovjeka kojeg je voljela, dok su njegove usne već dopirale do njenih, koje je mogao ljubiti, jer je Hana zakrenula glavu u stranu. Po svojim oblim uzvišenjima, koja su se od donjeg dijela leđa uzdizala i spuštajući se nastavljala preme butinama, osjećala je toplotu i energiju njegove muškosti.

Fikret je nastavio ljubiti Hanu tako što je ona zakretala glavu čas na jednu, čas na drugu stranu, ali na obje su je čekale njegove usne i poljupci koji su bivali strastveniji i jači. U glavi i tijelu je osjećao

vrelinu koja ga je gonila dalje. Povučte tijelo malo naniže i koljenom, koje se nalazilo između njenih opruženih nogu, malo ih razmače. Prateći njegove pokrete ona podiže donji dio bedara i poslije par sekundi osjeti pritisak na usnama "korica mača", a onda vrelinu koja je, miješajući se sa uzdasima, koji su poticali iz toplih duša, počne grijati iznutra. On je lagano, oslanjajući se koljenima na madrac, u ustaljenom ritmu donjim dijelom tijela išao naprijed-nazad dok je ona savršeno pratila taj ritam koji se nije minutama prekidao. Tijela su im postajala sve pokretljivija. Hana je na tren ućutala i počela je okretati glavu po jastuku, lijevo i desno, a Fikret počne puštati jače neodređene glasove dok im se nisu spojili u jedan. Svaki sljedeći je bio tiši i kraći dok nisu potpuno utihli. Na krevetu, u sobi kojom je vladala tišina, njihova zamorena tijela su ležala jedno pored drugog. Prigušeno svjetlo malene lampe bilo im je jedini pokrivač.

5.

U mnoštvu prolaznika na sarajevskim ulicama, Ema i Senad su uživali u toploj ljetnoj noći. Hodajući nekoliko minuta jedno pored drugog, Senad je stidljivo dohvati za ruku. Njeni tanki prsti su se spleli sa njegovim. Prijalo im je to i osmijehe nisu skidali sa lica. Lagana šetnja je pozitivno djelovala i upotpunjavala njihovu radost što su skupa, što se raduju pogledima, osmjesima, priči koja je bila tiha, ali svaka izgovorena riječ je odzvanjala u njihovim srcima i punila im grudi energijom koja ih je nosila. Nastavili su dalje ulicom na kojoj nikog ne vide i nikog ne primjećuju. Obavijeni velom ljubavi, sve su bili bliži, sve više osjećali dodire tijela koja su se potpuno približila jedno drugom. S rukom u ruci tihim koracima su se primicali hotelu "Evropa" i restoranu u kojem će večerati. Prošli su pored recepcije prema restoranu kada ih u holu s priručnim kafe-barom, od jednog stola trže veseli glas:

Halo, golupčići!

Bio je to Samir, veseljak. Poznao je Senada. Kao mladići su zajedno pikali loptu blizu Samirove zgrade u sarajevskom naselju Grbavica. Bio je plave kose, plavih prodornih očiju boje neba. Neprimjetno izduženo lice pokrivala je vedrina i skoro nikada sa njega nije silazila. Mršav, dugonog i rukama sa dugim kockarskim prstima, nije odavao utisak nekog sportski građenog čovjeka, ali je imao dušu, vedar duh, zbog kojeg je bio omiljen u svakom društvu. Pričao je brzo i često su ga profesori u školi kritikovali zbog toga jer je pri izgovoru riječi često «guta» slova. Bio je omiljen u kvartu jer je znao pričati šale i uveseljavati društvo vicevima, a znao ih je mnogo. Spreman je bio odmah ispričati vic na način da na slušatelja ostavi izvanredan dojam. Po završetku gimnazije nastavio je

studirati političke nauke, ali je brzo odustao smatrajući to pogrešnom odlukom. Njegov otac je imao radnju sportske opreme, ali zbog bolesti sve se manje mogao baviti time pa je Samir naposljetku preuzeo kompletan posao.

Senad i Ema priđoše stolu.

Šta ima, prijatelju stari? Kafe se ispijaju, ali bez tufahije, koliko vidim primijeti Senad. Pozdravi starog prijatelja i njegovu djevojku. Upozna ih s Emom.

Polako, tek smo sjeli. Hoćete li nam se pridružiti pa da zajedno otresemo po jednu jabuku? radosno će Samir.

Hvala ti, ne bih ništa prije večere odgovori Senad.

Večera!... Uh što me nešto po stomaku udari. Hoćemo li im se pridružiti, dušo? obrati se Samir svojoj djevojci?

Zašto da ne, rado prihvati Belma. Ustadoše od stola i pođoše pored Senada i Eme.

Belma bješe prava vragolanka. Crnka, sa kosom kratko ošišanom. Sušta suprotnost Samiru. Ta frizura joj je pristajala. Crne oči i tamni ten odavale su lik Španjolke, no Belma je bila rođena Sarajka. Nije bila visoka kao Samir, ali nije bila ni mršava kao on. Malo bucmastiji obrazi i izraženije usne krasile su lijepo Belmino lice.

Sa Samirom se počela zabavljati dok je studirala medicinu. Odmah po završetku studija počela je raditi u malom mjestu pored Sarajeva.

Bio je to neočekivani susret za oba para. Konobar je stavio na sto flašu šampanjca i dvije čaše konjaka za momke.

Živjeli! nazdravi Samir, a ostali prihvatite čaše i prvi gutljaji pića im potekoše niz grlo.

Samire, dobro bi bilo da vrijeme čekanja naručenog jela skratimo. Znam da ćeš učiniti to na najbolji način reče Senad. To je bilo dovoljno za Samira da reaguje i gotovo iste sekunde počne pričati viceve koji su ih sve zasmijavali do suza.

Evo još jedan kratki za kraj. "Pitali Džejms Bonda šta je dobio za Božić, a on će: Lap... lap-top!"

Senad je već zaboravio na glad i sa smijehom ispraćao Samirove priče. Dohvati čašu s konjakom i nazdravi.

Uh, bogami, ovaj grije pravo reče Senad. Nije bio baš ljubitelj ovog francuskog pića, ali pošto ga je Samir obožava, on mu se pridružio.

Mora da je starkelja.

Što starkelja? smijući ga upita Senad.

U zavisnosti od godina starosti... Što stariji, to bolji i jači! Naravno, koncentracija alkohola u njemu može se mijenjati pomoću destilovane vode gotovo u dah, odgovori Samir.

Ema ču zvuk telefona i blago se nasmija. Čitala je poruku i shvatila da je njena prijateljica u Parizu prezadovljna i da zajedno sa Fikretom uživa u ljepotama velikog grada.

Imaš pozdrave iz Pariza reče tiho Senadu. I oni su u jednom restoranu, ali pariskom. Uživaju u jelima francuske kuhinje pojasni Ema ostalima.

Hvala im, a i na toj francuskoj kuhinji takođe kroz smijeh se zahvali Senad.

Zašto? upita ga Belma. Francuzi su razvili rafiniran ukus u pripremanju raznih specijaliteta. Ishrana kod Francuza ne predstavlja puko konzumiranje hrane već i vrijeme za druženje i relaksaciju.

Ma, kud ćeš bolju relaksaciju nastavi Samir nego vaditi vrele ćevape iz mirišljavog somuna, brate mili! Samo je problem što se sa njima puno ne družim, nešto mi brzo nestanu, hahaha... Zar kod nas nema uživanja? Posebna radost i zadovoljstvo je meze, to je umjetnost laganog uživanja u jelu i piću. Eto i nas dvojica smo se ovim francuskim pićem na neki način pridružili vašim prijateljima u Parizu.

Da, na neki način odgovori mu Belma samo što oni vjerovatno uživaju uz neko francusko vino čiji okus odgovara jelu koje konzumiraju. Jer za vrijeme jela se kod njih pije vino koje ima status prehrambenog proizvoda.

Nek svako uživa na svoj način i koliko mu situacija nalaže. Što se mene tiče uživam maksimalno, a nadam se da je i kod vas tako.

Osmjesi su samo potvrđivali izgovorene riječi. Poslije jela na red su došle tufahije, kojima se najviše obradovao Samir jer ih je volio i redovno je uzimao po dvije. To je učinio i ovog puta, naravno. Poslije kraćeg ćaskanja iza večere, odlučiše da napuste restoran. Kada su izašli iz hotela, Samir reče:

Pozdravljamo vas i zahvaljujemo na lijepom druženju i lijepoj večeri! Mi vas napuštamo. Dragu pod ruku i bez krivina, moliću! kao zaprijeti Senadu.

Hahaha... Hvala i vama, večera je uz vas bolje prijala uzvratiti Senad.

Krenuli su, svako na svoju stranu. Ema i Senad su, poslije lagane šetnje po starom dijelu grada, svratili u bašču Morića-hana i prepričavali priče iz svakodnevnice i zajedničkog posla, koji ih je na neki način vezivao. Naravno, nezaobilazna tema je popis robe u magacinu, o kojem su pričali kao o nekom snu koji su istovremeno odsanjali.

Belma i Samir su trebali ići kod prijatelja, ali pošto su imali neplanirano druženje i večeru, odustali su. Razmišljajući gdje sada da idu, Belma iznenada reče da ima ključeve vikendice njenih roditelja. Samir je bio više nego oduševljen tom vijesću.

Pa zašto ne govoriš, draga Belma? Idemo gore odmah, na terasi sa pogledom na grad ćemo najbolje uživati.

Vikendica se nalazila na uzvišenju iznad grada. Sa terase su njih dvoje razgledali poznatu i obasjanu čaršiju. Centralni dijelovi su se obalama Miljacke nastavljali prema Ilidži. Kuća je bila usamljena jer je bašča bila jako velika, tako da je mir carovao tim prostorom. Na jednoj strani kuće nalazila se velika terasa, a ukrašavala je drvena ograda. Bila je natkrivena tako da se tu moglo sjediti i kad kiša pada. Odmah na izlazu iz sobe na terasu, desno od vrata, nalazila se sećija uz koju je bio veliki sto sa čije su se druge strane nalazile dvije stolice. Stavili su piće na sto i sjeli na sećiju. Veče je bilo više nego ugodno. Noć bješe tiha, sve odiše mirom, a u podnožju obasjano

Sarajevo. Njih dvoje su sjedili zagrljeni. Spominjali su divnu večeru sa Emom i Senadom, vino i Pariz.

Mogli bismo i mi bar jednom u životu posjetiti taj grad, osjetiti čari velegrada i ljepote koju nudi riječima punim nade progovori Belma. Ti svakako ideš u Milano kod prijatelja, mislila sam da pokušamo nešto isplanirati kako bismo napravili malo dužu rutu.

Divna ideja, Belma, sviđa mi se. Mogu ti samo obećati da ideš sa mnom u Milano, a za dalje u ovom trenutku zaista ništa ne mogu više reći.

Primače se Belmi i zagrlj je. Riječi utihnuše. Ona prihvati njegovu ruku koja je visila preko ramena, primače je usnama i poljubi, prisloni je uz obraz i tu je zadrža. Samir drugom rukom prođe prstima kroz njenu kratku kosu, ponavljajući taj pokret više puta. Prisloni ruku na svoju lijevu, koja je još uvijek bila na Belminom obrazu i lagano joj privuče glavu prema sebi. Pogledi plavih i crnih očiju se spojiše.

Belmine crne oči su se utapale u tminu noći, ali se ipak u njima mogao vidjeti sjaj radosti koji je blistao iz njih. Na nekoliko centimetara od njenih bile su druge oči kojima je nebo poklonilo dio svoga plavetnila i koje su obasjavale Belmino nasmijano lice. Iz tih očiju, iz tog dijela nebeskog plavetnila, zvijezde su rasipale toplotu koja se širila po cijelom Belminom tijelu koje se, primičući se Samiru, sve više grijalo. Usne se spojiše, a svijet oko njih kao da nestade, zanijemi sve. Sve kao da se pretvori u jedan maleni balon koji nestade u beskraj u tišine iznad Sarajeva. Ničeg više nije bilo osim njihovih tijela koja su se primicala jedno drugom i koja su, ostajući svakog trena sa manje odjeće, postajala vrelija. Dva tijela su se uplitala i uvijala, a svaki pokret su pratili čežnjivi poljupci koji su

odzvanjali i širili eho kroz tišinu noći. Sećija na kojoj su se nalazili nije im nudila veliki prostor i svaki pokret su prilagođavali tome.

Često je dolazilo do pokreta koji nisu željeli jer je prostor oko njih bio sužen. Belma je ustala, a Samir je ostao da sjedi u uglu sećije, koja je nijemi svjedok ljubavi što je dvoje mladih nesebično daju jedno drugom. Sa Belminog tijela sletje i zadnji komadić odjeće. Stavi ruke na Samirova ramena i pogura ga nazad prema naslonu. Približi svoje vlažne usne njegovim plavim očima i na njih prenese malo svježine. Nastavi milovanja po licu i vratu, a zatim po prsima koja su brojala ubrzane otkucaje srca, što ga je njoj davno poklonio. Belma prebaci svoju desnu nogu preko njegove lijeve butine i osloni se čvrsto koljenom na naslon sećije. Isti pokret je načinila i drugom nogom.

Kada je rukama obuhvatila Samira oko vrata osjeti se sigurnijom. Njene bujne grudi prisloni na Samirovo lice koji je usnama dodirivao njihove bradavice. Bile su čvrste, čvrste, a narastajuće. U svakoj sljedećoj sekundi mijenjale su oblik sve dok nisu narasle i dostigle veličinu koju im je omogućila majka priroda.

Uživali su dugo u toj igri koju prekidoše na tren da bi Samir sa tijela zbacio ostatak odjeće. Belma osjeti njegovu mužkost koja se prisloni uz njen stidni dio. Ujednačenim i laganim pokretima povlačila je svoje tijelo u ustaljenom ritmu, a Samir je grijao usnama njene ionako uzavrele grudi. Ona pođe rukom naniže i na tren osjeti čvrstinu u njoj, ali ta čvrstina je tražila svoj put. Uz pomoć njene ruke ga je našla. Topla čvrstina nestade iz ruke i nečujno se izgubi između usana «korica mača». Oboje to propratiše uzdasima koji su bili duboki i silni kao planina iznad Sarajeva. Steže ga rukama jače

oko vrata, a on nju obuhvati oko bedara koja su se nježno gibala. Pritiskao ih je privlačeći ih i odmičući ih od sebe.

Minuti zadovoljstva i opijenosti su prolazili, a oni su se i dalje napijali sa tog izvora ljubavi. Njeno tijelo se više izvijalo, kao da je željelo dotaći nebeska prostranstva koja su bila svjedokom jedne čednosti što se darivala bezgranično. Samir je stiskao jače njena bedra, a licem se pripijao uz njene grudne obline, koje su poskakivale ispred njegovog nezasićenog pogleda. Belma se izvi kao srna, a iz grudi joj se ote jak uzdah i pokri Samirovo lice, koje je okrenuto gore prema nebu tražilo smiraj. Jecaji su zaparali tišinu noći u kući iznad grada. Dva mlada tijela su pravila zadnje trzaje i prepuštala se miru koji ih je okruživao. Samir je svoje duge ruke ispružio preko ivica sećije, a Belma glavom naslonjenom na njegova prsa udisala zrak koji je nudio osvježenje i spokoj. Za nekoliko trenutaka su ga oboje našli.

6.

Sreći i radosti nije bilo kraja. Hana i Fikret su uživali u danima već nezaboravnog odmora. Pet-šest dana boravka u metropoli je bilo dovoljno da su već prepuni lijepih i nezaboravnih utisaka. Put ih je danas vodio prema Marsovim poljima na kojima leži najviša građevina u Parizu. Eiffelov toranj se nalazi pokraj rijeke Seine, a njih dvoje nikako nisu željeli da ne obiđu jedan od najpoznatijih svjetskih simbola. Šta je značila posjeta i odmor u ovom lijepom gradu, a da se ne vidi i ne obiđe jedna od najpoznatijih svjetskih atrakcija?

Šetajući avenijom Pierre Loti primicali su se čudesnoj građevini koja se uzdizala prema nebu. Dobro informirani o čuvenoj građevini, odlučili su da ne idu dalje od drugog sprata. Na njemu se nalazi restoran. Planirali su da jedu u njemu. U parku su sjedili na klupi i uživali u ljepoti vitke i visoke građevine.

Zar ovo nije divan prizor? upita Hana Fikreta, koji je lutao pogledom po vrhu tornja?

I više od toga, ljepoto! Zaista sam prezadovoljan. Građevina koja je trebala biti privremenog karaktera, odolijeva stoljećima, što me i zbunjuje i oduševljava. Nevjerovatno je da je bilo dosta otpora u javnosti jer su mnogi smatrali da narušava ljepotu grada svojom neestetskom formom.

Da nastavi Hana bilo je i zanimljivih, a mogu slobodno reći i komičnih situacija kad je u pitanju ova građevina. Poznati francuski pisac Gi de Mopasan nije volio ovu građevinu. Svakog dana je dolazio na toranj i jeo u restoranu, jer je to bilo, kako je on govorio, jedino mjesto u Parizu odakle ga nije mogao vidjeti.

Hahaha... E baš ga je mrzio, zaista!

Toranj se takođe vezuje za ime poznate kurtizane i plesačice Mata Hari. Naravno, to je holandanki bilo umjetničko ime. Zbog špijunaže u Prvom svjetskom ratu je bila strijeljana. Negdje sam čitala da se tornjem koristilo, mada ne znam na koji način, za hvatanje ozloglašene Mata Hari.

Ne znam ni ja, ali što se nje tiče, znam da je bila skoro najslavnija fatalna žena u tom vremenu. Njeno se ime vezuje za povijest pariskog noćnog života jer je dala veliki ugled erotskom plesu. Pariz će upravo po tome kasnije biti poznat. Njezin stil i spremnost da nastupa u erotskoj odjeći, bili su senzacija toga doba.

Zanimljivo je da ona nije bila neka ljepotica, ali je bila uspješna kurtizana i održavala je veze sa mnogim uticajnim ljudima tog vremena.

Krenuli su prema tornju. Vrijeme je bilo sunčano, što im je bilo posebno drago jer su se radovali pogledima s visine. Ostali su pri odluci da ručaju u skupom gastronomskom restoranu "Jules Verne" na drugom spratu tornja. Restoran je bio na visini preko sto metara.

Zadovoljni se smjestiše u ćošak restorana. Odatle su imali fantastičan pogled na Pariz. Bili su oduševljeni ovom posjetom bez ozira što će im odnijeti mnogo novca, ali su željeli po svaku cijenu da dožive i priušte sebi to zadovoljstvo. Sunčano vrijeme i visina mjesta omogućili su im nezapamćeni užitak u razgledanju grada. Radoznali pogledi su lutali iznad grada pokušavajući prepoznati mjesta koja su obilazili. S obzirom da im se sto nalazio u ćošku, imali su mogućnost gledanja i na jednu i na drugu stranu. Fantastična slika velegrada se širila na obje strane. Prostire se na ravnici, a uljepšavale su ga

zgrade ujednačene visine sa urednim fasadama. Rijeka Seina je širinom i bogatstvom vode ostavljala jak dojam i uređenim obalama uljepšavala sliku koja se vidjela sa tornja. Park oko njega je bio pun cvijeća, zelenila, uređenih staza i davao je posebnu ljepotu cijelom prostoru.

Bili su oduševljeni. Nisu bili neki poznavaoци vina, ali su željeli da isprobaju neko kvalitetnije vino koje će im ostati kao draga uspomena na mjesto i vrijeme u kojem su uživali. Odlučiše se za vino "Mercura". Konobar, koji im je bio na usluzi, objasni im da je to jedno od najkvalitetnijih francuskih vina koje se čuva u hrastovim bačvama deset do četrnaest mjeseci i da može stajati do osam godina. Pravljen je od grozda pinoar. Ima ukus svježeg grožđa i vanile i odlično ide uz tradicionalnu kuhinju. Podigoše napola napunjene čaše i nazdraviše. Fantastični okus pojača im ionako široke osmjehе.

Stručnjaci tvrde kako osim zdravlja srca postoje i drugi razlozi zbog kojih bismo trebali povremeno uživati u vinu reče Fikret.

Ne samo da je dobro za srce već i za kompletno tijelo. A to su baš ova vina koja potiču s područja južne Francuske odgovori mu Hana, čije riječi zazvučaše kao da ih izgovori neki dobri poznavalac vina.

Super! oduševljeno će Fikret. Od sada svaki dan konzumiramo bar po jednu čašu, makar i domaćeg.

Pred njima je sada bio težak izbor. Trebalo je ovom uživanju pridodati i izabrati vrstu jela koja će apsolutno upotpuniti njihovo zadovoljstvo. Poslije kratkog dogovaranja odlučili su da jedu ista jela. Kao predjelo su naručili "Carpaccio". Sastojalo se od salate, lososa, kriški grejpfruta, dvije vrste kavijara i malo peršuna. Uz priču

i sve bolji okus vina nastavili su sa predjelom, koje nije bilo tako količinski bogato, ali sastojci i njihov ukus su bili izvanredni. U iščekivanju glavnog jela, a to je puretina, uživali su u panorami grada, vinu, međusobnim pogledima. Svaki sljedeći gutljaj vina više je grijao duše u kojima su čuvali jedno drugo. Gledajući se u oči kao da su čitali misli jedno drugom. Oboje su potajno razmišljali o hotelskoj sobi, o udobnom krevetu na kojem bi njihova sita i vinom zagrijana tijela našla smiraj. Sati su prolazili, a oni su bili okruženi nečim nevidljivim što im je grijalo srca i činilo ih sretnim. Bio je to, ustvari, ambijent u kojem su se nalazili, koji se ne doživljava tako često. Dugo su oboje sanjali ovaj grad, boravak u njemu i ovakav doživljaj. Uz desert "Vine chatou" sve je to bilo ljepše i slađe. Napuštajući restoran nezaboravni ugođaj je hodao s njima i bio dio zagrljaja koji ih je sve vrijeme puta do hotela čvrsto vezivao.

Najzad su u sobi. Zapahnu ih miris jabuka. Osjećali su zadovoljstvo u dušama koje su im ispunili fantastični pogledi s jedinstvenog tornja, vino čiji okus su još osjećali i okus nesvakidašnjeg deserta. Istuširani i osvježeni valjali su se polunagi po širokom i udobnom krevetu. U predvečerje toga dana za sjećanje, dva tijela odmorna i mirišljava pripijala su se jedno uz drugo. Nisu ništa pričali. Tijela i pokreti su ti koji su započinjali slatku priču koja se čuje, osjeća. Ljubav je pjesma koja veseli srca, koja pjevajući kruži damarima, tijelom. Ona je svemoćna i dariva tijela srećom, njihove osjećaje čini beskrajnim i oni ih vode u neke visine gdje osim zanosa nema ničeg drugog. Poljupci su bili učestaliji, a zagrljaji čvršći i jači dok su se gola tijela valjala po plati širokog kreveta. Strasti su nešto kasnije počele da se smiruju miješajući se sa mirisom oznojenih tijela.

7.

Sjedio je Sadik u bašči jednog sarajevskog kafića. Dok se oko njega čula galama i priča, on kao da nije bio tu i kao da nije bio dijelom toga. Misli su mu odlutale daleko od tog mjesta, od grada, od fildžana s kafom, za koji nije bio ni svjestan da mu se nalazi u rukama. Letjele su misli prema dalekom gradu, prema ženi koja je u njemu živjela. Bile su mu česti pratilac i gotovo uvijek su lebdjele oko njega. Bile su mu razgovor, priča, radost, tuga, pa katkad i suza, koja je znala sletjeti niz lice. On je volio. Volio je jako tu ženu koja nije bila s njim sada, koju nije mogao dodirnuti, ali je mogao osjetiti. Telefon, koji mu je bio na stolu, zasvijetli. Na licu mu zasija osmijeh koji bijaše odletio ženi koja ga je opčinila. Nije to bila poruka koju je priželjkivao, ali ipak ga razveseliše ispisane riječi Fikretove, koje su prenosile radost. Bi mu drago kad pročita da se njegovi prijatelji provode dobro u Parizu. Razveseli se, a pomisao da će ih uskoro vidjeti i s njima kafu piti možda na ovom istom mjestu, izmami mu više radosti. Bili su mu dragi.

Sa Fikretom se upoznao davno na jednoj sportskoj priredbi i od tada je njihovo prijateljstvo svakim danom bilo jače. Preko Fikreta je upoznao i Hanu. Imao je u njima velike prijatelje sa kojima se često družio, dijelio s njima mnoge radosne i tužne životne trenutke. Zavidio im je kad su polazili za Pariz. Otpratio ih je uz razmišljanje kako bi i on jednog dana trebao posjetiti taj veličanstveni grad. Spusti telefon, a misli mu odlutaše i prošetale zamišljenim ulicama velegrada u kojem se provode njegovi prijatelji.

Nadam se da je kafa prijala trznu ga iz razmišljanja glas konobara.

Kako da ne, možeš još jednu donijeti.

Gledajući u fildžan sjeti se današnjeg razgovora koji je obavio sa dragom ženom. Zvonki smijeh kao da mu prvo zazvoni u ušima, a zatim se razliježe tijelom i opusti ga. Ti razgovori su ga odmarali. Danima je s njima živio i čuvao ih u sebi kao nešto što niko ne smije ni osjetiti, ni čuti. Bili su njegova draga tajna sa kojom je živio i bio sretan što ih ima, što su s njim i što su njegov vjerni pratilac. Ali prisjećao se sjetnih i tužnih trenutaka i dana kada ti razgovori ne bijahu tako radosni, tako veseli. Sjeća se jednog razgovora koji je kidao dušu, koji je punio srce bolima, koji ga je lomio na komade. Neće mu nikada biti jasno zašto je voljena žena tog trena bila hladna, hladna kao kamen.

Te večeri, kad je legao, pred očima mu se ukaza ona, daleka i ledena kao stijena. Utonu u te misli i kao da sam sebi počeo pričati tužnu priču o tom kamenu. Nekada mehlem, pomisli na nju, sada kamen nijem i hladan kao sjeverac. Bijaše dragulj uz srce prislonjen, a sad je stijena koja pade i odbi se od srca, toplo ljeto koje zamijeni ledena zima. Ne, ne priča ništa niti se više javlja, šuti i ledi dušu. Njena hladnoća ugasi tople osmijehe koji nisu silazili s lica malo uvehlog. Zazvoni telefon i trgnu ga iz teških misli, a on osjeti olakšanje. Na trenutak zaboravi taj razgovor koji mu je hladio srce kao najhladnija stijena.

8.

Nalazili su se u sali za ručanje. Doručkovali su uživajući u jutarnjim napicima. Počeli su sa prepričavanjem jučerašnjeg dana prisjećajući se svakog detalja. Spominjali su ih kao da su sve htjeli što dublje urezati u sebe. Oni će ih uvijek podsjećati na nešto što je bilo lijepo, kao što je lijep najljepši odsanjani san.

Dragi, moram ti nešto reći. Možda nisam u pravu, ali kad smo se juče vraćali prema hotelu, imala sam osjećaj da nas neko gleda, prati pomalo sjetnim glasom reče Hana.

Otkud ti sad to? zabrinuto je upita Fikret.

Nisam ti sinoć ništa htjela govoriti da nam ne kvarim dan i raspoloženje kojim smo bili obuzeti. Ali zaista sam to osjetila juče iako ne mogu to sa sigurnošću tvrditi.

Ne mogu da vjerujem! Ko nas i zašto ima ovdje pratiti? Izaći ćemo danas i prošetati da vidimo ima li išta od toga. Ne bih volio da nam neko ili nešto pokvari ovo uživanje reče Fikret.

Nisu dugo čekali. Navukli su na sebe sportsku odjeću i izašli u šetnju. Kada su došli na most, zastali su. Uživali su u ljepoti rijeke Seine koja je na tom mjestu pravila osmicu, u kojoj su se nalazila dva mala ostrva. Gledali su ih. Manje je bilo ono na kojem se nalazio njihov hotel, a veće De la Cite prema kojem su se kretali. Na samom čošku tog ostrva nalazi se čuvena katedrala Notre Dame. Ispred nje se nalazio park. Odlučili su da se malo zadrže. Sjeli su na klupu, vodili tihi razgovor i razgledali okolo. Sve im se činilo normalnim i ni najmanju sumnju nisu stekli u to da ih neko prati. Poslije malo dužeg odmora nastaviše prema mostu koji je povezivao ostrvo i obalu.

Prošli su ga bez zadržavanja i utopiše se u široke bulevare i ulice što su presijecale grad. Željeli su otići do čuvenog parka Luxembourg. Nije bio daleko. Nastavljajući dalje nisu ni bili svjesni da su poodavno zakoračili u poznati pariski park. Došli su do njegovog centralnog dijela, na široku stazu u obliku elipse. Sa njom se ukrštala druga u obliku poluelipse. Staze bjehu uređenje, a oko njih zelene ograde. Pored njih je zasađeno cvijeće raznoraznih boja. Sve je bilo čisto, uredno i odisalo mirisom, zelenilom i mirom. Držali su se za ruke i tražili praznu klupu gdje bi mogli sjesti. Ispred njih, na dvadesetak metara, ugledaše slobodnu. Smjestiše se.

Čuo sam se sa Sadikom, kaže da jedva čeka naš povratak.

Nećemo još razmišljati o povratku da se ne opterećujemo prerano s tim. Zar nam nije predivno? zaključila Hana.

Da, jeste i nikad nam nije bilo ljepše. Osjećam zadovoljstvo u duši. Upravo sada, dok udišem ovaj čisti zrak, duša mi je puna nekakve ljepote što zbog ovog zelenila, što zbog tebe, ljepoto moja! kroz smijeh reče Fikret Hani.

Ma, od parka i njegove ljepote nasmija se i začuta, a poslije kraće stanke nastavi. Znaš da je ovaj park vezan za jednu damu zbog koje je nekada izgrađen dvorac. Sve što je urađeno na svijetu, to je radi nas! ponosno će Hana i gledajući ga u oči slatko se nasmija.

Da, priznajem, Hana, kraljice moja! Znaš ti da je ta kraljica, Maria de Medici, po dolasku na tron poslije smrti muža, sa dvora izbacila sve ljubavnice svog muža. To joj je bio prvi radni zadatak koji je uspješno obavila kroz glasan smijeh izusti Fikret.

To je bilo normalno za nju da uradi jer je bila jako ljubomorna na ljubavnice svog muža, ali tada je bila nemoćna i, osim svađe sa njima, ništa više nije mogla učiniti.

Hanine sumnje nisu bile bez osnova. Ona u ovom trenutku nije ni pomišljala da to može biti istina. Bilo joj je i suvuše fino ovdje u parku, u gradu, u hotelu, na tornju... Pored nje je sjedio čovjek kojeg voli najviše na svijetu. Unjemu je našla bogatstvo i sreću, našla sigurnost, ljubav i pažnju. Okružena time nije mogla povjerovati da taj обруč sreće, koji je oko sebe osjećala, može nešto poremetiti, pogotovu ne ovdje na odmoru iz snova. Jednostavno nije htjela povjerovati u to jer se osjećala apsolutno bezbrižnom. Ipak, crv sumnje se uvukao u njene misli.

Dok su se juče vraćali ulicom prema hotelu, jednom od prolaznika se Fikretovo lice učinilo poznatim. Neprimijetno je zastao, a zatim krenuo za parom ispred sebe. Pri ulasku u hotel Hana se okrenula i na trenutak vidjela nepoznato lice kako gleda u nju. Posmatrač se naglo okrenuo i vratio istom ulicom nazad. To u njoj izazva nekakvu sumnju, ali u tom trenutku nije ništa rekla Fikretu.

Dok se udaljavao od hotela, nepoznati je osjećao vatru u tijelu i nekoliko puta se zapitao je li moguće da je to onaj kojeg je vidio. Nije tog trenutka bio svjestan da je to, ipak, bio čovjek na kojeg sumnja. Da bi se u potpunosti uvjerio u to, odlučio je da sutradan rano dođe do hotela. Dobro zamaskiran naručio je piće i čekao da njih dvoje izađu. Nesto čudno zaigra u njemu kad ugleda isti par od juče kako prolaze pored recepcije. Sačekao je da izađu iz hotela, a zatim je lagano, da ne bi izazvao bilo kakvu sumnju, i on izašao i na pristojnom odstojanju ih držao na oku. Danas je bio puno obazriviji nego juče i pratio je svaki njihov korak. Vidjevši gdje su sjeli, zastade

iza jednog stabla, uze telefon i tihim glasom nazva drugara. Zatim je zaobilaznom stazom otišao na drugu klupu, nešto udaljeniju od njihove. Pošto mu je drugar bio u blizini, brzo je došao i sada su bili zajedno na klupi. Ovaj što ga je dočekao ispričao mu je najnovije vijesti i zamolio ga da prošeta stazom pored para na klupi nedaleko od njih, ali da to bude neupadljivo i što je moguće više prirodno. Pridošli drugar nastavi za šetačima koji upravo prođuše pored njih. Malo usporivši, dok je prolazio pored klupe na kojoj su sedjeli Hana i Fikret, ču par njihovih izgovorenih riječi. Vrativši se kod drugara, takođe zaobilaznom stazom, reče mu:

Čuo sam ih jasno kad su pričali. Dolaze iz Sarajeva u to sam više nego siguran. Ona se zove Hana, a njegovo ime nisam uspeo čuti.

Ma šta kažeš, čovječe, hahaha... iz Sarajeva! iznenadi se drugar i uputi dugi pogled prema klupi na kojoj je sjedio zaljubljeni par. Neprimjetni trzaj prođe njegovim licem. Ma to je on, sigurno ti kažem, kao za sebe izgovori.

Šta on, ko, zar je to neko koga poznaješ upita ga malo iznenađeno drugar.

Pa, ako me moje oči ne varaju i koliko sa ove daljine mogu vidjeti, to bi mogao biti on, moj Sarajlija. E, došao si kao poručen, momčino siledžijska, u pravi čas i na pravo mjesto! A koliko vidim, nemaš onih pajtaša uza se kao nekada.

Kakva je ono maca sa njim, bre, čoveče zavapi "izvidničar". Ovaj komad bi mogli bolje upoznati, aaa... Šta kažeš, prijatelju?

Kažem ti da bismo mogli imati dobru zabavu.

Hana i Fikret su uživali u tišini koju je nudio park. Pričali su razgledajući prolaznike i zelenilo koje ih okružuje. Nisu bili svjesni da je jedan od one dvojice sada u njihovoj blizini, da ih sluša i po svaku cijenu želi da otkrije njihov identitet.

Došao je stazom i sjeo na klupu koja je bila iza njihove. Iz te blizine je mogao čuti svaku njihovu riječ. Umalo da ne poskoči kad ču da Hana izgovori ime njenog dragog. To mi je dovoljno, razmišljao je, bar za ovaj put!

Kad je shvatio da nije više potrebno da bude tu, lagano i neprimjetno se udalji, zadovoljan što drugaru može saopštiti tu vijest. Sad su mogli biti puno zadovoljniji jer su poprilično toga saznali. Teško je bilo pretpostaviti šta smjeraju, ali činilo se da ostatak Haninog i Fikretovog odmora neće biti ugodan. Gledali su Hanu i Fikreta kako ustaju i odlaze prema izlazu iz parka. Nisu ustajali, ali su ih ispratili neprimjetnim pogledima. Smatrali su da je za ovaj put dosta i nepotrebno bi bilo izlagati se daljnjem riziku, s obzirom da sada znaju i gdje su se smjestili.

Njih dvoje zagrljeni, priljubljeni jedno uz drugo i nasmijani ušli su u hotel ne sumnjajući ni jednog trenutka da su ih nečije oči danas pratile. Zatvorili su vrata sobe i polijegali po krevetu.

Hoćemo li u kupaonicu skupa? zavodnički je upita Fikret.

Nemoj mi postavljati tako teška pitanja na koja ne znam odgovor smijući se odgovori djevojka.

Za nekoliko trenutaka su se tamo našli. Topla voda je u mlazevima tekla niz njihova tijela. Stali su jedno uz drugo licem u lice, a obnažena tijela su im se nježno dodirivala. Zagrlio je objema rukama

i lagano je privukao sebi, osjećajući dodir njenih bradavica sa nabujalih grudi. Ona ih je povlačila nazad-naprijed i u prekidima kružila njima po njegovim prsima. Prsti njegove desne ruke, zajedno sa mlazovima vode, što je tekla preko njenih ujednačenih oblina, nježno su milovali. Zaustavljao je vodu prstima i usmjeravao je na uzvišenja njenih dojki, koja se prelazeći te čarobne puteve rasprskivala i padala po vrućem Fikretovom tijelu.

Ta igra ih je odmarala. On je, zatim, prilazeći usnama tim jabukama vodoskok usmjeravao na drugu stranu. Ljubio je vodom mokre grudi, prisanjao lice na njih i pri tom slušao ubrzane otkucaje srca. Ona sad njega obuhvati rukama oko vrata, privuče ga sebi i prisloni mokre usne na njegove. Ljubili su se vatreno po licu, vratu, grudima i opet vraćali na usne, kao da je na njima bilo meda kojeg su željeli usisati do kraja. Gledali su se i pogledima jedno drugo milovali, ljubili oči koje su tako voljeli, a osmijesi im nisu silazili s lica. Ljubeći njene oči na tren odvoji glavu od njene i sa smiješkom je nastavio ljubiti usne. Sa usnama je išao lagano naniže i tražio put prema njenim čednim nožnim oblinama, koje je rukama lagano pridržavao. Podizao ih je naviše, jednu pa drugu, da bi ih primicao svojim usnama. Kleknuo je i koljenima se oslonio na mokri pod. Ona je stajala sa blago raširenim nogama ispod tuša iz kojeg je voda padala na njenu glavu. Odatle se gotovo ravnomjerno razlijevala po njenom vitkom tijelu i niz noge silazila prema podu.

Fikret se nalazio između Haninih nogu i usnama je zaustavljao mlazove vode koji su tekli niz njene glatke butine. Prelazio je usnama s noge na nogu i plazio prema dijelu koji se najmanje vidio. Usne su napokon pronašle put i ona osjeti kako pomilovaše taj topli dio tijela, koji je do maloprije bio skriven od njegovih radoznalih pogleda. Sad ga je i očima milovao. Divio se i uzdisao. Te uzdisaje je

prekidao toplim poljupcima po stidnim usnama čarobnog dijela tijela. Dohvati vrhovima prstiju njene ruke i povuče ih naniže. Ona shvati brzo taj znak i lagano pade na koljena pored njega. Poljubiše se a on, obuhvatajući je rukom oko vrata, lagano je spusti na pod. Hana poče ispuštati prigušene krikove preko usana koje je voda sa njih sapirala. Jedan, pa drugi, a treći se već utapao u one koje je Fikret počeo ispuštati. Pretvarali su ih u pjesmu koja lelujajući odletje negdje visoko od njih, a njihova tijela, prislonjena jedno uz drugo, ostaše ležati na mokrom podu. Odnoseći sa tijela zadnje znakove umora, voda je uz blagi šum odlazila na put bez povratka.

9.

U malenoj ljetnoj bašti na ostrvu De la Cite, sjedila su dva čovjeka. Ispijaju pivo. Sto se nalazio na kraju bašče pored samog stabla, čija je velika krošnja kao kišobran pokrivala cijeli prostor ispred male kafane. Bili su to oni koji su pratili Hanu i Fikreta. Gotovo da su se sami nalazili u bašči male kafane i, razgovarajući tiho, nisu se plašili da neko može razumjeti ili čuti njihov razgovor. A kamo sreće da ih je neko mogao čuti ili razumjeti jer to o čemu su njih dvojica pričali nije bila neka bezazlena priča, već priča od koje se dizala kosa na glavi. Dogovarali su i spremali pakleni plan kojim će se na najgori mogući način osvetiti čovjeku iz Sarajeva. Ništa ih u tom momentu drugo nije zanimalo, niti su pridavali pažnju posljedicama koje ih kasnije mogu zadesiti. To je za njih bilo nebitno i nevažno, jer oni nisu ni mislili na posljedice. Bili su sigurni da su više nego dobro isplanirali svaki detalj i da će se iz cijelog događaja izvući bez problema.

Bitno je, brate, da ih ulovimo i odvedemo tamo. Moram se sa macom bolje upoznati, pa ona je prava bomba, a šta će se desiti s njim, to me zasad ne zanima. Mogu ga, bre, i njemu zavući, ako treba ili šutnuti kao zardalu konzervu! bio je hrabar jedan od njih, a govorio je čistom ekavicom.

Biće siledžija manji od makova zrna, garantujem. Neće on biti u poziciji da odlučuje ni o čemu, pogotovu ne u situaciji kakvu ćemo mu nametnuti.

Malo se zamisli, premotavajući film u glavi od prije nekoliko godina, pa ušutje.

Nadam se samo da će i keša imati kod sebe reče drugi, koji sa ekavicom i nije bio tako blizak.

Da, neka časte za dolazak, hahaha!... Zadovoljno se smeškajući nastavi prvi:

Zanima me samo ona, a za tog majmuna me boli, bre, moj đoka! Napravivši malu stanku, gledajući drugara ravno u oči, reče: Izvini, brate, ali ti kao da nešto više znaš od mene.

Naravno da znam, prijatelju, kako ne bih znao kad sam se tada jedva izborio da preživim. Ali, vratit će mu to Kenan ili živ neće biti!

Iz priče dva čovjeka jasno je bilo šta su planirali i šta žele. Plan je bio bolesnički i gotovo neuračunljiv. Trebalo je uhvatiti dvoje mladih ljudi, koji su bezbrižni i sretni uživali u čarima jednog od najljepših gradova svijeta. Dva probisvijeta, dva sitna lopova, koja su džeparila gradom i bavila se sitnim lopovlucima, miješali su ijekavicu i ekavicu pa se moglo zaključiti odakle dolaze. Jedan je bio iz Sarajeva, jer je to sada očigledno, a za drugog, koji je pričao čistu ekavicu, moglo se sa sigurnošću pretpostaviti da dolazi sa prostora istočnog susjedstva.

Da li ih je mogao neko na bilo koji način spriječiti da ne ostvare te nevjerovatne i zastrašujuće zamisli? Zacrtali su planom da ih se po svaku cijenu dočepaju ne misleći na šokove, koje će dvoje mladih ljudi doživljavati i preživljavati. O tome nisu razmišljali, trebalo je samo zadovoljiti manijačke, bolje reći osvetničke, maloumne i sramotne želje, koje su se rodile u glavama dvojice bolesnika. Osim toga, materijalni momenat je za njih bio jako bitan jer su lopovi računali da će kod para iz Sarajeva pronaći neku sumu novca, koja bi im život učinila lagodnijim u danima koji su bili pred njima.

Posmatrajući ih sa klupe i ja sam zapazio da mu je pratilja izuzetno lijepa. Šta kažeš, a?

Uživaćemo, brate. Složićemo ih, bre, na kamaru pa ko koga opali cerekao se manijak u čijim očima se već mogla nazrijeti pohlepa. Nego, brate, još te privlači ta ijekavica, ali te razumem.

Pa i ti si je govorio, zar si zaboravio.

Da, sve dok ne odlepršah iz Sarajeva.

Ali nikada mi nisi rekao zašto napusti Sarajevo tako naglo i bez pozdrava.

Duga priča, prijatelju moj. Imao sam ogromne probleme sa nekim ljudima i morao sam se ispariti.

Sa nekim, kao da ja ne znam ko su i gdje si mogao zbrisati. Imam osjećaj da si i Novi Sad iz sličnih, ako ne istih razloga morao napustiti vješto je krio radoznalost Sarajlija.

Da, jebeš ga brate, tako je, bre, moralo biti jer se radilo o glavi!

E, radilo se i o mojoj, prijatelju, ali sada će biti i njegova u goroj situaciji, to mu obećavam!

Kivan si mu i previše.

Jesam. Dragi Bog ga je poslao taman gdje i kad treba; ima Boga, ima...

Pričao je, naravno, Kenan svom pajtašu o tuči koja se desila prije nekoliko godina u kafani u blizini Sarajeva. Tačno je bilo da je to bila strahovita tuča poslije koje su pojedinci završili po bolnicama, među kojima je bio i Kenan. Skoro je nevjerovatno da je smrt izbjegla baš sve među njima, a neki su bili skoro u njenom zagrljaju. Ipak, Kenan je izostavio mnogo detalja vezanih za taj događaj. Nekoliko očevidaca je tada potvrdilo, da su Kenan i njegovo društvo izazvali pomenutu tuču, u kojoj je najdeblji kraj izvukao upravo on, i samo ga je Fikretova razumnost spasila od sigurne smrti. Toliko je situacija bila kritična da su sekunde odlučivale hoće li Fikret zadavati Kenana ili ne. Sudbina ili neke čudne vile kao da su mu šapnule da ga ostavi u životu, mada su djelići sekunde odlučivale o tome. Ipak, sve se završilo bez najgoreg, ali sa zastrašujućim posljedicama sa sve učesnike nemilog događaja. Te posljedice, umjesto da probude razum u svim učesnicima, izazvale su suprotno. A onaj koji je najzaslužniji što je do sukoba došlo, jasno je, još uvijek ne zna šta je to razum. Više je nego očigledno da će sa posljedicama i nastaviti.

10.

Ema i Senad su sve češće bili zajedno. Ljubav, koja je na neki način tinjala u njima, počela se sve više razbuktavati. Na poslu su se viđali svakog dana, ali skoro da nije bilo večeri da ne budu zajedno.

Dok su sjedeli jedanput skupa na poslu kod Eme, dogovorili su da navečer izađu sa Belmom i Samirom. Ema, čija je crna gusta kosa krajevima dodirivala njena ramena, nježnim pogledom je gledala u Senada. Na njenom malo izduženom licu je blistao osmjeh koji se širio prema rumenim jagodicama. Bila je visoka i uz Senada, čija su široka ramena odražavala snagu, bili su par koji je privlačio pažnju mnogih.

Zaista sam se prijatno osjećala u njihovom društvu zadnji put sa zadovoljstvom reče Ema.

Lijepo, drago mi je zbog toga uzvрати joj Senad. Razmišljam da pozovem i Sadika.

Zašto da ne radosno uzvрати Ema pa kad nam se "Francuzi" akobogda vrate, okupićemo se svi. Biće to zanimljivo večer.

Ne sumnjam u to i to je fantastična ideja koju će svi rado podržati radosno reče Senad. Ali imam još jedan prijedlog za koji mislim da će ti se dopasti. Prije nego što ga kažem, da nazovem društvo, može li?

Nestrpljiva sam reče Ema i sačeka da Senad obavi željeni razgovor.

Sam sam u kući oglasi se Senad, poslije obavljenog razgovora. Dobro bi bilo da dođeš ranije kod mene pa da onda odemo na dogovoreni sastanak.

Volim te što uvijek imaš konkretne prijedloge smijući se odgovori Ema. Raduje me večerašnji izlazak.

Vidjećemo se reče Senad i napusti Eminu kancelariju.

Radosno joj otvori vrata, a zatim je poljubi. Bez obzira što se njih dvoje jako često viđaju, ovakvih usamljenih susreta su bili željni. Susreti dvoje mladih, kad se dešavaju u društvu ili na poslu, mogu sobom nositi i dozu čežnje. Osobama koje se jako vole i sanjaju trenutke samoće, zagrljaja i poljubaca, susreti na poslu to nikako ne omogućavaju. Teško je biti s nekim zajedno, gledati ga i u sebi gajiti tople osjećaje, a on je od tebe tako daleko, iako se često nalazi na dohvat ruke. Zato su njih dvoje nadoknađivali te osjećaje u trenucima samoće kao što su bili ovi. Tada bujice osjećaja postaju talasi koji zapljuskuju lica i tijela i ne smiruju se.

Ispusti je iz čvrstog zagrljaja i pokaza joj rukom gdje da krene jer je Ema prvi put otvorila vrata Senadovog stana. Uđoše u dnevni boravak i sjedoše jedno pored drugog. Željni su bili ovakvih trenutaka. Nije bilo razgovora. Zamjenjivali su ih u najvećoj mjeri zagrljaji, čežnjivi pogledi i strastveni poljupci. Gledajući se danima na poslu, pogledima su se milovali, ljubili i zamišljali kako se njihove usne stapaju u jedno. Sad su te dodire u stvarnosti osjećali i strasno im se predavali dok su im se priljubljena tijela savijala jedno preko drugog. Toplina ih je grijala, gonila toliko da su počeli da se oslobađaju dijelova garderobe i sve je manje bivalo na njima. Sjedio je Senad na ugaonom dijelu sofe, Ema mu se nalazila u krilu sa ispruženim nogama prema kraćem dijelu sofe. Lijevom je rukom obgrlila njegovu glavu, a desnom ga je mazila po licu. On je desnom rukom nju obgrlio oko vrata, a lijevom joj otkopčavao preostala dugmad. Podigla je desnu ruku i on joj povuče rukav. Gola toplá

ruka iskliznu iz rukava njene košulje. Brzo se oslobodi tog dijela garderobe i njen nagi gornji dio tijela bljesnu pred njegovim očima. Privuče je sebi i osjeti toplotu tijela koje se savi uz njegova prsa. Ona lagano podiže glavu i pogleda Senada u lice. Pogledi im se spojiše i to je bilo dovoljno da im lica pokriju osmijesi. Prstima koji su se skrivali u njenoj kosi, privuče joj glavu, a usne željno dočekaše taj trenutak.

Izmjenjivali su poljupce milujući rukama jedno drugom lice i kosu. Ošamućen silinom njenih poljubaca, prihvati je za glavu objema rukama, od sebe pogura gornji dio njenog tijela prema sofi. Leđima naslonjena na naslon, sa bedrima koja su se nalazila na njegovom krilu, Ema je opružila duge noge po ostatku sofe. Vješto je otkopčao dugme na farmerkama i potegao rajsferšlus. Ukaza se svilena tkanina iste boje kao i ona koja je pokrivala njene bujne grudi. Stavio je ruke na njene bokove, uhvatio je rukama za farmerke i povlačio ih prema njenim koljenima. Ona mu je izvijajući bedra olakšavala posao.

U par sekundi farmerke su se našle ispod koljena. Previla je noge u koljenima i podižući lagano stopala zbacila taj dio garderobe sa sebe. Opet je pružila noge, a on zadivljen ljepotom nije znao na kojem dijelu više da zadrži pogled. Prihvatajući je rukama za bedra pogura je lagano prema dužem dijelu sofe i podižući svoja bedra, svali odjeću sa sebe. Bila je i ona brza. Ustajući jednim potezom je zbacila svilenu tkaninu sa svojih bedara i sjede mu u krilo. Stavljajući ruke na njegove obraze sakri njegov široki osmijeh koji je vidljivo odavao radost. Obuhvati je rukama i privukavši je prema sebi, zubima dohvati za čipku jedinog dijela tkanine koji se nalazio na njoj. Povuču ga na gore i prihvatajući ga rukama zbacila sa njenog tijela. Njene obline se zanjahaše, a njegovi pogledi na nekoliko sekundi

ostaše ukočeni. Dohvati ih nježno rukama i kao da je u ruci držao dvije mirišljave dunje koje svojim mirisom opijaju. Zamirisa sve: i pogledi i dodiri i osmijesi... Prostorijom prođe zajednički vrisak koji se ponovi nekoliko puta. Rukama je milovala njegovu kosu i tako smirivala tijelo koje je još uvijek podrhtavalo. Privijajući je na grudi umiriše se, a talasi strasti, odlazeći od njih, nalazili su smiraj u tišini nijemog prostora.

Iz kupaonice su izašli osvježeni i razdragani. Požuriše niz stepenice na dogovoreni sastanak.

U holu hotela Belma i Samir su ispijali kafe. Sadik, koji je tek stigao ispred hotela, ugleda prijatelje. Uđoše skupa i pridružiše se Belmi i Samiru. Crni napitak, koji Ema i Senad jedva dočekaše, prijao je kao nikad. Dok su ga pili pogledi im se nekoliko puta spojiše. Sakrivali su tajnu od prije tridesetak minuta, koja je još svježja i koju će nositi dugo u zaljubljenim srcima.

Mislim da je vrijeme da nešto pojedemo reče Samir, što ostali prihvatiše s odobravanjem.

Udobno su se smjestili i ugodno osjećali u restoranu koji je nudio tišinu, odmor i divnu hranu. Nisu bili sami jer i za ostalim stolovima je bilo dosta gostiju, ali s obzirom da je njihov sto bio malo izdvojen, osjećali su se kao da imaju svoj prostor koji im nudi nešto više intime. Samirov šarm i zanimljive šale doprinosile su većem raspoloženju, mada su i ostali davali tome veliki doprinos. Pića su već ispijali i na taj način stvarali veći apetit za hranom koju su svi naručili.

Što su nam "ekonomisti" večeras raspoloženi reče Samir gledajući u Sadika.

Pa veseli su i došli. A i neka su, fino ih je vidjeti takve. Mora da su danas nabacili neki zavidan profit za firmu nasmijsa se Sadik.

Njih dvojica se nisu poznavali iako su imali zajedničkog prijatelja Senada, koji je večeras bio tu. Senad je Samira poznavao od malih nogu jer su živjeli u istom kvartu, a Sadika je upoznao kasnije i ostvario s njim pravo prijateljstvo.

Kad će nam "Francuzi" nazad obrati se Sadik Emi i Senadu. Ako ostanu još koji dan, odomaćiće se i ostati u Parizu.

Mislim da ostaju još dva dana reče Ema koja se redovno čula sa Hanom. Nije lako napustiti grad koji se voli i koji se posjeti jednom u životu.

Razumljivo uzvratu Sadik koji je sa Fikretom, takođe, svakodnevno razmjenjivao poruke rijetko koji grad vam može ponuditi toliko zabave, mode, znanosti i umjetnosti.

Pa nije džaba jedan od najposjećenijih svjetskih gradova, koji posjeti preko četrdeset miliona ljudi godišnje odgovori Ema.

Davno su ljudi počeli pristizati u taj grad, još u zadnjoj polovici devetnaestog vijeka jer je industrijska revolucije omogućila veliki njegov razvoj. Željeznički je transport doveo do toga da ogroman broj ljudi, privučen zaposlenjima, počinje pristizati u njega reče Senad.

Da, mislim da je to bio najveći razvoj u njegovoj historiji odgovori Sadik.

Jeste, svako vrijeme ima svoje junake. Za razvoj tadašnjeg Pariza posebno mjesto zauzima jedan čovjek po imenu Eugene Haussmann

koji se nije libio da poruši mnoge četvrti i naselja sa uskim ulicama i započne praviti široke ulice i avenije koje su grad činile ljepšim.

Svaki grad je imao svog Isa-bega sa smješkom na licu reče Samir. Oni su imali vizije, a i moći da ih ostvare.

Da odgovori Sadik. Isa-beg je doprinio da Sarajevo bude jedan od najbogatijih gradova u ovom dijelu Evrope u to doba, da se u njemu izgrade neke kapitalne građevine, koje i danas predstavljaju bisere arhitekture i civilizacije.

Jela su počela pristizati na sto. Diskusija uminu. Svi raspoloženi i dobro naoružani gladu prihvatiše se ekscajga koji im je u ovom momentu bio u prvom planu. Čutali su i jeli, a to je bio dovoljan razlog da se povjeruje u kvalitet i dobar ukus hrane.

Bila su to uglavnom jela tredicionalne bosanske kuhinje, bez obzira što se sjedilo u jednom modernijem restoranu gdje su se mogla naći jela internacionalnog tipa. Bosanci vole tradicionalnu kuhinju i jela koja ona nudi. Nekad u nekim prilikama su i mogli eksperimentirati i isprobavati jela drugih kuhinja, ali ta ljubav prema jelima bosanske tradicionalne kuhinje se ne gasi nikada i što čovjek više odrasta, više stari, ta jela postaju sve slađa, sve traženija, svi su ih više željni i svi su ih više gladni. Kad je došlo vrijeme da se naruči desert, jedini Samir nije imao dilemu: tufahija je bila neizbježna. Zanimljivo je bilo jedino što je Belma naručila baklavu jer je rijetko jela.

Dođe mi da smlatim još jednu ushićeno reče Samir. Jest da ih ima svugdje, ali ovdje su mi nekako najljepše. "Stara dama" je još uvijek mjesto gdje je najljepše sjesti, a bogme i lijepo pojesti. Osim toga, kad si u njoj sve ti je na dohvat ruke.

Da, u srcu je grada na korak od turističkog starog jezgra. Njen tradicionalni dio čuva duh prošlih vremena. I da sam ja birao mjesto gdje da je napravim, napravio bih je na ovom mjestu zadovoljan je bio Sadik.

U pravu si priključi se i Senad razgovoru, nesvjesno pipkajući džepove, tražeći nešto čega nema jer je sa cigarama i pušenjem prestao. Ona kao da je most koji spaja novo i staro i apsolutno se uklapa u dio koji čine građevine sa bogatim historijskim naslijeđem i kulturom.

E, bogami, ako ćemo o kulturi, iako smo relativno mali, imamo bogatu kulturu koja ima uticaj na cijeli prostor koji nas okružuje i širi se cijelom Evropom nastavi Belma još uvijek grickajući baklavu koja se nalazila ispred nje.

Naravno složila se Ema ona se ispoljava u svim područjima ljudske djelatnosti, što podrazumijeva savremene medije, dizajn, književnost, muziku...

Muziku! Uh, gdje me nađe nasmija se Samir još mi jedna sevdalinka nedostaje pa da se sve poklopi. I to je naša kultura sa jedinstvenim muzičkim izrazom. Uh, već padam u sevdah!...

Nemoj nas sad rastužiti ili, nedajbože, rasplakati povika Belma. Možda nam i fali malo muzike pa da svi utonemo u sevdah. Šta kažeš, Ema?

Još nam nedostaje saz i kakav umilni glas u stihu odgovori Ema pa da sve bude potaman.

Konobar kao slučajno naiđe i pospremi sto. Naručiše piće i nastaviše prijatno večer uz ugodnu priču. Raspoloženje je raslo, jer je i uticaj

alkohola doprinio tome. Ipak, svi su bili umjereni u izlivu emocija i imali respekt za one druge. Odmjereni i odmarajući razgovori su se nastavljali i zbližavali srca i osjećaje mladih ljudi koji su se međusobno voljeli i poštovali. Sati su brzo prošli. Vrijeme rastajanja se bližilo i skoro svi su žalili zbog toga, a ujedno se veseleći što su proveli jedno nezaboravno večer.

11.

Izašli su iz sobe i zastali na vrhu stepenica odakle se pružio fin pogled na široki hol. Nekako su se za kratko vrijeme srodili s tim prostorom. Svaki kutak tog prostora je nosio neke njihove tajne koje će živjeti tu i ostati kao nezaboravne uspomene za neka buduća vremena. Odatle je put vodio u salu za ručavanje. Sjedili su i čuteći ispijali jutarnji čaj. Kraj odmora se približavao. Ostala im je još jedna noć spavanja u divnom hotelu veličanstvenoga grada. Već sutra se moraju pakovati i napustiti prostor koji im je za kratak vremenski period postao tako blizak. Nisu imali razloga biti tužni, ali kao da ih je obuzimala neka sjeta koja je zajedno sa parom čaja obavijala njihova lica. Bilo je više nego lijepo, bilo je nezaboravno. Iza njih ostaju dani odmora kojih će se sjećati cijeli život, dani u kojima su doživjeli toliko toga lijepog. Nastavili su doručkovati.

Nisu ni slutili da ih ispred hotela, na obližnjem parkingu čeka čovjek koji ih prati i snima svaki njihov korak. Plašeći se da ne bude sumnjiv, nije ulazio u hotel već ih je čekao vani. Došao je ranije jer je htio biti apsolutno siguran kada će oni izaći iz hotela. Oni, koji su ih čekali, nisu znali da je njihov odmor na samom kraju, ali obojica su shvatili da on neće trajati vječno i zašto propuštati priliku, priliku osvete, priliku za koju su smatrali da će im, osim toga, omogućiti i dobru zabavu, s obzirom da je jedan od njih jedva čekao bliskiji susret sa Hanom. I naposljetku, očekivali su i veću materijalnu korist, čemu su pridavali značajnu pažnju. To su, ipak, bili džeparoši, sitne varalice, koji su živjeli životom punim laži i zabluda koje će im, kao i svima koji su prije njih upadali u takve zamke, jednog dana doći glave. Ali plan su po svaku cijenu morali ostvariti.

Zaljubljeni par iz Sarajeva je uživao u okusima raznih vrsta francuskih sireva, a za Hanu je posebno uživanje predstavljao ukus mekanog sira "brie". Pravi se od kravljeg mlijeka, a kremast je i blag, sa blagim voćnim mirisom. Pričala se lagana priča o povratku i susretu sa dragim prijateljima u Sarajevu. Bili su oboje puni impresija, nezaboravnih uspomena i dojmova koje su jedva čekali da podijele sa prijateljima. Nisu imali nikakav poseban plan za taj dan jer sve ono što su željeli da obiđu, obišli su. Više će to biti neobavezna šetnja ulicama dva mala ostrva. Zavoljeli su ih pa će i ona biti dio budućih sjećanja. Ustali su i otišli u sobu da se pripreme za izlazak.

Prije islaska odlučiše da malo sjednu na terasu sa koje se pružao fantastičan pogled na grad. Sad su već i raspoznavali mnoga mjesta i dijelove grada u kojima su bili. Bila su to divna podsjećanja na neka mjesta, ljetne bašte i kafiće, u koje su svraćali i isprobavali razne vrste pića. Pogledi im nisu bili novi, ali su bili iznova zanimljivi. Prije nego što će napustiti sobu, stadoše pred ogledalom. Gledali su nasmijana, sretna i zaljubljena lica koja je spajala ljubav. Fikret je imao na sebi crvenu majicu kratkih rukava, farmerke i na nogama patike, a Hana takođe majicu, ali zelene boje, dugu usku suknju prošaranu bijelo-zelenim bojama, koja je padala do peta. Na nogama joj bjehu ravne cipele pogodne za šetnju. Dva lijepa i elegantno odjevena bića su stajala ispred ogledala. Bili si ispunjeni radošću i srećom. Gledali su jedno drugo istovremeno se diveći onim u što gledaju. Poljupci nisu mogli izostat i upravo oni im navukoše šire osmijehe na lica.

Dohvati Hana malu tašnicu što je ležala na natkasni ispod ogledala, prihvati zagrljaj čovjeka kojeg voli i s njim se uputi prema izlazu iz hotela. Nastavili su poznatom ulicom prema mostu na prekrasnoj

rijeci koji povezuje dva ostrva. Njime su tako često prolazili. Nisu naslućivali da već imaju za sobom pratnju koja se skoro pretvorila u njihovu sjenku. Hodali su dugo ulicom na obali Seine, opuštenu i dobro raspoloženi, uživajući u zanimljivostima koje su im pogledi nudili. Poslije duge šetnje, odlučili su da negdje sjednu, odmore se i osvježe pićem. Bio je to maleni kafić sa baštom na samoj obali rijeke. U njoj su odabrali sto smješten pored zelene ograde, odakle su imali divan pogled na rijeku. Fikret je nestrpljivo očekivao pivo. Za ovih nekoliko dana boravka u Parizu isprobao ih je dosta i odluči se za pivo koje nikada do sada nije probao. Više iz radoznalosti nego zbog gašenja žeđi. Naruči domaće pivo "Demon" koje je imalo 12% alkohola. Nije bio baš oduševljen okusom i poslije nekoliko gutljaja, zbog kojih mu se vidio kiseli grč na licu, naruči drugo koje je već ranije isprobao. Namrštenog lica odloži čašu i gledajući prema Hani reče: Baš su ovi Francuzi ekscentrični. Prave piva koja se samo na slamku mogu piti.

Hana se grohotom smijala, zadirkujući ga zbog njegovih kiselih osmijeha.

Suprotno od male kafane stajao je čovjek i razgovarao telefonom. Bio je to isti čovjek koji ih je gledao sa malog parkinga dok su oni razdragani izlazili iz hotela. Kad su odmakli stotinjak metara niz ulicu, on se pretvorio u njihovu sjenku i pažljivo ih prateći sjeo na obližnju klupu u blizini kafane, gdje su Hana i Fikret odsjeli. Razgovorao je sa drugarom.

Ne, ne preduzimaj ništa, bilo bi više nego rizično. Samo ih prati, čekaj i budi strpljiv čuo je riječi prijatelja i skoro nerazumno ih ponavljao.

Bile su to riječi i savjeti njegovog pajtaša koji je bio negdje dalje od toga mjesta. Sjedio je negdje u autu i čekao pozive svog drugara koji se nalazio pored mjesta gdje su sjedili Hana i Fikret. Motrio je pažljivo na njih. Čekali su povoljniji trenutak, trenutak koji će im omogućiti maksimalnu sigurnost u sprovođenju plana.

Mjesto gdje su sjedeli Hana i Fikret bilo je dobro posjećeno, a na uređenoj obali rijeke je bilo jako puno prolaznika. Sve je to uticalo na plan jer u prisutnosti velikog broja ljudi neke oči su mogle primijetiti i otkriti na vrijeme neki njihov nepromišljeni potez. Zato je čovjek iz sjenke upozoravao pajtaša na opreznost, jer i najsitnija greška je mogla biti preopasna za njih. Čovjek, koji ih prati i koji je trenutno blizu njih, posmatrao je prolaznike i rijeku, nije odavao utisak sumnjivog čovjeka. Pušio je i povremeno bacao neprimjetne poglede prema njima.

Kada su se dobro odmorili i osvježili pićem, Hana i Fikret su ustali i krenuli dalje obalom Seine. Držali su se za ruke i puni radosti uživali u laganoj šetnji. Uputili su se mostom Concorde prema Place de la Concorde, sa kojeg se pružao izvanredan pogled na jedan od najljepših parkova Pariza, Jardin de Tuileries, na čijem ja kraju ležao čuveni Muzej Louvre. Odlučili su da se nigdje ne zadržavaju, s obzirom da su se dobro odmorili, već da jednom laganom šetnjom preko parka dođu do Louvra i u restoranu odmore. Zadržali su se dosta na početku parka pored fontane. Napravili su krug oko nje i nastavili prema sredini parka. Desno od njih se nalazio cafe Renard, a lijevo cafe Reale. Dogovorili su se da ih oba obiđu, ali da ne ulaze u

njih. Nedaleko iza njih "čovjek sjenka" ih je neprestano promatrao. Lagano su nastavili odmarajuću šetnju i uživali u ljepoti parka. Zagrljeni, nastavili su dalje ka kraju parka ka muzeju. Plašeći se da ih ne izgubi iz vida, «čovjek sjenka» se primakao na desetak metara i budnim okom pratio svaki pokret.

Ušli su zatim u obližnji restoran i naručili piće i jelo.

Šta kaže arhitektica za veličanstvenu građevinu upita Fikret?

Znam da je ova zgrada nekad bila kraljevska palača i da je sada jedan od najvećih svjetskih muzeja odgovori Hana.

Čim je u vezi sa kraljevima, bogami mora i biti dobra! našali se on.

Započeta je u renesansnom, a dovršena u barokno-klasičnom stilu. Sadrži različite zbirke umjetnosti među kojima je i islamska, za koju se posebno vezuje sedmo stoljeće.

Ljepoto, sljedeća destinacija nek nam bude Španija. Posjetićemo, akobogda, Granadu i njen najvrjedniji spomenik. Hvala ti što me sa tim sedmim stoljećem podsjeti na to.

Hvala ti, Fikrete, obradovao si me sad. Žarko želim da posjetim Alhambru, spomenik koji je zapravo grad za sebe i koji još uvijek odiše uspomenama iz davnih vremena.

Hoćemo, ljepoto, posjetićemo je, obećavam ti! Šta misliš, je li vrijeme da krenemo prema hotelu?

Da, mislim da jeste.

Izašli su iz restorana. Fikret je, pogledavši na sat, ustanovio da je podne već prošlo. Pogledali su se čitajući jedno drugom misli. Sutra

u ovo doba već će biti na putu za Sarajevo. Prigrlivši se jače, nastaviše dalje. Nisu se vraćali putem kojim su došli, već su izabrali kraći. Vodio je do mosta Neuf koji je spajao obalu sa ostrvom De la Cite. Prešli su most i bezbrižno nastavili ulicom koja vodi prema hotelu u kojem su proveli dane nezaboravnog odmora. Bili su sretni, nasmijani. No nisu znali da će za nekoliko minuta nestati osmijeha sa njihovih lica i da će se u njihova tijela uvući strah i tuga. Ulaskom u tu ulicu su zapravo upali u sopstvenu zamku, ali zar su imali potrebe sada razmišljati o nekakvim zamkama? Zagrljeni i bezbrižni su nastavili prema hotelu.

Dvojica kriminalaca su dobro upoznali prostor oko hotela. Upravo ova ulica, kojom su se sada kretali njih dvoje, bila je idealno mjesto za reakciju napadača. Da je lopovima sreća bila veliki saveznik, pokazalo se i sada jer to mjesto im je omogućivalo najbjezbjedniju akciju. Pratilac je vidio da su ušli u ulicu koja vodi direktno prema hotelu. Uze telefon i nazva pajtaša govoreći mu gdje da ih sačeka.

Šetajući ulicom i tiho ćaskajući skoro se uplašiše kada iza ugla jedne zgrade ispred njih iskoči čovjek. Hana poskoči, instiktivno se približi Fikretu i sa obje ruke ga obuhvati oko pasa. Bila je vidno uplašena. Čovjek koji je stajao ispred njih imao je kačket duboko navučen na čelo, a ispod oboda kačketa velike tamne naočale. Desnom rukom, koja mu je bila u džepu, podiže tu stranu jakne, a iz džepa, sa unutrašnje strane, proviri vrh cijevi pištolja, koji je bio uperen u njihova tijela. Bili su iznenađeni i prestravljeni, posebno Hana, koja se sve više pribijala uz Fikreta, koji je zbunjeno gledao u maskiranog hladnokrvnog napadača. Zbunjen iznenadnom reakcijom ćutao je kao zaliven. U sekundi je pomislio da krene prema napadaču, ali ga je cijev pištolja, uperena u tijelo, odvrtila od toga. Primirio se i

čekao priliku. Maskirani napadač zaskoči iza njihovih leđa i pogura ih neprimijetno naprijed, što je bio znak da moraju krenuti.

Slušajte me dobro! tihim, ali poprilično neprirodnim, prijetećim glasom im reče čovjek s pištoljem. Nastavite lagano ulicom i držite se mojih naredbi. Jedan nepromišljeni potez će vas koštati života, budite sigurni u to!

Kakav neočekivani obrt, nepredvidljiv susret! Usred Pariza, na jeziku koji su najbolje razumijeli, začuše strašne riječi, čuše prijetnju koja je bila stravična, ali čiji smisao u tom momentu nisu mogli shvatiti. Ipak, u trenu zaboraviše na ljepotu, na sanjarenja, na odmor iz snova, na povratak u Sarajevo. Iza njihovih leđa se nalazio čovjek s uperenim pištoljem. Fikret je pokušavao da se sabere i shvati ozbiljnost situacije. Na pitanje da ovo nije neka greška, bio je istog trena ućutkan tako što je vrh cijevi pištolja jače pritisnut na njegova leđa. Išli su, ali koraci su bili olovno teški, puni straha i neke čudne neizvjesnosti. Hana se sve više pribijala uz Fikreta, a njeno tijelo su tresli češći i jači drhtaji. Takvo Hanino ponašanje još više ga je odvrćalo od pokušaja za bijegom ili direktnim napadom na maskiranog čovjeka. Fikret je stiskao uz sebe i šaptao joj da se smiri.

Na jednom manjem parkingu nalazilo se stariji automobil plave boje prema kojem su sada krenuli. Iznenada iz njega izađe čovjek i tihim glasom reče da brzo uđu unutra. To je zapravo bio napadač koji ih je pratio sve dok nisu ušli u ulicu, u kojoj se nalazio hotel, a zatim se drugom ulicom uputio prema autu. Desna ruka mu se nalazila u džepu, a Fikret se upita da li je i ovaj naoružan. Njih dvoje su sjeli na zadnje sjedište. Čovjek koji ih je sačekao iz ugla zgrade, nedaleko od parkinga, sjedio je do kolege poluokrenut nazad sa uperenim

pištoljem u Hanu i Fikreta. Bacao je prema Fikretu začuđujuće poglede.

Vozi! reče.

Sve je bilo brzo, neočekivano i tako iznenađujuće. Iz automobila, u koji su natjerani silom, posmatrali su ulice i zgrade. Ali nisu to više bile ulice koje su oni zavoljeli. Grad kao da odjednom izgubi svu ljepotu i draž. U sekundi posta sve nekako drugačije, hladno, zastrašujuće. Na tren se zapitaše gdje se to oni nalaze, kojim ulicama oni to idu, gdje ih voze, gdje će završiti njihovo zagonetno i iznenadno putovanje? Sjetnim pogledima gledali su u pravcu hotela koji im je bio tako blizu. Osjećaj da se od njega sve više udaljavaju, u njima je izazivao zabrinutost. Pogledi u otvor cijevi oružja, koji je zjapio u njih, izazivao je mučninu. Cijev pištolja izgledala je mračno i jezivo, a Hana je osjećala kako ih ta tama nekom nevidljivom silinom vuče u crne odaje koje su hladne i jezivo opasne. Drhtala je sve jače i sve se više priljublivala uz Fikreta, kao da je željela da se uvuče u njegovo tijelo. Gledala ga je pogledom punim očaja i molećivosti, ali nažalost, on je u ovom trenu bio tako nemoćan. Pokušavao je što je moguće više sakriti bijes prividnom mirnoćom. Pitao se po hiljaditi put šta je ovo, da li se moglo izbjeći, zašto su izabrali baš ovaj put za povratak kući? Nije znao da ih ti ljudi prate danima, da snimaju svaki njihov korak i da je svaka ulica za njih bila moguće mjesto napada. Nije znao da dva bezdušna nitkova samo ostvaruju dio po dio plana koji su zacrtali. Nije ni pomišljao u ovom trenutku da su im životi u smrtnoj opasnosti. Bijes ga je sve više hvatao, ne toliko zbog opasnosti koja se nadvila nad njima, koliko zbog sopstvene nemoći da uradi bilo šta povoljno za njih.

Gledao je u čovjeka kojem je mogao vidjeti samo dio lica i ništa više jer široke naočale su mu pokrivala skoro pola obraza, iznad kojih je bio duboko navučeni kačket. Kragnu jakne je navukao visoko uz vrat. Sve što se moglo vidjeti od lica tog čovjeka je bio dio nosa i dio gornje usne. Na isti način je bio zamaskiran i njegov pajtaš koji se nalazio za volanom. Gledao je i cijev pištolja neprestano uperenu u njih, grčevito razmišljajući šta može učiniti da spasi sebe i voljenu Hanu. Šta? Ponojlao je tu riječ, ali je uvijek ostajao bez odgovora. Ne, nije imao nikakve šanse da pokuša bilo šta, s obzirom da je znao da su obojica naoružana. Privukao je Hanu bliže sebi i čekao priliku. Sad je nije bilo, sa tim se morao pomiriti.

Vozilo je odmicalo sve više od malog ostrva. Kad je to shvatio, nije mogao savladati bijes i pokušao je pitati čovjeka gdje ih voze.

Ako pokušaš još nešto reći, prosuću ti mozak, siledžijo!

Fikreta nešto štrečnu u želucu. Zatvori čvrsto usta, a kroz glavu mu protutnji zadnja izgovorena riječ nepoznatog čovjeka ispred njega. U sekundama mu kroz glavu proletje prošlo vrijeme u kojem je tu riječ čuo više puta. Naježi se, a tijelo kao da mu pogodi grom. Odjednom se prisjeti žestoke tuče koja se nekad odigrala u kafani blizu Sarajeva. Istom riječju i zvonkim glasom mu je tada poslata prijetnja koja na isti način sada zazvoni u ušima. Je li moguće, zapitao se? Pa nije valjda to ono isto đubre što je izazvalo svađu u pomenutoj kafani, pomisli. Došao je u ogromno iskušenje da pođe rukama prema tom čovjeku, da ga uhvati za to zamaskirano lice i u sekundi ga pokuša skršiti, zadaviti. Buktao je od bijesa, a Hana, primijetivši to, sve jačim dodirima ga je odvrćala od toga.

Lomila ga je nemoć u kojoj se nalazio i to je u njemu izazivalo sve veće ogorčenje. Sad mu je bilo još jasnije da za njega i njegovu Hanu

dolazi teška, duga i opasna noć. Vozilo se sve više udaljavalo od centra grada prema periferiji. Bila je to duga i iscrpna vožnja koja je za Hanu i Fikreta bila vožnja bez cilja, vožnja koja je vodila u ponor. Fikret je sve više padao u teža razmišljanja koja su mu počela razdirati dušu. Osjećao se krivim što je odabrao baš tu ulicu za povratak u hotel i imao je jaku grižnju savjesti što nije reagovao odmah čim se pojavio taj čovjek, što nije bar nešto poduzeo za njihov spas. A nije mogao. U dubini duše je to osjećao, ali duša nije imala mira i to je počelo sve više da ga muči. Plašio se da ne zapadne u težu krizu. Hanin sve izraženiji strah i stisci ruku po tijelu su ga održavali da što je moguće više ostane pribran. Tražio je i dalje neku šansu, nadao se.

Osjetiše da se auto više tresu i tetura jer je bilo jasno da su sa asfalta prešli na makadamski put. Gledao je kroz prozorska stakla i vidio da se voze putem oko kojeg nema zgrada, a mogla se vidjeti samo po neka kuća. Primicali su se jednoj takvoj. Bila je na osami, niska, sa malenim prozorima od po dva uska krila, na kojima su se nalazila prljava stakla. Kad su izašli iz automobila, bacio je na tren pogled na kuću i prostor oko nje. Vidio je da je kuća na jednom manjem brijegu i da ih uokolo više nema. Jedan od njih otključa vrata kuće i hitro ušavši unutra, uperi pištolj u njih govoreći im da što prije uđu. Drugi je stajao iza njih, takođe sa uperenim pištoljem čiju cijev je Fikret osjećao na leđima. Sve se odigravalo munjevito.

12.

Čim je Fikret prekoračio prag, koji je dijelio hodnik od dnevnog boravka, od čovjeka ispred sebe ču naredbu da stavi ruke na leđa. Naglo podižući ruke Fikret pođe prema čovjeku koji izda naredbu, ali istog momenta osjeti bol na glavi od udarca pištoljem čovjeka iza sebe. Pred očima mu se smrači i poče da se tetura, ali ga čovjek ispred njega zadrža da ne padne, istovremeno mu stavljaajući ruke na leđa. Spretno ih veza komadom konopca koji je već imao u džepu. Iz džepa, takođe, izvadi traku i preko konopca jače mu uveza ruke. Bilo je više nego očigledno da su otmičari dobro isplanirali svaki detalj. Kad se uvjerio da ih bez nečije pomoći ne može nikako osloboditi, pogura Fikreta prema stolici. Dok se Fikret kobeljao na njoj, ovaj hitro pade na koljena i omota traku više puta oko gležnjeva Fikretovih nogu. Ispravivši se, trakom opasa oko Fikretovog stomaka nastavivši dalje oko naslona stolice. Ponavio je to više puta dok nije bio siguran da ga je čvrsto vezao za naslon. Stolica i čovječje tijelo su se stopili u jedno, jer to tijelo je sada postalo nepomično i u spoju sa stolicom činilo samo jedan nepomičan, gotovo mrtav predmet. Za kraj, otkide kraći komad trake i čvrsto ga zalijepi preko Fikretovih usta. Ponovi to još dva puta.

Onaj drugi je odgurao Hanu i ona se već nalazila na starom kauču. Mutnim pogledom Fikret je pokušao pratiti, ali njeno tijelo kao da se nalazilo u nekoj gustoj magli. Poče drmati glavom nebi li je bolje vidio, ali, osjetivši bol, presta sa tom radnjom. Nije je mogao dotaći vezanim rukama, ali je osjećao toplu krv na tjemenu od udarca drške pištolja. Pred očima mu se i dalje mutilo. U tom košmaru ispred očiju mu se iznenada ukaza lice. Kao da je vidio utvaru. Onaj što je Hanu i Fikreta sačekao iza ćoška zgrade, unoseći mu se duboko u lice zagalami:

Sad skači, glupavi Fikrete! kezio mu se u lice "njegov" Sarajlija. Dođe cica na kolica kad-tad, aaa!... mangupe sarajevski, razbojniče! Ono što nismo dovršili u kafani, dovršićemo sada, a? Šta kažeš, momčino, kao da mi nisi raspoložen za priču bio je ironičan i sada više nego hrabar nabusiti lupež.

Bile su to riječi Kenanove kojeg je od smrti spasila samo Fikretova dobra volja. Nevjerovatnim spletom okolnosti sudbina je htjela da se njih dvojica sretnu opet, daleko od Sarajeva, ali sada u gotovo bezizlaznoj situaciji za Fikreta. U njemu je kiptilo. Ako bi ikada golim rukama nekog zadavio, onda je to ovaj razbojnik ispred njega. Tada, u kafani pored Sarajeva, je to mogao, ali nije mu to bilo ni na kraj pameti. Otpuhivao je pokušavajući istjerati bijes iz sebe, povremeno bacajući poglede prema Hani koja se skupila na starom kauču i plačnim pogledom ga posmatrala. Kad ču riječi upućene Fikretu, tijelo joj poskoči. Je li moguće da ga ovaj manijak poznaje, zapita se.

Suze su nezaustavljivo tekle, a ona ih je brisala drhtavim prstima. Pogledom uplašene srne, koja instiktivno osjeća brzi nestanak, Hana je gledala u Fikreta koji je bio zavezan i nemoćan da joj pruži bilo kakvu zaštitu. Počinjala je sve glasnije plakati, ali na njihovo glasno i opasno upozorenje, počela je gubiti glas. Bili su to sada jecaji koji su izlazili duboko iz utrobe i glasno se prenosili cijelom prostorijom. Čovjek koji je vezao Fikreta, priđe Hani i pokuša da joj dohvati ruke u kojima je stiskala tašnicu. Dohvatio je za nju i povuče naglo. Hanine ruke nesvjesno poletješe prema tašni, ali ona se već nalazila u rukama propalice. Iskezi se nadmoćno i grubim pokretom gurnu Hanino tijelo nazad. Nemoćna i uplašena se sroza na smrdljivi kauč. Drugi iskoristi tu priliku i trakom zaveza njene ruke koje su se sada nalazile na leđima.

Sada ste mirni i možete se raskomotiti cerekao se. Jeste, bre, da nije ugodno kao u hotelu, ali potrudite se da se tako osećate. A ti, maco, lezi kako bi me odmorna dočekala reče ironično.

Čovjek koji to reče, dade znak očima pajtašu. Pođoše prema drugoj prostoriji koja je trebala biti kuhinja. Stadoše uz jedan improvizirani šank i natočiše žuto piće u čaše koje su već bile tu. Nazdraviše, a na licima im se vidio osmijeh. Brzo poskidaše tamne, jeftine naočale, hitro otvoriše tašnicu i počeše kopati po njoj. Kartice i sav ostatak novca, koji su Fikret i Hana namijenili potrošiti za vrijeme odmora, nalazio se tu. Više nego zadovoljni onim što su vidjeli, natočiše novo piće. Sitni lupeži su se radovali plijenu. Bili su više nego prijatno iznenađeni količinom novca koji se nalazio u tašnici. Dok su se zadovoljno kezili, povremeno su gledali na mali prozorčić, kroz koji su mogli vidjeti Sunce koje je već bilo na zalasku. Uz tihu priču, cigare i piće su ga i ispratili.

U kuću se ušunja mrak koji je srca dvoje zvezanih, nemoćnih, uplašanih ljudi činio skoro beživotnim. Hana se sklupčala u uglu starog kauča i povremeno bacala tužne poglede na Fikreta, koji je ličio na nepomičnu siluetu. Plan razbojnika je bio jasan. Čekali su da noć i noćna tama ovladaju ovim prostorom. Čovjek, koji se nalazio sa unutrašnje strane šanka, nije više jasno mogao da vidi dvoje zarobljenih u sobi i upali lampu. Malo odškrinu vrata, a pramen tanke i nejake svjetlosti se poče širiti prema sobi u kojoj su se njih dvoje nalazili. Težak miris alkohola i dima poče se širiti cijelim prostorom. Sad je bio mirniji jer je vidio dva nepomična tijela koja su se nalazila na istim mjestima gdje su ih i ostavili. Pijuckali su i dalje uz bahati i nadmeni razgovor. Najvažniji dio plana je odrađen i to ih više nije opterećivalo. Najteži i najvažniji dio posla, hvatanje, je

obavljen bez ikakvih problema. Sve ostalo što je dolazilo iza toga bio je lakši dio posla, bar su tako mislili.

Fikret je neprestano gledao u Hanu. Žalio je za njom i za jutrom koje je davno osvanulo. Žalio je što su uopšte izlazili iz hotela. Ali to su sada bila razmišljanja čovjeka koji je bio zavezan na stolici, koji je bio apsolutno nemoćan. Koliko jutros je toj voljenoj osobi, koja je još uvijek jecala i često uzdisala, udovoljavao svim njenim željama. Takva razmišljanja su ga i rukovala da odu u obilazak grada. Sad je žalio za tim, ali samo zbog situacije u kojoj se nalazio. Bila je bezizlazna i gotovo tragična. Ipak, nije se predavao, nije gubio nadu i još uvijek je mislio da nije sve izgubljeno za njega i posebno za njegovu Hanu, u dubini duše sluteći šta bi joj ova dva manijaka mogla učiniti. Pomisao na to mu je kidala srce i dušu, izazivala suze u očima, a stomak kao da se pretvori u kakvu mješalicu u kojoj se sve tumba, kida i okreće naopako. Ne, ne, samo nju ne dirajte, skoro da je mumlao samome sebi. Prokleti manijaci, proklete životinje!

Vrtio je glavom lijevo desno i skoro da je počeo vikati. Njih dvojica izletješe iz kuhinje, a Novosađanin ga žestoko udari u lice. Stolica na kojoj je sjedio se zaljulja, ali je drugi pridržao i vratio u prvobitni položaj.

Još jedan mali pokret i prosviraću ti glavu. Je li jasno, glupava bitango! unoseći mu se duboko u lice prodera se Kenan. Misliš, još uvijek su pajtaši tvoji uz tebe, a? Sad ćeš vidjeti kako Kenan vraća udarce! prodera se i pljunu ga direktno u lice. Uze traku i još jedan duži komad mu stavi preko usta.

Vratiše se u njihov smrdljivi brlog i zadovoljni nastaviše piti. Bila je to neka vrsta najjeftinijeg konjaka koju je Novosađanin isprobao

davno, još dok je stanovao kod Victora i njegove bolesne žene. Tada mu je rekao da je došao iz Srbije i da želi ostati u Parizu. Tako je i bilo. Zadržao se u tom gradu i kod istog stanodavca. Victoru je dobro došla stanarina koju mu je "jugović" davao, mada mu nije bilo jasno kako je to ovaj uspijevao. Victor je išao ponekad na ne baš tako veliko porodično imanje, dok mu je žena bila živa, ali poslije njene smrti išao je jako rijetko. Jednom prilikom je upitao podstanara da li želi s njim poći na imanje i kad je dobio potvrđan odgovor, počeo ga je voditi sa sobom. Za rad mu je plaćao male dnevnice. Nisu to bili neki teški i veliki radovi. Sijalo se uglavnom povrće čijim količinama je Victor mogao podmiriti zimske potrebe za sebe i suprugu. Na imanju je bilo nekoliko vrsta voćki.

Poslije smrti žene Victor je sve rjeđe išao tamo i zato je predložio podstanaru da se preseli u malu kuću i održava prilično propalo imanje. Taj Victorov prijedlog se više bazirao na njegovom oronulom zdravlju, nego na povjerenju koje je gajio prema strancu. Prihativši sa radošću taj prijedlog Novosađanin se na taj način i zadržao tu jer je imao više sreće nego pameti, a i koliko-toliko osiguranu egzistenciju od rada na imanju. Tada se sjetio vjernog prijatelja, komšije iz Sarajeva, i pozvao ga da hitno dođe kod njega, što je ovaj sa oduševljenjem prihvatio. Kad je stigao iz Sarajeva u Pariz nije se danima prestajao zahvaljivati svom drugaru, koji je nekoliko godina živio i radio u Novom Sadu i gotovo iz istih razloga ga morao napustiti kao i Sarajevo.

U Novom Sadu je pored Kenana živio i najbolji mu drug iz momačkih dana, Nenad, koji je nekad živio u istoj zgradi u sarajevskom naselju Grbavica. Pošto mu je otac bio vojno lice, davno su se odselili u Novi Sad. Upravo kod Nenada je bivši Sarajlija i našao utočište poslije iznenadnog napuštanja Sarajeva. Sada Kenan i Novosađanin skupa

borave u malenoj Victorovoj kući na imanju, podaleko od centra Pariza. Živjeli su od rada na imanju i sitnih krađa koje su im donosile kakvu-takvu zaradu. Džeparili su po svim dijelovima grada i na taj način ga dobro upoznali.

Pijuckali su sada piće povremeno gledajući prema prostoriji u kojoj su se nalazili Hana i Fikret. Bez naočala ali sa duboko navučenim kačketima na čelo, poslije izvjesnog vremena uđoše kod njih. Novosađanin se primače Hani. Smrad je zapahnu, a u očima mu je vidjela životinjsku pohotu. Lice polupijanog manijaka se kezilo što u njoj izazva još veću gadost. Skupi se u uglu kauča sa podignutim nogama na njemu i glavom prislonjenom na koljena. Spusti glavu još više, a oko nje opasa ruke koje je istovremeno prislonila na koljena, kao da je željela da ništa ne vidi i ne čuje. Drhtala je i u strahu čekala reakciju. Glas, koji izletje iz usta jednog od njih, kao da joj na sekundu zaustavi dah. Podiže malo pogled i naježi se kad vidje da se obojica nalaze ispred nje. Hladni glas kao da joj prostrijeli srce.

Primaš li goste, Sarajko? Nedostaje ti društvo, hahaa... ironično će polupijani Sarajlija. Koliko vidim gledajući prema Fikretu nastavi ovaj tvoj džentlmen te očigledno zapostavio, ali tu smo mi, srećom, i nadam se da ćeš u našem društvu uživati.

Opusti se, Hana, šta si se, bre, stisla, kao da ideš na streljanje! drugi je na ironičniji način pokušavao utješiti. Od kada sam te prvi put ugledao, dobio sam strašnu želju da te bolje upoznam i eto ispunila mi se želja. Nadam se da i ti to želiš, a lepa, šta kažeš?

Pri pomenu njenog imena Fikret zajedno sa stolicom poskoči. Vrtio je glavom i htio je nešto reći, ali nije mogao, jer su mu usta bila zatvorena ljepljivom trakom. Drmao se lijevo, desno, zajedno sa stolicom, dok Kenan nije krenuo prema njemu sa prijeljama da će

ga udariti i smiriti i njega i stolicu. Zaprijetio mu je da ostane miran inače će ga oboriti na patos zajedno sa stolicom. To kao da ga još više razbjesni i ljutito krenu prema Hani.

A ti, ljepotice, opusti se i sjedi ovde na sredinu kauča! naredi i naglo je povlačeći sjede pored nje.

Sad su sjedili sve troje na kauču. Ona je bila u sredini, skrhana i uplašena. Krajičkom oka je pogledala Fikreta i tako jako poželi da se prisloni uz njega, ali na njeno tijelo su bila prislonjena tijela dvije zvjeri u ljudskom obliku. On, koji je pazio, mazio, milovao i pružao joj sve vrste pomoći, sad je izgledao nemoćan i jadan. Sve što sada može učiniti za nju su nemoćni pogledi koje nije skidao s nje. Obuze ga još veća tuga. Jedan se od dvojice ljudi, kukavica, primače bliže Hani i, odvezavši joj ruke, počeo je privlačiti sebi. Pokušala je da se otme i spriječi taj pokret, ali osim pokušaja više ništa nije mogla učiniti. On je navaljivao i sve jače privlačio sebi. Desnom rukom, koja je bila oko njenog vrata je stezao, a lijevu je pokušavao zavući ispod njene majice, pri čemu se Hana grčevito borila da ga onemogući u tome. Njih dvojica se pogledaše i, kao po dogovoru, jedan s jedne, drugi s druge strane, uhvatiše za donji dio majice i podigoše je prema njenoj glavi. Ona je širila ruke, izvijala se, sprječavajući da joj skinu majicu, ali sve je to bilo bezuspješno. Sve je bilo gotovo u sekundi.

Fikret nije mogao izdržati to poniženje i počeo se opet tresti i mumlati na stolici. Kenan kao da jedva to dočeka. Kako mu je prilazio, zamahnuo je nogom i njegovo stopalo se našlo na Fikretovom licu. Jak udarac ga obori i on pade na patos. Iz nosa i sa usana je počela kapati krv. Hana zavrišta, ali je ovaj drugi naglo povuče prema sebi. Pri tom, rukom poleti prema njenim grudima sa

kojih je već potrgao brushalter. Bujne i lijepe grudi sinuše pred nasilnikovim očima. Manijački je navaljivao na njih i sve grubljim pokretima je prisiljavao Hanu da se povinuje tome. Bila je svjesna da je apsolutno nemoćna i otpor koji je pružala bivao je sve slabiji. Kad je zadovoljio svoje manijačke nasrtaje na grudima, počeo joj je trgati suknju i grubim pokretima je uspio u tome. Nestrpljiv i pohlepan, pao je na koljena. Jednom rukom je privlačio sebi, a drugom skidao sa svojih bedara stare farmerice. Ona poče da vrišti kada grubijan bezosjećajno navali na nju naglo je privlačeći sebi. Osjetila je bol koji joj zadaju nasrtaji jednog manijaka koji želi da zadovolji svoje nagone.

13.

Ako se riječ sreća može spomenuti u ovakvim situacijama, onda je bila u tome što je sve kratko trajalo jer je manijakovo polupijano, smrdljivo tijelo primireno klečalo na koljenima. Hana je ležala kao bačena klada, a oko nje su se vrtjeli stari poderani kauči, vrtjela su se gruba i manijačka lica dvojice bezdušnika, vrtjela se stara Victorova kuća na malom brijegu koja je Hani, čim je ugledala, donijela crnu slutnju. Nije mogla dugo biti mirna. Drugi manijak, koji je jedva dočekao svojih pet minuta kako bi i on mogao iskazati svoje "muške osjećaje", pogleda je. Ali, prije nego što je prišao Hani, okrenu se prema Fikretu govoreći mu da tek sada započinje sa vraćanjem duga kojim ga je Fikret, navodno, zadužio davno u kafani pored Sarajeva.

Sad gledaj, ništarijo glupava, kako se vraćaju udarci, a one koje ćeš ti primiti tek će doći "junački" je siktao Sarajlija i kao bijesna zver krenu prema Hani.

Baci se na uplašenu i nemoćnu ženu nastavljajući manijačku požudu. Ona je ležala umrtvljena kao nepomično truplo. Nije sada osjećala ništa jer je bila gotovo u polunesvjesnom stanju. Sve se brzo završilo. Dva nitkova, dvije kukavice u ljudskom obliku, odradili su posao "muški" i zadovoljni smijući se odoše u kuhinju da ispijaju svoj jeftini konjak. Nastavili su pijanku uz kikotanje. Kad su čuli mumljanje sa kojim je Fikret htio da skrene pažnju na sebe, Kenan je ušao u sobu i prišao mu. Zgrabio je i njega i stolicu i ispravio ga. Da se malo više zagledao u njega vidio bi njegovo krvavo lice, vidio bi njegovu srdžbu, srdžbu bijesnog i ljutitog čovjeka koji je bio nemoćan da je sada iskaže na način kako bi želio. Ali, zagledao se Fikret u njegovo lice i jasno ga prepoznao. To je ono isto lice koje je

tada u kafani njemu i njegovom društvu priredilo sjajnu "dobrodošlicu". Bilo je to vrijeme kada je Fikret sa svojim društvom zaista živio život pun izazova, zbog čega su upravo te lude večeri i navratili u kafanu. Željeli su samo da popiju piće u toj kafani, ali najednom su započela provociranja od društva koje je bilo tu.

Ostavio je Kenan Fikreta na stolici i okrenuo ga namjerno prama Hani, koja je sva razgolićena drhtala na kauču. Njega je to još više razbijesnilo i počeo je puštati nejasne, ali jako glasne glasove. Sarajlija se povrati i nogom mu zada bolan udarac. Bio je toliko jak da je Fikret zajedno sa stolicom kao pokošen pao na patos. Krv je počela još jače da lipti. Psovao mu je majku, nazivao ga je glupanom i budalom, govorio mu je, ironično se cerekajući, zašto ne brani djevojku dok mu je pred očima drugi taslače. Smijujući se i ne okrećući se krenuo je prema kuhinji i opet prihvatio punu čašicu. Nastavili su s pićem osjećajući se sada jačim i silnijim zbog junaštva koje napraviše nemoćnim osobama, a nisu ni svjesni da se ponašaju kao dva jadnika, dva maloumnika i nemoralna čovjeka, koji su u stanju sa ulice dovesti djevojku i silovati je pred njenim momkom. Pred čovjekom koji je zavezan i nemoćan morao posmatrati njihovo sramno djelo.

Šta je značila riječ moral za dva idiota, dva sitna lopova, dva manijaka? Čime su se vodili ti ludaci kad su odlučili da učine ono što sramoti ljudski rod? Da li su vođeni mržnjom, osvetom ili nečim još jačim od toga; bez trunke poštovanja, razuma, sažaljena su nanijeli stravičnu bol nemoćnoj osobi, koja će vječno ostati da razdire i ubija. Da li izvrnuti manijački osjećaji mogu biti jači od najgore mržnje? Kakvi su to ludački nagoni u čovjeku koji tjeraju na zlo; zašto nanošenje najvećih duševnih patnji drugima; čemu ubijanje one

zadnje trunke života kad taj život, poslije svega, ostaje samo riječ satkana od pustoši?

Poslije podužeg ismijavanja, mnogo ispijenih čašica alkohola i desetina ispušenih cigara, manijaci su se vratili u sobu, vratili su se Hani koja je skoro beživotno ležala na starom poderanom kauču. Čula je kao u snu kikotanje i odvratne riječi dva razuzdana stvorenja koji su joj prilazili. Znajući šta je čeka instiktivno se skupi. Drhtala je. Njeno tijelo je bilo puno zime, a još više straha koji je nagonio suze. Osjeti grube dodire na svome tijelu. Dva manijaka je uhvatiše i opružiše po kauču sa stomakom okrenutim prema ležaju. Sarajlija pođe prema Fikretu, ispravi ga i opet okrenu ravno prema Hani, govoreći mu da je predstava besplatna i da može uživati u njoj. Nasmija se cinično i vrati se prema Hani na kojoj se već nalazilo smrdljivo, pijano tijelo njegovog pajtaša. Počelo je divljanje jednog, a zatim i drugog bolesnika koji su vrištući iskazivali svoje nagone.

Hana je opet bila obeščaćena. Njihovo glasno orgijanje su Fikretu otimala zadnje atome razuma, a ujedno u njemu izazivale bijes koji pomućuje razum. Proklinjao je sebe što je mogao upasti u ovakvu zamku i dozvoliti da pred njegovim očima manijaci sruše i otmu dostojanstvo osobi koju najviše voli, za koju je bio spreman i život dati. Zašto to nisam pokušao, zašto? Pitao se sada dok je nemoćan gledao u bespomoćnu Hanu. Lice mu je krvarilo, ali njemu je padalo teže krvarenje njegovog srca za koje je pomišljao da nikada više neće ni prestati krvariti. Umjesto izgovorenih riječi iz duše mu se ote nemoćni krik koji je zaparao tišinu ljetnje krvave noći. Pokušao je mumlajući nešto reći, ali to kao da Sarajlija jedva dočeka. Priđe mu i jakim udarcem nogom u stomak na trenutak mu izbi zrak. To je onako bijesan ponovio dva tri puta i ostavljajući ga bez zraka krenuo prema šanku. Nastaviše se smijati i piti dok su se dvoje mladih ljudi

u drugoj prostoriji grčevito borili da sačuvaju makar razum, koji im sramno dva bezdušnika uništavaju.

Nisu više toliko motrili na njih. Skoro da su se nezainteresovano ponašali sve do trenutka dok nisu čuli Fikretovo pomicanje i bolno mumljanje. Pogledali su prema njima i vidjeli Hanino polugolo tijelo kako prilazi Fikretu. Skidajući mu trake sa kojima su mu usta bila zatvorena na drhtavim prstima osjeti toplu Fikretovu krv, a ona joj izmami žestok vrisak i kao da joj počne lediti srce. To ih je toliko razbjesneno, da su istog trena gotovo teturajući od pića izjurili. Sarajlijin drugar je zgrabio Hanu i žestoko je gurnuo prema kauču. Ona se zatetura i jedva uspije da se rukama dohvati za ivicu kauča. Crvenim rukama od Fikretove krvi pokri uplašeno lice, a ledena jeza presječe joj stomak. Sarajlija je prišao Fikretu i počeo ga udarati nogama po glavi, licu, stomaku sve dok Fikret nije izgubio svijest. Lice mu je bilo već izobličeno i svo u krvi koja je curila iz nosa i usta. Prije nego što je krenuo prema pajtašu, zamahnuo je nogom u Fikretovo lice. Kapi krvi se razletješe na sve strane, a glava mu od siline udarca osta duboko zabačena nazad.

Nitkov zalupi vrata od kuhinje, zgrabi čašicu i iskapi je. Nije ni bio svjestan da je taj zadnji udarac nogom u lice za Fikreta bio koban. Zbog siline udarca Fikretova glava je poletjela nazad, pri čemu se njegov jezik povukao prema dušniku i ostajući tu onemogućio mladiću disanje. Za nekoliko trenutaka sve je bilo gotovo. On je vječno ostao u tom položaju, nemoćan za sva vremena. Hana, Sarajevo i prijatelji za njega više nisu postojali. On ih više nije mogao ni vidjeti ni čuti. Jedno divno putovanje i jedan prekrasni odmor su okončani tragedijom.

Kao mnogo puta ranije i sada se pokazalo da životne tragedije niko ne može predvidjeti, niti odrediti njihovu surovost, a one dolaze iznenada. U sobi je zavladała grobna tišina. Nije se više ništa čulo. Fikretovo nemirno držanje i povremeno mumlanje je utihnulo. Od njega više nije dolazio ni najmanji šum. Hana, koja se zbog straha a i hladnoće skupila u čošku kauča, poslije jednog sata mirovanja poče da se pomjera. Podižući glavu usmjeravala je poglede prema Fikretu. Zbog mraka koji je vladao u sobi, Hana ga nije mogla vidjeti, ali je osjećala slutnju koja je poče pritiskati i strujati svakom njenom venom. Iako to sebi nije mogla priznati, osjećala je da se sa Fikretom desilo ono najgore i u sekundama i minutima koje su nailazile, osjeti da gorka i surova istina nagoviještava kraj njene velike ljubavi. Ispuštala je jauke, ali ih nije čula. Bole je i ujedaju kao kad krvoločne zvjeri kruže oko ranjene žrtve.

Skočila je s kauča i prišla mjestu gdje je Fikret ležao. Pipala ga je po tijelu i licu koje je bilo ulijepljeno krvlju. Dohvati ga za ruke i osjeti da su hladne. Drmala ga je i zvala, ponavljajući to više puta, međutim on nije davao nikakve znake života. Zavrišta! To izazva bijes u jednom od pijanih i pomahnitalih kukavica koji, otvarajući vrata kuhinje, ne baš više tako sigurnim korakom krenu prema njoj. Vikao joj preglasno da ne vrišti. Zgrabi je za ramena i grubo je pogura prema kauču na koji se ona sroza.

Ubili ste ga, ubili, prokleti bili! Vi ste ubili mog Fikreta, pijani manijaci, vi!...

Njegova ruka se nađe na njenom licu koje ona pokri rukama. Osjetila je bol u glavi od siline udarca. Skupi se na kauču i poče plakati. Bili su to žalosni jauci koji su izlazili iz dubine utrobe, koja je tek sada shvatila da je izgubila voljenog i najdražeg. Ostala je sama u

polumračnoj sobi. Sama i nikada usamljenija. Dugo je jecala, hroptajući uzdisala, žaleći za onim kojeg je najviše voljela. Nije više osjećala ništa, nije znala ni gdje se nalazi jer je bol za Fikretom lomila sve u njoj. Bila je kao jedno bačeno drvo koje ništa ne osjeća, ništa ne vidi, ništa ne čuje. Ležala je na kauču zamišljajući ga kao dasku broda koji je doživio brodolom, a ona na njoj kao poluonesvijesceni preživjeli putnik pluta talasima ne znajući da li je vode prema pučini ili prema oštricama ledenog hrida, koji će skršiti i te zadnje ostatke raskomadnog broda. Putovala je ne znajući ni kuda, ni gdje, ali u podsvijesti je osjećala želju da na tom putu sretne voljenog Fikreta, da ga čvrsto zagrlj i u tom zagrljaju ostane do smrti.

14.

Ema je slala poruke prijateljici Hani ali od nje nije dobijala nikakave odgovore. Pri kraju radnog vremena Senad je navratio do Eme. Vidjevši Emino zabrinuto lice upita je:

Šta se desilo?

Odgovori mu da je dobro, da je upravo sada razmišljala o Hani i da joj nije jasno što ne odgovara na poruke. To zagolica i njegove misli. Pošto Senad nije volio nejasne situacije, odmah nazva Sadika kako bi provjerio da li se Fikret njemu javlja, s obzirom da je to činio gotovo svakodnevno. Kad je čuo negativan odgovor, pogledavši u Emu začuta. Ipak, reče mu usput da će kasnije biti sa Emom u gradu pa ako je raspoložen, može im se pridružiti, što Sadik prihvati sa zadovoljstvom. Još uvijek im nije bilo jasno zašto se ni jedno ni drugo ne javljaju na telefone. Poslije radnog vremena, naravno u večernjim satima, Ema i Senad su sjedili u jednom kafiću i uz uobičajeno ćaskanje očekivali Sadikov dolazak. Neiscrpnim temama, kojih su uvijek imali, popunjavali su isčekivanje zajedničkog prijatelja. Kad su ga ugledali, Ema se sjeti Hane.

Nepojmljivo mi je da Hana ne odgovara. Nadam se, ipak, da su imali odmor onakav kakav su sanjali i da ćemo biti zatrpani doživljajima koje će nam "Parižani" prenijeti.

Ja se nadam, takođe, jer poslije njihovih informacija i mi možda dobijemo jaču želju za posjetu tom gradu.

Od jarana ni traga ni glasa začuše Sadikov glas, koji je već sjeo na stolicu pored njih. Upita: Šta ćemo mi popiti?

Javiće se prije ili kasnije odgovori Senad a što se pića tiče, vjeruj mi da ne znam. Smijući se Senad se okrenu djevojci: Imaš li ti, Ema, neku posebnu želju?

Hvala na ponudi, rado bih još jednu kaficu.

Ispijali su kafe nastavljajući sa drugim vedrijim temama. Utopiše se u veselu atmosferu koja je vladala u kafiću. Vrijeme je brzo prolazilo uz piće, muziku i razgovor.

Sadik je ustao i pozdravljajući se sa njima reče da mu jave ako bilo šta saznaju, a on će učiniti isto. Pošao je šetačkom ulicom u kojoj su prolaznici uživali u divnoj ljetnoj, sarajevskoj večeri. Volio je biti dijelom toga, dijelom tog prostora koji je obožavao i poznao svaki njegov kutak. Znao je i mjesta gdje može skoro uvijek sresti nekog od mnogobrojnih prijatelja, što ih je vremenom sticao u voljenom gradu. Bijela majica je padala preko farmerki i ta odjeća je isticala tijelo ovisokog i sportski građenog čovjeka. Njegova crna, gusta kosa je svetlucala pod uličnim svjetlima. Iznad očiju, za koje je volio reći da nemaju jasnu i određenu boju, izvijale su se guste crne obrve, preko kojih su na nekim mjestima padali tanki pramenovi kose. Omanji nos pravilnog oblika dijelio je veselo lice napola, čije su polovice krasili jedri obrazi.

Gledao je niz ulicu i šetače čija lica su bila vesela i nasmijana. Osjećao je taj smijeh u sebi pa i na svojim usnama, koje su na taj način odavale osjećaje radosti. To je značilo da je voljena osoba uz njega, da je njene dodire silno osjećao. Nastavio je šetnju posmatrajući i dalje lica u kojima je tražio ono koje je želio vidjeti i u svakom prepoznao ono za kojim je žudio. Plave oči ga miluju pogledom i prate svaki njegov pokret. Poželje da te lijepe plave oči stalno gleda, da ih vječno nosi i brižno čuva. Kretao se između

prolaznika, ali kao da je bio sam, okružen i izolovan. Duboke misli su hrlile voljenoj osobi koju je nedavno upoznao i često razgovarao sa njom. Želja je bila samo jedna: što prije da sretne i ugleda oči koje su neprestano lebdjele ispred njegovih.

Gdje li se to Sadik uputio? začu glas iza sebe.

Okrenu se i vidje radoznali pogled prijatelja, čije ga pitanje još uvijek nije moglo istrgnuti iz slatkih misli. Rukovanjem i nastavkom razgovora sa prijateljem oslobađao se toga i predavao priči i pitanjima kojima ga je prijatelj obasipao. Gledajući povremeno na šetače, Sadikov pogled se zadržava na dvoje zagrljenih, nasmijanih lica koja su se približavala. Odmah prepozna Emu i Senada koji su, vraćajući se kući, prolazili pored njega. Sadik im mahnu, poželi ugodnu noć. Okrenu se prijatelju i predloži mu da negdje sjednu i uz kaficu natenane popričaju.

Rastajući se s prijateljem, njih dvoje nastaviše dalje sretni i nasmijani kao i uvijek. Usput Senad predloži Emi da svrate malo do njega, s obzirom da nisu dugo ostali u gradu. Ema se nije protivila tome i nasmijanog lica prihvati prijedlog čovjeka kojeg želi. Jasno joj je koliko voli tog čovjeka i svaki njegov prijedlog je prihvatila bez razmišljanja, a pogotovu onaj kada će biti sami. Nikada mu nije jasno i direktno rekla koliko je zaljubljenja u njega, ali je to duboko i jako osjećala u sebi. Uputiše se žurno prema Senadovom stanu. Opet sami!... Na poslu su zajedno, često se sreću, viđaju se, ali ovakvi susreti su bili ono što oboje potajno žele. Pogled u četiri oka, dodir koji je samo njihov, koji nema ograničenja; dodir zbog kojeg neće osjetiti nikakvu nelagodnost. Sad su bili opušteni, pogledima milovali jedno drugo, gledajući se dugo, kao da su željeli da nadoknade sve poglede koji su često bili skriveni i tajni.

Toga sad nije bilo i baš zbog toga su bili sretni dok su zagrljeni sjedili u fotelji, koja im nije nudila veliki komfor. Uglavili su se u tu fotelju i taj osjećaj blizine im je davao posebno raspoloženje i toplinu. Nasmijaše se jer se prisjetiše trenutka kad su pribijeni jedno uz drugo sjedili u podrumu firme. I sada su bili zagrljeni da bi dobili na prostoru i bili što bliže jedno drugom.

Grijali su jedno drugo tijelima, pogledima, poljupcima... Dugo je to trajalo. Kad su počeli osjećati jaču toplinu, Senad se nakako iskobelja iz fotelje i počeo se oslobađati pojedinih dijelova garderobe. Ema, ostajući sama u njoj, osjeti njenu pravu širinu. Podigla je ruke visoko iznad glave, a sastavljene noge je ispružila i oslonila se petama o patos. Kao da joj je to godilo poslije onog skućenog položaja. Nasmijala se Senadu koji je klekao ispred nje i već povlačio njene pantalone, koje su lagano klizile naniže. Gledali su jedno drugo u oči, ali bez straha da neko drugi ne vidi tu čežnju u njima, tu želju kojom su ispunjeni do vrha i koja se prelijeva na sve strane. Iz tih pogleda se otkrivala silna želja da se jedno drugom približe i predaju, da silno osjete strasti njihovih dodira, da preko njih pređu granice raja u kojem će se sjediniti njihove vječnosti. Ema je razmaknula noge dok se Senad između njih na koljenima približavao fotelji. Ispružio je ruke i obuhvativši je oko vrata, povuče je prema sebi.

Usne im se dodirnuše i ostaše dugo spojene. Priljubljeni jedno uz drugo na trenutak su bili uspravljeni, a onda su se Emina leđa našla na naslonu fotelje, a Senadovo tijelo se nije odvajalo od njenog. Svi pokreti su praćeni strasnim poljubcima. Prihvati je rukama za ramena i gornji dio tijela odvoji od njenog. Zatim je uhvati za noge i prebaci ih preko svojih ramena. Dok ih je povlačio na ramena, Emina leđa skliznuše niz naslon tako da joj glava osta na dnu samog naslona, a bedra, koja su sada lebdjela u zraku priljubljena uz

Senadovo tijelo, nađoše čvrst oslonac. Istog momenta osjeti dodire na svom stidnom dijelu tijela. Nabrekle i vlažne stidne usne osjećale su dodire koji uzbuđuju maštu i povećavaju strasti. Kada osjeti da ti dodiri postaju grublji i nekontrolisaniji, ukoči svoja nemirna bedra. Time je omogućila da njene usne na stidnom dijelu tijela prihvate nabreklu čvrstinu i usmjere je putem koji nema kraja. U zanosu strasti ispratiše erupciju koja kao da je odnosila njihovu snagu i pokrete. Zadnji uzdasi doniješe smiraj tijelima koja se opustiše i umiriše. Ništa se više nije čulo. Dva zaljubljena bića su se hladila na fotelji.

15.

Drama se bližila kraju. U maloj kući na brijegu, na periferiji Pariza, kao da je sve utihlo, kao da u kući nikoga nije bilo. Noćna tama je obavijala prostor u kojem se naizgled ništa nije dešavalo. Međutim, jezivo tiha noć je iscrtavala ožiljke na tijelima dvoje nevinih. Noć, koja je bila burna i krvava, lagano se primicala zori. Noć, koja je u Haninoj duši urezala ožiljak pakla, koja joj iščupa srce i ostavi ga pored stolice za koju je svezano Fikretovo tijelo zatvorilo oči. Te oči se nikada više neće otvoriti jer ova noć joj ote iz zagrljaja čovjeka kojeg je voljela; ova kobna noć kao olujni vjetar joj iščupa sve iz utrobe i razbacava po poljima, gdje ništa osim krvavih tragova nije ostalo.

Žmirkajući otvori sanjive i plačljive oči. Zbog plača, nespavanja, umora i straha, kapci su joj bili modri, nadebljali i teški kao olovo. Hladnoća, koja je i probudila, strujala je svakim njenim damarom. Drhtala je. Skupljala se što je moguće više kako bi na taj način bar malo zgrijala neke dijelove tijela. Nije čula ništa. Podiže više natečene očne kapke i baci nekoliko pogleda po mračnoj sobi da bi zadnji zadržala na mjestu gdje je ležalo nepomično Fikretovo tijelo. Dok ga je gledala, dođe joj da vrisne. Nek taj vrisak iščupa sve živo iz mene, nek raspori srce, podere utrobu. U djeliću sekunde joj te misli proletješe kroz glavu. Ipak, sabra se i od te pomisli odusta, jer se uplaši prisustva zlikovaca. Ruka joj kao sama od sebe poletje prema ustima i stiskajući usne tu se zadrža. Stiskajući i dalje usne ipak nečujnim koracima lagano pođe prema Fikretovom tijelu. Čučnu pored zgrčenog tijela, a ruka joj se zadrža na glavi koja je bila neprirodno zabačena unazad. Drhtava ruka je sporo klizila prema krvavom Fikretovom licu. Najzad ga dotače, ali kao da dodirnu led. Taj dodir joj potvrdi definitivni kraj. Bio je tačka na jednu silnu

ljubav, na jedan život. Njena ionako ledena ruka poletje nazad. Sve joj je bilo u trenu jasno. Mješavina tuge i straha kočili su poglede koji su lutali mračnim prostorom u kojem je vladao muk.

Kad se malo pribrala, poče razgledati oko sebe. Pogleda prema kuhinjskim vratima iza kojih su bila dva pijanca. I tamo je bilo mračno. Naprezala se ne bi li čula bilo kakav šum ili glas. Odjednom se trznu i malo primiri. Do njenih ušiju doprije hrkanje, ali ne iz kuhinje. Ona se tihim koracima vrati i sjede na kauč. U dnevnom boravku gdje se ona nalazila, suprotno od kuhinjskih vrata ugledala je još jedna. Tu je bila manja soba u kojoj su se nalazila dva kreveta. Kada su zlikovci ispraznili boce s pićem, mrtvi pijani su se dovukli do te sobe i zaspali. Zaboravljajući na dvije unakažene osobe, sa parama koje su pronašli u tašnici nekako su se dobauljali do kreveta u maloj sobi. Pogasili su sva svjetla i zaspali kao da se te noći ništa nije dogodilo. U njihove pijane mozgove nisu više dopirali tužni Hanini jauci, niti im je zasmetalo to što par metara od njih leži mrtav čovjek kojeg oni tako hladno ubiše. Ne, oni su u svom brlogu spavali snom medvjedâ, a u taj san ih je još jače gurnuo alkohol, čiji se zadah širio sobom.

Hana je sve pažljivije osluškivala pijano krkljanje otmičara, a u mislima se grčevito dvoumila šta bi mogla učiniti. Misli su joj bile sve bistrije. Hladnoća je natjera da reaguje. Napipavala je rukama prostor oko sebe, po kauču, patosu pored kauča, tražeći dijelove svoje skoro poderane garderobe. Navukla je majicu, a zatim i poderanu suknju, koju je zbog uništenog rajskeršlusa morala vezati oko struka kako joj nebi spala. Trudila se, dok je bacala povremene poglede prema vratima odakle se čulo hrkanje, da bude što je moguće više tiha. Zbog garderobe i pokreta koje je načinila dok se oblačila, osjeti da se drhtaji njenog tijela polako smiruju. Svo vrijeme

je posmatrala vrata iza kojih se čula hrka. Opet se skupi da bi se još bolje zgrijala. Iznenada, naglo se trznu i skoro da poskoči sa kauča. Nešto čudno joj proletje kroz glavu, kao do joj priđe neko i šapnu: bježi, Hana, bježi! Kao da joj taj nečujni glas još više razbukta uskovitlane misli. Uplaši se, zadrhta jače, a srce zalupa kao stari budilnik. Ipak, ta misao je ne napusti i ona je poput bujice sve više nadirala. Najzad odluči. Prihvati tu misao cijelim bićem kao naredbu, kao nešto što se mora učiniti, jer to bi bio njen bijeg iz pakla, njen spas, njen zagrljaj novog života, ma kakav bio.

Sekunde pakla su bile kao sati. Sa strahom je gledala ka vratima iza kojih se čulo krkljanje dva pijana bezdušnika. Odluku je donijela u trenu. Ustajući, nagazi na nešto sto je ličilo na obuću. Bile su to njene cipele. Obradova se. Pomisao na hladno jutro izazva u njoj pojačano drhtanje. Hodajući nečujno po kući gledala je šta bi još mogla obući kako bi se bar malo više zgrijala. Nije ni bila svjesna da se nalazi pored samih izlaznih vrata, vrata spasa. Ona su nudila život. Lagano je pritisla kvaku. Gotovo da se sledi kad ču njenu škripu. Zastala je dok je pogled pun straha letio prema sobi u kojoj su ležali oni što je učiniše nesretnom, što joj oduzeše dostojanstvo i čast. Pokušaj je bio uzaludan. Ispod kvake se nalazio cilindar, ali u njemu nije bilo ključa. Jedan od dvojice koji je zadnji ušao u kuću, zaključao je vrata i stavio ključeve u džep jakne. Iako je još uvijek osjećala hladnoću, osjeti da joj se prsti pomalo znoje. Poče je obuzimati panika i nervoza. Pitala se šta će se desiti, ako se pijane ubice probude. Uhvati se za glavu objema rukama kao da je željela prodrmati svoj uplašeni i ukočeni mozak. Okretala se oko sebe tražeći neki izlaz. Pogled joj odluta prema prozoru, ali je odmah shvatila da je premalen. Osim toga, morala bi lomiti pregradu koja je dijelila prozor na dva dijela, a to bi izazvalo galamu i lupnjavu koja bi mogla probuditi dvije pijane spodobе. Ne, ne smijem to nikako, pomisli.

Nesvjesno pođe prema kuhinjskim vratima i nečujno ih pogura naprijed. Pred njom se ukaza prozor, a ona taj pogled proprati uzdahom razočarenja jer je bio i suviše mali da bi se mogla provući. Tužnim i gotovo plačnim očima je gledala kroz staklo zamišljajući kako brzim koracima bježi od kuće, ali stvarnost je lupi po čelu.

Tumarajući po kuhinji na stolici pored šanka napipa jaknu, a drhtavo tijelo kao da je govorilo da je prigrne ili obuče. Uzimajući je ču zveckanje metala u džepu. Zavuče drhtave prste u džep jakne i napipa ključeve. Kao da je Sunce ugrija. Dok ih je gledala u rukama kao da je gledala u božanstvo koje joj nebo pokloni. Zaboravi i na hladnoću i na jaknu. Tihim koracima pođe prema vratima. Pri izlasku iz kuhinje ključevima zakači za ivicu vrata, a prostorom se razliježe zveket metala. Kao da ču škripu u grudima. Gledajući prema spavaćoj sobi osjeti da gubi zrak i otvarajući maksimalno usta udisala ga je punim plućima. Primirila se instiktivno spuštajući tijelo prema patosu. U trenucima dugim kao vječnost očekivala je reakciju, ali hrka i krkljanje dva pijana manijaka je vratiše u život. Ustala je oprezno, a onda žurno krenu prema vratima. Otvori ih, a svježi zrak je zapahnu. Ona ga udahnu i ne znajući u tom momentu da je udahnula novi život. Rukom koja je drhtala nekako zaključa vrata i brzim koracima se udalji od kuće smrti. Hotel! To joj je bila jedina misao i jedina vodilja.

Izašla je na nepoznati makadamski put i s prvim svitanjem nastavila dalje. Brzim koracima je grabila naprijed ulazeći u blagu krivinu ispred koje se malom nizbrdicom bijelio prav kao svijeća makadamski put. Stala je kao ukopana i lagano se okrenula u pravcu kuće. U njoj je ostalo njeno srce. Ostalo je pored njenog Fikreta kojeg više nikada neće dodirnuti, čuti njegov šapat, vidjeti drago lice. Ispusti uzdah, bolan uzdah koji je cijepao grlo, uzdah koji je označio

prestanak bajne ljubavi, označio kraj jednog mladog života. Suza kanu, a zatim i druga... Stajala je gledajući u tom pravcu dok su joj suze kvasile lice. Nije ih brisala jer je u njima osjećala nježne dodire Fikretovih prstiju koji su kidali ono malo duše što je u njoj ostalo. A ostalo je pola i ta polovica je povuče da ubrzanim koracima krene dalje, a ona druga ostade u kući na brijegu.

Dočepala se Hana asfaltnog puta i nadala se da će uspjeti da se ukrca u prvo auto koje naiđe. Žurilo joj se. Prokletu joj se žurilo. Plašila se one dvije spodobе da bi se mogli probuditi i krenuti za njom prema hotelu. Zbog toga je po svaku cijenu željela da se što je moguće prije dočepa hotela i telefona. Idi i samo idi, idi što dalje i što brže. Ponavljajući te spasonosne riječi ču zujanje motora. Srce zalupa, a ona pogledom uplašene srne vidje auto koje se iza nje primicalo. Obuze je strah koji joj je stezao glasne žice, htjela je nešto reći, ali glasa nije bilo. Zaboravljajući na pretrpljeni strah mahala je ubrzanim pokretima ruku kako bi bar na taj način skrenula pažnju na sebe. Pogleda u svoje ruke, a po dlanovima su bili ostaci Fikretove osušene krvi. Instiktivno ih sakri iza leđa dok je vozilo smanjivalo brzinu. Strah naglo splasnu kad ugleda auto koje nije imalo plavu boju. Kroz otvoreno staklo iz auta se pomoli glava vozača. Ona priđe i nesvjesno pritisnu kvaku na vratima. Klimanjem glave vozač kao da je želio reći da može ući. Svali se na zadnje sjedište. Kroz zadnje staklo je bacala poglede na put iza sebe. Disala je ubrzano i bila smrtno uplašena. Primjetivši to, vozač je upita gdje želi ići? Nije razumjela pitanje, ali je naslućivala i iz njenih usta izletje uplašeni glas: Hotel "Saint Louis".

Ulazili su u centar grada, u sada njoj već poznati dio gdje se nalazio hotel. Nije bila sigurna da li se zahvalila vozaču, ali skoro da je utrčala u hotel ne mareći kakvu će reakciju izazvati njen izgled kod

osoblja hotela. Na recepciji hotela je ispričala sve šta im se juče desilo sa posebnim akcentom da u kući na periferiji Pariza leži mrtav čovjek zajedno sa onima koji su mu na hladnokrvan i bezdušan način presudili. Ključeve od auta i kuće, koje je držala u ruci, spusti na pult. Isprekidanim i plašljivim glasom je govorila da nema ključa od sobe, što je recepcionar propratio klimanjem glavom. Policija je bila obaviještena o ovom slučaju, a Hana je odlazeći u sobu rekla da će biti spremna do dolaska policije.

16.

Prvi zraci Sunca su obasjavali zlosutnu kuću na malenom brijegu. U njoj su se nalazila tri života koje je sudbina osudila na propast. Dvojica pijanih i smrdljivih, sitnih varalica i ubica sami su je izabrali, a treći je voljom i mržnjom te dvojice doveden u nju i iz nje se nikada više neće vratiti. Tišinu, kojom je kuća bila ispunjena, poremeti komešanje jednog od dva pijana zlotvora koji se poče buditi. Prvo se uhvati rukama za glavu koja je bila teška i mahmurna, a zatim poče njome da trese lijevo-desno. Kad malo dođe sebi, sporim pokretima je pokušavao da pridigne svoje pijano tijelo. Ču krkljanje svoga pajtaša. Pokušavao se prisjetiti sinoćnjih događaja, a kroz pijanu glavu mu kao strijela proletje lik žene koju su ostavili samu. Pokušao je ustati, ali nije uspio. Nekako je ipak, zanoseći se, uspio da se prihvati za čošak kreveta. Napokon se isteturio iz sobe i vidjevši da nema Hane na kauču, poče pregledati ostale prostorije po kući. Otvarajući vrata kuhinje, kupatila, urlao je kao razjareni bik. Od ljutnje i bijesa krv mu je počela navirati u mozak. Vratio se do drugara i grubo ga drmajuci povika:

Ustaj, pijana budaletino! Nema je, nema... Pobjegla je kurva!

Ko?... šta?... šta se desilo? zbunjeno je mumljao drugi pijani zlotvor.

Čuješ li ti mene? Žena je isparila, nema je više u kući!

Naći ću, bre, ja kurvu, jebaću joj... bunovnim glasom je buncao.

Ma, jebaćeš ti samog sebe, glupane! Ustaj, moramo je naći, moramo! vikao je pomahnitali nitkov. Moramo je uhvatiti!

Kao pomahnitale životinje su polupijani teturali i skakali po kući, derali se tražeći ključeve od vrata i automobila. Sve su prerovili po kući, svaki džep, svaku ladicu, krevete, kuhinju...

Znam da sam ostavio ključeve u jakni, znam...

Ona ih je ukrala, ona luđakinja!

I zaključala nas. Moramo kroz prozor, moramo nekako izaći, moramo je naći, moramo...

Šta da radimo s njim, čovječe?

Pusti sad to, bre, večeras ćemo ga negdje zatrpati ili baciti u septičku. On je sad nevažan.

Bili su izgubljeni, nisu znali šta da rade, a nisu ni automobil mogli koristiti. Znali su, ako Hana stigne do hotela, reći će sve i natovariti im policiju na vrat. Bilo im je jasno da se tu više ne smiju zadržavati. Jedan od njih pogleda prozor, a zatim mu priđe i otvorio oba krila. Pošto mu je bilo jasno da se ne može provući, počeo je nogama udarati po drvenoj pregradi na sredini prozora. Polomi je, ali su se na njenim krajevima zadržali dijelovi šiljatog i oštrog drveta. Kao pomahnitao otetura se prema kuhinji, pronađe ne baš veliki nož i njime poče rezati špicaste ostatke polomljene pregrade. Kada je uspio, baci nož, a njegovo tijelo se jedva izmigolji kroz mali prozorski otvor. To uradi i drugi. Izbezumljeni su jurili putem glavom bez obzira. Počeo ih je proganjati strah od mogućnosti da policija dođe na imanje i uhvati ih. Ne, samo to ne, kao da su jedan drugom čitali misli. Juče su ovim istim putem dolazili kući ponašajući se bahato, razbojnički i nisu niti osjećali, niti znali šta je to strah. Sada su se gušili u njemu i bili su skoro u bezizlaznoj situaciji jer su znali da je

već prošlo nekoliko sati, što je bilo sasvim dovoljno da Hana stigne do hotela i obavijesti policiju. Kao izgubljeni nastavili su dalje, očekujući bilo kakvo auto kako bi se uputili prema gradu. Nadmoćnost i arogantnost, kojom su juče bili naoružani, nije više postojala. Sad su to bile dvije jadne ljudske spodobе koje nemaju ni cilja, niti plana šta dalje činiti. Jedino im je bilo važno udaljiti se od kuće što je moguće više.

Konačno je policija došla pred hotel. Jedan od njih je ušao unutra i zamolio recepcionara da pozove ženu zbog koje je tu. Kada je Hana sišla na recepciju hotela, policajac joj ljubazno pokaza rukom da krene za njim. Prilazeći autu vidjela je još jednog koji se nalazio za volanom. Policajac, koji je s njom prilazio autu, pokaza joj rukom da sjedne na zadnje sjedište. Pošli su u prvu policijsku stanicu kako bi Hana dala prvi iskaz o onome šta se dešavalo te noći. S obzirom da je ona vrlo dobro govorila engleski jezik, jasno je razumjela šta treba uraditi. Poslije kraće stanke, dok se malo pribrala, započela je svoju priču. Svaki njen navod, svaka riječ je bila uredno zapisana. Odahnu, a to je bio znak da je priča ovdje završena. Sjede u isto auto kojim je došla, a iza njih je išao kombi u kojem je primijetila, takođe dva čovjeka. Uputiše se prema kući na brijegu. Negdje oko podne su je ugledali.

To je ona kuća tamo povika Hana pokazujući rukom u tom pravcu.

Jedan od policajaca izvadi ključeve iz džepa koje je Hana ostavila na pult recepcije. Uđoše unutra. Zapahnu ih ustajali zrak koji je zaudarao na duhan i alkohol. Odmah su uočili Fikretovo tijelo vezano za stolicu. Ležao je mrtav na patosu. Pogledi policajaca su se

preko mrtvog tijela nastavljali i završavali na polomljenom prozoru. Jedan od njih blago klimnu glavom shvatajući kuda su ubice utekle. Hanina snalažljivost i brza reakcija su doprinijeli da se slučaj na vrijeme otkrije i na taj način spasi bar Fikretovo tijelo da ne završi u septičkoj jami.

Kad su policajci i ljudi iz kriminalističkih službi završili sve formalnosti, ubacili su Fikretovo tijelo u drugo auto i svi se vratili nazad prema hotelu. Za policiju slučaj nije bio završen. Put ih je vodio prema vlasniku Victoru koji je kuću na brijegu davno napustio. Vjerovali su ipak da će od njega dobiti neku značajnu informaciju. Hana je jedva čekala da dođe do sobe. Poslije dužeg tuširanja sjedila je na ivici kreveta razmišljajući šta da radi. Ugleda jabuku, priđe komodi i dohvativši je primiče licu. Stisnuvši je šakama osjeti vlažnost na prstima, ali to nisu bile kapi vode iz kupaonice koje su koliko juče kvasile njihove ruke, već njene suze koje su kapale. Duboko uzdahnu i stavi jabuku na komodu. Poslije izvjesnog vremena osjećala se trezvenijom i dosta smirenijom. To što je u razgovoru sa policijom izbacila iz sebe kao da joj je davalo ogromno olakšanje. Sjeti se svojih i grčevito se borila s mišlju da li da im javi o tragediji koja je zadesila. Shvatila je ubrzo da nema snage za to. Sjeti se tada Eme.

Dva uplašena manijaka, vođeni tragom zločina koji napraviše, došli su na mjesto odakle je zapravo sve i započelo. Skriveni i dobro zamaskirani posmatrali su Hanu dok se iz policijskog auta približavala ulazu u hotel. Nalazili su se podalje od hotela, iza ugla zgrade od koje se pogled pružao prema njemu. Sve im je bilo jasno. Gutajući knedle pogledaše jedan drugog. Nitkovi su odmah zaključili

da u najkraćem mogućem roku moraju pobjeći. Neprimjetno se udaljiše.

17.

Senad je parkirao automobil i uputio se prema autobuskom stajalištu, gdje se oko sedamnaest sati trebao sastati sa Emom. Poljubi je i zagrljeni nastaviše parkom prema šetačkoj. Svratiše u kafić da se osvježe popodnevnom kafom, koja je uz ukusne kolače više prijala. Dok je Ema podizala šoljicu s kafom, telefon joj zazvoni. Čula je poznati glas koji je dugo očekivala i kojem se na trenutak obradova, ali gotovo iste sekunde riječi, koje je čula, navukoše joj na lice bolnu grimasu. Iz ukočenih usta izletješe nerazgovijetne riječi.

Hana, šta si rekla, o čemu pričaš?

Fikret je mrtav jecajući je ponovila tako bolne riječi.

Mrtav?!... Je li moguće...

Ema začuta, a kroz glavu joj u djeliću sekunde proletješe slike iz prošlosti, slike divnih sjećanja. Gotovo da i nije više slušala šta Hana govori.

Nemam vremena, ne mogu ti ništa više reći isprekidanim glasom, punim plača, govorila je Hana. Za koji dan dolazim.

Mr - tav?... tihim glasom reče Ema.

Veza se prekide, a iz Emine ukočene ruke, kojom je željela spustiti telefon na sto, on ispade i završi na patosu. Senad je zabezeknuta lica gledao u Emu. Nije mogao, a nije ni htio vjerovati u ono što Ema izgovori. Ta isprekidana riječ kao grom protutnja njegovom glavom.

Šta je bilo, Ema, ko je mrtav? zbunjeno upita Senad. Ko je mrtav, Ema?

Fikret poslije kratke stanke djevojka procijedi kroz zube.

Sve mu se okrenu oko glave. U grlu ga nešto stegnu i nije mu dalo progovoriti dok je pokušavao priupitati Emu. Uhvati se objema rukama za čelo i spusti glavu na sto. U njoj mu se motalo na stotine pitanja, ali odgovori su bili nedokučivi. Ostajala je praznina za prazninom, koje su zjapile kao tamne rupe bez dna, iz kojih je izbijao strah. Podužiću glavu ugledao je Emu niz čije obraze su suze ostavljale tragove. Pruži ruku i pomilova je po obrazu, a Ema je prihvatila i steže kao nešto što donosi smirenje. Gledao je tužne i plačne Emine oči koje su plakale za prijateljem kojeg više nema, plakale su zbog njene prijateljice Hane koja je izgubila voljenog čovjeka, kojem je bila poklonila sebe i svoju budućnost. U njoj je imala iskrenu i tako dragu prijateljicu s kojom je provela najdraže trenutke života. Poželi da joj stisne ruku, da je ohrabri i pokuša utješiti.

Senad je tužnim pogledom posmatrao Emu žaleći i sam zbog nesreće. Nije sa Fikretom bio toliki prijatelj kao sa Samirom, ali bez obzira na to, njegova žalost je bila velika jer samo saznanje da je nečiji život ugašen, nanosila je bol. Sjedili su gledajući tužno jedno drugo, a vijest o smrti njihovog prijatelja, o kojoj nisu mogli ni naslutiti, naglo promijenili njihovo raspoloženje. Lijepi izlazak u omiljeni kafić se odjednom pretvori u tužno saznanje. Čitali su i svako je u svojoj glavi na svoj način slagao kockice mozaika o jednom izgubljenom životu. Nisu mogli ni pretpostaviti kako je do toga došlo, ali to tužno saznanje je uznemirilo njihove duše i suosjećali su sa njihovom prijateljicom koja se nalazila daleko. Teške, duge minute su prolazile, a njih dvoje su jedva izmijenjali po koju riječ govoreći o tragičnom slučaju.

Senad odluči da javi prijateljima strašnu i tužnu vijest i na taj način olakša boli koje su ga pritiskale. Tako je razmišljao iako nije bio siguran u to. Nije mu bilo lako reći prijateljima tako strašnu vijest, ali neko je to morao učiniti. Ugledaše Sadika koji im je žurnim korakom prilazio. Čim mu je Senad javio tužnu vijest, došao je k njima jer je htio sve saznati, još jednom se uvjeriti u istinitost. Prosto nije mogao povjerovati. Dok su sjedili u poznatom sarajevskom kafiću na drugoj strani ulice su ugledali Belmu i Samira. Senad je izašao i javio im se. Sada su sjedili njih petero prisjećajući se zadnjeg zajedničkog izlaska koji je bio puno veseliji, sadržajniji, sa mnogo humora i smijeha. Kratki susret, koji ničim nije podsjećao na prethodne, bližio se kraju. Rastali su se tužni i bezvoljni, nestrpljivo očekujući Hanu od koje će saznati sve, do najsitnijih detalja. Ako ona smogne snage pričati i prisjećati se kobne noći.

18.

Sadik se dogovorio sa prijateljem Avdom da se nađu u jednom od mnogobrojnih sarajevskih kafića. Nisu čekali puno jedan na drugog. Sadik je prvi došao i mahnu rukom dajući mu na taj način znak gdje se nalazi. Njih dvojica su se upoznali na čudesan način i često su se znali prisjetiti i prepričavati to iznenadno poznanstvo koje je bilo više nego zanimljivo.

Jednog običnog dana Sadik je u popodnevним satima čekao na jednoj od sarajevskih tramvajskih stanica. Tramvaj je po običaju u tom vremenu bio prepun tako da se Sadik jedva uvukao u tramvaj. Okrećući se vani vidio je čovjeka kako trči prema vratima gdje se on nalazio. Pošto je tramvaj već krenuo, želeći da pomogne čovjeku koji je žurio, ubacio je nogu između vrata, a čovjek, sav zadihan, jedva se uvuče i uglavi u prepuni tramvaj. Nasmijao se zadovoljan što je uspio ući i zahvali se Sadiku na pomoći. Nastavili su dalje ne sluteći da će se sutra na istoj stanici, u isto vrijeme desiti ista situacija samo u izmijenjenim ulogama. Sada je Avdo bio taj koji je omogućio Sadiku ulazak.

Kad je ušao u tramvaj i prepoznao lik kojem je juče omogućio to isto, Sadik se glasno nasmija i obeća mu da će ga častiti pićem. Ispunio je obećanje kad su izašli na jednoj od sljedećih stanica i svratili u najbliži kafić. Častili su se uzajamno i čudeći se tom, kao fenomenalno izrežiranom događaju, nastavili sa šalama i kroz smijeh jedan drugom obećavali pomoć iste vrste svakog dana. Poslije provedenih dva sata uz šalu i smijeh, dogovorili su se da nastave sa druženjima koja evo i sada traju. Od toga dana je prošlo mnogo vremena, ali njihovo prijateljstvo se nije prekidallo. Uživali su u piću i veselim temama kojih je uvijek bilo.

Avdo se bavio slikarstvom i često je sa Sadikom pričao o tome jer je to bila njegova najveća ljubav, a i Sadik je poprilično poznavao tu vrstu umjetnosti s kojom se kao grafički dizajner na razne načine susretao. Avdo je imao dugu, crnu kosu koja se pružala preko čela i padala niz vrat. Bogate crne obrve su se, ipak, nazirale iako su ih pokrivali pramenovi duge kose, koja mu je lijepo pristajala. Lice mu je pokrivala izfazonirana kratka brada, koja se ispod donje usne širila malo u stranu i špicom završavala na samom vrhu brade. Gornju usnu su, naravno, ukrašavali uredni brkovi koji su na krajevima usana pravili spoj sa bradom. Bio je visok i lijepo građen, posebno omiljen kod nježnijeg pola.

Znaš, prijatelju, o tebi sam nešto sinoć razmišljao reče Sadik dok je Avdo dugim prstima "grlio" čašu.

Šta li to, baš me zanima bio je znatiželjan Avdo.

Postavljam nove pločice u kupatilu i pomislih da bi ti mogao iskazati dio talenta baš na njima. Koliko se sjećam i u tom fahu ispoljavaš najtananije umjetničke osjećaje.

Hahaha... Znam šta misliš. Trebalo bi na njima napraviti mozaik smijući se reče mu Avdo.

Da, ali samo na jednom dijelu zida, mada ćeš ti reći gdje i kako je najbolje.

Upravo tu na nekom dijelu smijući se odgovori Avdo. Ne znam koje si kockice planirao jer ih ima više vrsta. Mislim da bi se kamene najbolje uklopile u taj prostor.

Svakako, ali koja veličina kockica? upita Sadik.

Nećeš me valjda natjerati da radim mikromosaik? To je jako zahtjevno, složeno i oduzima puno vremena!

Taman posla, sam odlučim i za kocke i sliku, crtež, šta poželiš... Samo da znaš, biću dobar platiša nasmija se Sadik.

Dobro, eto me sutra da pogledam to. Kamene pločice su najpogodnije za podne mozaike, ali, s obzirom da ću koristiti vezivni materijal, mogu ih postaviti i na zidu.

Ti koristi koji hoćeš opus. Ja ne odlučujem o tome, umjetniče.

OK, "tesselatum" će biti primijenjen smijući se odgovori Avdo.

Dogovoreno, prijatelju, a sad da to zalijemo nekim kvalitetnijim i jačim pićem.

Taman da pozove konobara, telefon koji mu je ležao na stolu, zasvijetli. Otvori poruku, a preko lica se razvuče blagi osmijeh jer je dolazila od osobe koju je tako volio. Na tren misli poletješe prema voljenoj ženi koja nije živjela u istom gradu, ali koja kao da je neprestano bila s njim. Avdo primijeti njegovu malu odsutnost i nasmija se jer je pretpostavljao o čemu se radi.

Prijatan razgovor se nastavljao satima da bi na kraju Sadik ispričao šta se dogodilo njegovom prijatelju koji je otišao na odmor u Pariz. Iako ih nije poznao, ta vijest ostavi na Avdu mučan dojam i neka mučnina u želucu ga steže. Naručiše još po jedno piće kako bi bar malo odagnali neraspoloženje koje je bilo prisutno poslije ispričane Sadikove priče. Mnogo kasnije pružiše ruke jedan drugom i svaki pođe na svoju stranu.

19.

Hana je stigla u Sarajevo zadovoljna zbog povratka, ali nikad tužnija. U početku su se njeni osjećaji miješali. Tužne su smjenjivali radosni, a radosne tužni. Kako je vrijeme odmicalo, ona se osjećala sve usamljenijom, sve tužnijom. Ti radosni trenuci što je živa, što se vratila najdražima, što je mogla konačno vidjeti drage prijatelje, polako ali sigurno su odlazili od nje. Povlačila se sve više u sebe misleći da će na taj način najlakše preboljeti svježije rane ili bar pokušati da ih preboli. Radost koja je u kratkim intervalima obuzme i koja na tren zaluta u njenu samoću, bježe saznanje da je tu među svojim koji je okružuju, paze i neizmjerljivo vole. Međutim, saznanje i pomisao koga je izgubila, kroz šta je sve prošla, bila je bol koji je nadvladavao te kratke radosti. Pomisao i sjećanje na noć u kojoj je doživljavala poniženja i pakao su traume koje će vječno nositi u sebi. To će biti bol koja će boljeti još dugi niz godina, koja će kidati radosti i biti tužni pratilac ma gdje bila. Svježije rane bole, sporo zacjeljuju, a strašne slike pune brutalnosti, nasilja, slike koje su isprskane krvlju neprestano su joj lebdjele ispred očiju i bile nepremostivi zid koji je iz dana u dan rastao i u kojem je vidjela i osjećala ogromnu životnu prepreku.

Dani su prolazili, a Hana je bila sve usamljenija. Nije izlazila nigdje iako je Ema gotovo svakog dana zvala. To su bili kraći razgovori iz kojih Ema nije mogla saznati šta se zapravo dogodilo u Parizu. Dok je jedanput sjedila zajedno sa Senadom u kancelariji, odlučila je da je nazove. Zašto ne bih pokušala da je izmamim vani, pomisli Ema. Nasmija se kad ču da Hana želi izaći večeras sa njima na večeru. Obradovaše se oboje.

Rekla je da možeš i ti biti s nama radosno će Ema.

Raduje me to, hvala joj radostan je takođe bio i Senad.

Jedva čekam! uzviknu Ema.

Za manjim stolom u malom restoranu, gdje su se nudila tradicionalna jela bosanske kuhinje, sjedili su njih troje. Žalosno je bilo vidjeti njih dvije pri susretu koji je obilovao suzama i plačom. Emine riječi ohrabrenja i utjehe su doprinijele da se Hana malo opusti i da je sada, dok sjede u ugodnoj atmosferi malog restorana, izgledala sasvim drugačije. Nije bilo smijeha, ali razgovor je tekao, što je i bila svrha izlaska, jer to je najbolji način da se Hana opusti i zaboravi nemile događaje iz nedavne prošlosti. Senad je zamolio Hanu da im ispriča sve šta im se događalo u tim strašnim danima u Parizu, naravno, ako joj to ne predstavlja problem ili nanosi bol bilo koje vrste. Pristala je da im ispriča svaki detalj tog nemilog događaja. U tom trenu jela su već stigla i Senad joj predloži da na miru večeraju, a poslije jela da ispriča sve što je tišti i sve što je tamo doživjela.

Započela je Hanina tužna ispovijest. Bila je smirena što joj je omogućavalo da se prisjeti svakog detalja i što joj je omogućavalo da priča jasno i razgovjetno. Njih dvoje su ćutali kao da su nijemi. Gledajući je u oči preživljavali su svaku njenu riječ, svaki njen pokret koji je kazivao mnogo, posebno Emi koja nije mogla sakriti suze koje su joj se slivale niz obraze. Slušali su i često upućivali poglede jedno drugom čudeći se i ne mogavši povjerovati strahotama koje su Hana i njen Fikret preživljavali u noći pakla. Slušali su najstrašniju priču. Nisu mogli povjerovati da na svijetu još uvijek postoje takvi ljudi čije ponašanje je bilo gore od životinjskog. Senad nije mogao povjerovati da su zlikovci poštedjeli Hani život. Razmišljajući, došao je do zaključka da je nju spasilo piće koje je opilo dva bezdušnika i pijane

ih oborilo na smrdljive krevete. Hana može samo tome zahvaliti što je večeras tu. S druge strane, u Hani je, ipak, vidio hrabru i snalažljivu osobu koja je u najtežim trenucima života uspjela da probudi razum i spasi se sigurne smrti.

Kada je Hana završila priču, on joj je stisnuo ruku i pohvalio njene razumne postupke kojim je otvorila vrata pakla nalazeći se na putu koji je značio spas. Zaćutali su. Svako je na svoj način preživljavao ispričanu priču. Sve troje počеше osjećati malo olakšanje. Hana, što je ispričala dirljivu priču i time na neki način olakšala sebi i duši izbacujući iz nje bar dio tegoba koje nosi, a njima jer su znali da je ovom ispričanom pričom, ma koliko teška i mučna bila, Hana počela izlaziti iz okova samoće.

Senad naruči kolače za sve troje, a atmosfera više nije ni izbliza ličila na prethodnu. Hana se malo otvorila i počē se raspitivati za dešavanja u gradu dok je bila odsutna, za ostale prijatelje koje još nije vidjela. Oboje osjete blagu Haninu radoznalost što ih na trenutak obradova i onda nastaviše što je moguće više udovoljavati toj njenoj znatiželji. Znali su dobro da samo česta druženja i česti razgovori bilo koje vrste mogu najbolje pomoći i da je to terapija koja će najbolje zacjelivati njene svježē rane. Priča je poprimila sasvim drugačiji tok i njih dvoje osjete pravu svrhu večerašnjeg izlaska. Nadali su se da će Hanin večerašnji izlazak u njoj probuditi uspavane želje za druženjima i razgovorima koji mogu biti od velike koristi za njeno zdravstveno stanje, za njen normalni život.

20.

Bližilo se vrijeme Samirovog polaska za Milano u kojem je imao prijatelja. Gotovo u srcu Milana njegov prijatelj je imao prodavnicu sportske opreme i preko dobavljača pomagao Samiru da na što jeftiniji način dođe do robe. Livio, prijatelj iz Milana, od Samira je bio stariji godinu. Pri posjeti Sarajevu slučajno ili namjerno je tada navratio u Samirovu radnju. Uz kaficu su razgovarali o istom poslu koji obavljaju. Onda se Samir dosjetio kako bi bilo dobro da ga povede kod kuće da isproba prava bosanska, domaća jela. To je Italijana toliko oduševilo i od tada je u Samiru vidio pravog prijatelja. Od toga trenutka njihovo prijateljstvo se povećavalo iz dana u dan da bi ubrzo zatim nastavili poslovnu saradnju. Livio se jako radovao svakom njihovom susretu i Samir je ispunio obećanje. U Milano ne ide sam već će mu saputnica biti djevojka Belma.

Obradovala se tome iako će putovanje biti kraće od planiranog. Zbog velikih obaveza prema poslu, Samir nije mogao ostati više od pet dana. Sutra polaze i za par sati će se naći u hotelu "Rio" u ulici Giuseppe Mazzini u neposrednoj blizini čuvene milanske katedrale.

Sretni i zadovoljni poslije slijetanja na aerodrom Malpensa, uputiše se prema hotelu. Iako su imali mogućnost izbora između voza ili autobusa, koji su prevozili putnike prema centru grada, odlučili su se za taxi i za četrdesetak minuta su se našli pred hotelom. Bili su oduševljeni smještajem. Znali su oboje kako će se odmoriti od putovanja i čekanja po aerodromima pa se uputiše prema kupatilu u kojem su potražili osvježenje. Mirišljavi i osvježeni, polugoli su polijegali na krevetu uživajući u tišini koju im je nudio prostor. Bili su sretni, a Samir je znao kako će još više raspoložiti crnooku Belmu.

Pričali su o putovanju i prvim utiscima o slijetanju i vožnji ulicama Milana. Zagrljeni i zaljubljeni, okrenuti jedno prema drugom, gledajući se u oči tiho su razgovarali uživajući u nježnim dodirima. Samirova lijeva ruka se nalazila ispod Belmine glave i ona se trudila da se što više obrazom zadrži na njoj. Desnom rukom je milovao po kosi, licu i vratu. Belma je ležala na desnom boku i lijevom rukom je nježnim, tankim prstima stiskala Samirove usne spajajući ih u jednu, a zatim puštajući ih nježno prelazila preko obraza, obrva i zavlčila ih duboko u kosu. Pogledi plavih očiju se nisu skidali sa njenih što su treperile od radosti i uživanja. Pored sebe je gledala drago lice i plave oči koje je davno zavoljela. U milovanjima se počelo osjećati više žara.

Objema rukama privuče je prema sebi tako da su im se nosevi počeli dodirivati, čemu se oboje nasmijaše. On pođe prstima prema njenoj donjoj usni i, stiskajući je na sredini, blago je povuče naprijed i poče ljubiti ne mičući prste s nje. To je učinio nekoliko puta. Usne im se najzad čvršće spojiše. Tijela su sada bila jedno uz drugo. Opuštene noge, priljubljene uz ležaj, kao da su bile za njega fiksirane, a druge dvije, njena lijeva i njegova desna, su mijenjale položaje. Njena lijeva noga se na trenutak našla između njegovih, a on je desnu prebacivao preko njenih bedara i na taj način omogućavao da im tijela budu što više jedno uz drugo.

Poljupci su se širili po dijelovima tijela. Samir je nježno pogura tako da je ona sada ležala na leđima, a on je počeo obasipati poljupcima po grudima koje su se izvijale i njihale pred njegovim plavim očima. Milovao je te dvije jabuke ljubeći i grickajući naizmjenično njihove čarobne bradavice. Duge minute su prolazile, a on se nije odvajao od njih. Na trenutak prekide to uživanje i sa osmjehom na licu poljubi Belmine usne, da bi se vratio na grudi koje su drhtale.

Osjećali su se kao dvije ptice koje visoko u nebeskim prostranstvima uživaju u usamljeničkom letu. Zaneseni i očarani ljepotom, koju su jedno drugom darivali, uživali su u blizini i toplini kojom se griju.

Strast ih je sve više obuzimala. Dok je ona sastavljenih nogu bila opružena po krevetu, on je, oslanjajući se na koljena, uhvatio za čipkastu tkaninu koja se nalazila oko njenih bedara. Povlačeći je prema koljenima gledao je ukočenim pogledom na mjesto što je tkanina pokrivala. Nije ga skidao, a ruke mu mahinalno pođoše prema tom mjestu koje najrjeđe dodiruje, koje ne gleda i ne vidi tako često. Bio ga je željan, a to je najbolje odavao njegov gladni pogled. Počeo ga je milovati objema rukama, a zatim se između njenih nogu, koje su sada bile razmaknute, na koljenima počeo primicati. Sagnu glavu i nekoliko puta sočno poljubi njene stidne usne, lagano nastavljajući usnama uz njen stomak, preko grudi i zadrža ih na njenim usnama. Bio je to put na kojem se zadržao dugo poželjivši više puta da mu nikada ne dođe kraj. Ona ga obuhvati rukama oko vrata i stiskala ga kao da mu je htjela tim pokretom reći: ostani tu. Zadržavajući ga u tom položaju ona osjeti na svom stidnom dijelu pritisak koji joj je godio, a u sljedećem trenutku osjeti čvrstinu koja je unosila toplinu u njeno tijelo. Poslije izvjesnog vremena tijela su im se smirila i ležala mirno jedno pored drugog. Ćutali su pokriveni toplinom koja ih je sporo napuštala.

Već sutradan su posjetili Livia u njegovoj radnji. Obradovan njihovim dolaskom, uz osmijeh je zagrlio svog prijatelja i odmah ga, kao pravi italijanski džentlmen, pohvalio da ima izuzetno lijepu djevojku. Poslije kraćeg razgovora sve troje su prošetali po radnji razgledajući kvalitetnu sportsku opremu, koja je bila uredno složena u besprijekorno čistom prostoru.

Imam nekoliko novih modela i pogledajmo ih zajedno značajno gledajući u Samira reče Livio.

Uh, jedva čekam! nestrpljiv je bio Samir.

Poslije razgledanja novijih modela sjeli su i odmah ugovorili posao tako da su ostala četiri dana mogli uživati bez opterećenja i bilo kakvih razmišljanja o poslu. Dogovorili su se da se naveče nađu na večeri gdje će ulogu domaćina, naravno, imati Livio.

Trećeg dana boravka u Milanu, Samir i Belma su zagrljeni šetali ulicom koja je vodila od hotela prema trgu ispred čuvene katedrale. Trg je bio prekriven masom šetača. Neki su stajali, neki su šetali sa kamerama u rukama i zastajkujući slikali divne objekte koji su se nalazili oko trga, mada je katedrala bila objekt prema kojem su pogledi i objektivni kamera najviše bili okrenuti. Ispred katedrale je bilo nekoliko stepenika na kojima je sjedilo mnogo osoba. Njih dvoje su, takođe, našli mjesto. Taman što su sjeli čuše, iako tihe, glasove dva čovjeka u neposrednoj blizini, na jeziku koji su najbolje razumjeli. Iznenadno se pogledaše, a Samir je neprimjetnim stavljanjem prsta preko usana dao znak Belmi da šuti. Sjedeli su i ćutali prisluškujući te glasove.

Brate, da nismo onoliko bili pijani, ne bi nam kurvetina pobegla reče skoro šapatom jedan od njih. Kako, bre, da tolike budale ispadnemo, ne razumem!

Samir se pretvori u uho koje zagolicaše riječi izgovorene ekavicom. Gledao je ispred sebe stižući Belminu ruku, dajući joj time znak da ništa ne progovara.

I to kakve budale, još ni svjesni nismo. Zašto je ne vezasmo, majku joj jebem bijesan je bio drugi

Kakvo, bre, vezanje, trebali smo kurvetinu "puniti" do zore i završiti kao sa njim jer bi sada bili mirniji. Ko zna gde je ona sada i kome je sve blebetala o nama?

Ma, trebali smo i nju vezati za stolicu, mater joj kurvinsku! Sad ne bih razbijao glavu gdje se nalazi i da li nas je prijavila ili ne. Ispali smo pravi magarci.

Da, jesmo priznajem, ali primila ga je dvaput i to kako pokušavao je biti duhovit.

Uh, žao mi je što ne ponovih još koji put, ali me ono tvoje kurčevo piće brzo sjeba. Žalosno pogleda drugara i rukom mu daje znak da trebaju krenuti.

Belma i Samir su nijemo slušali zgražavajući se riječi koje čuše. U sebi su se pitali je li to moguće, mada im je bilo sve kristalno jasno. Ježila im se kosa na glavi. Stiskali su jedno drugom ruke i grčevito se pitali šta bi mogli da urade. Ništa, bar ne sada, jer par riječi koje su, naravno, njima bile jasne, nisu bile nikakav dokaz da bi mogli reagirati, zvati policiju ili slično. Samir poželi da ima pištolj i lisice, da im priđe, pohapsi gadove ljudske i da ih vodi direktno u ćeliju iz koje ne bi izašli godinama. Na tren pomisli da nazove Livia kako bi on obavijestio policiju, ali mu se to učini komplikovanim jer je trebalo Liviu toliko toga prethodno objasniti. Odustajući od te solucije razmišljao je šta bi mogao poduzeti. Sagnuo je glavu gledajući ispred svojih nogu i osjeti Belmin stisak ruke. Njen neprimjetni pokret glavom i znak očima je bio dovoljan da shvati da su nitkovi krenuli

od njih i gubili se u masi šetača i prolaznika. Napravi nagli pokret tijela i ustade, ali Belma ga uhvati za ruku i povuče sebi.

Molim te, sjedi. Molim te!... reče tihim glasom držeći ga čvrsto za ruku.

U redu je, Belma, neću nigdje. Želim samo da vidim lica tih siledžija.

Nemoj, sjedi molim te.

Ali Samir nije mogao izdržati. Ustao je i gledao duže u lica onih čiji glasovi su mu još uvijek zvonili u glavi. Kada se okrenuo prema Belmi, na licu mu se moglo primijetiti zaprepašćenje.

To je nemoguće! Ono lice... Pa oni slobodno šetaju evropskim gradovima, gadovi jedni, ubice, nitkovi! bio je Samir bijesan. Razmišljao sam da pozovem Livia, ali mi se učini da bih još više zakomplikovao.

Ne, to nikako. Bolje što nisi.

Da javim Senadu šta smo vidjeli i čuli, napisaću mu poruku sad. Nije mogao Samir nikako da se smiri.

Nepotrebno, Samire, šta može Senad učiniti sada? Ništa. Za dva dana smo tamo i zajedno ćemo nešto pokušati, ali šta? kao da sama sebe upita Belma?

Idioti! Ma ne mogu sebi vjerovati da ćemo sresti ovdje Fikretove ubice nije Samiru još uvijek ništa bilo jasno. To je nemoguće!

Trebaš apsolutno biti siguran u to, pretpostavke ne znače nikome ništa i mogu situaciju učiniti samo komplikovanijom.

Ma, jesu, Belma, jesu... To lice...

Prislonjeni jedno uz drugo začutaše kao da su nijemi. Shvatiše u trenu da kratki lijepi odmor izgubi smisao, a čari i ljepotu velegrada kao da sa sobom odniješe dvije propalice, koje poslije učinjenog zločina glavom bez obzira bježe evropskim gradovima.

Dugo planirani i dugo čekani izlet za Milano se završio razočaranjem. Krenuše iz hotela prema aerodromu. Bili su tužni.

21.

Zauzet poslom, kojeg je ovih dana imao previše, Senad zastade kad ču zvonjavu telefona.

Stigao si, prijatelju. Drago mi je što si opet u Šeheru.

Bile su to riječi upućene Samiru koji ga je nazvao čim se vratio. Ispričao mu je šta je vidio i čuo u Milanu. Senad je ostao zaprepašten poslije onoga što je čuo.

Čovječe, to je nemoguće izgovori Senad. Šta imaš za večeras u planu, hoćemo li svi zajedno negdje sjesti da popričamo o tome? Kad ču Samirove potvrdne riječi, žurno izgovori: Da, svakako, vidimo se.

Naglo ustade i skoro otrča do Emine kancelarije. Sjede i poče tiho izgovarati riječi koje su se jedva provlačile kroz stisnute zube.

Znaš šta sam sada čuo, Ema? To su nevjerovatne riječi, to su zaprepašćujuće...

Reci, Senade požurivala ga je Ema, nenaviknuta da gleda bijesne izraze na njegovom licu. Šta se desilo?

Samir mi sada reče da je u Milanu vidio Fikretove ubice.

Je li to moguće? Gledala ga je sa čuđenjem osjećajući da joj se koža na licu grči. Odakle oni u Milanu?

Mnogo pitaš. Večeras ćemo izaći i čućemo sve od Samira.

Muk nastade između njih i nisu znali šta dalje, šta da učine, šta da preduzmu? Dogovoriše se da večeras, kad budu zajedno, popričaju ne bi li našli neko rješenje.

Ostao je Senad još par minuta kod nje, a zatim se vrati nazad u kancelariju. Obuze ga neka tuga i ova vijest ga vrati na nemili događaj koji je kod njega i svih prijatelja izazvao tugu i duboko razočarenje u čovjeka ili u one kojima je taj naziv bio izvanredna maska. Pokrivala je lica ljudi koji su imali malo toga sa ljudskim. Ispod maske su bila lica varalica, lopova i hladnokrvnih ubica koji slobodno šetaju evropskim gradovima i, umjesto da osjećaju pokajanje zbog učinjenog zla, oni žale što nisu oduzeli još jedan nedužni život! Kako uhvatiti te ubice, razmišljao je Senad. Da li razgovarati s policijom, a koliko je taj razgovor i svrsishodan sada? Stotine pitanja se motalo u njegovoj glavi, ali pravi odgovor je daleko, a kriju ga dva nečovjeka koji bježanjem od grada do grada vješto sakrivaju tragove. Sjeti se Hane. To je bio razlog da se vrati opet do Eme kako bi popričali o mogućnosti da i Hana čuje tu vijest. Ema je bila mišljenja da joj treba reći jer to je za nju tako bezopasna vijest u odnosu na ono što je sve preživljavala od ta dva nitkova.

Sad ću je nazvati da čujem njeno mišljenje radoznala je bila Ema.

Kad je čula prve Emine riječi da su Fikretove ubice viđeni u Milanu, malo se potrese, ali u kasnijem razgovoru sa Emom je bila smirena i prihvati poziv da izađe s njima. Željela je čuti tu vijest od onih koji su ih vidjeli. Senadu je bilo drago kad mu Ema potvrdi da Hana želi izaći s njima, jer ona bi to kad-tad čula, a zašto bi onda oni i tajili od nje ono što se, zapravo, najviše nje ticalo? Senad nazva i Sadika koji mu reče da se trebao naći sa Avdom, ali da će doći makar i sa njim na

polu sata, samo da to čuje i, naravno, da dâ neku ideju šta dalje činiti.

Za stolom ih je bilo sedmero. Poslije međusobnog upoznavanja jer Belma i Samir nisu znali Hanu, a Avdo osim Sadika nije poznao nikoga i prvi je put u tom društvu, uz piće svi su ćutali kao zaliveni. Samir je prepričavao viđeni prizor ispred katedrale u Milanu. Hana je pažljivo slušala svaku Samirovu izgovorenu riječ. Svaka je boljela, a svaka izgovorena riječ iz usta dvojice zlikovaca su pogađale kao strijele njeno ranjeno srce. Slike strašnih prizora iz kuće smrti su se mijenjale pred očima i svaka sljedeća je bila strašnija i krvavija. Prizori pakla su popunjavali sekunde koje su joj bile duge kao minute. Završavajući priču Samir s malo pokajanja u glasu reče:

Možda se moglo i odlučnije reagovati, ali...

Ne, niste vi ništa više mogli učiniti opravda ih Senad. Svaka vaša drugačija reakcija mogla je, nedajbože, i vama nanijeti neku štetu.

Ove Senadove riječi vratiše Hanu u stvarnost. Ona se trznu i, kao da se iščupa iz kandži koje su je držale iznad duboke provalije. Zadnjim trzajima ruku dograbi za ivicu stola i posljednjim atomima snage se izvuče; kao da stade na svoje noge koje su drhtale poput travki na vjetru. Ema, koja je do nje sjedila, primijeti čudne Hanine reakcije i dohvati je za ruku. Stisnu je jako i stavi je u njeno krilo. To su i ostali primijetili i, da bi izbjegli tužnu situaciju, uzeše čaše i nazdraviše jedni drugima. Ema pusti Haninu ruku, uze čašu sa pićem i dade je Hani koja je ispi skoro do kraja. Da bi izbjegli ćutanje koje je Hanu vraćalo u zastrašujuće događaje, Samir upita ostale šta bi mogli sada uraditi. Mogu li išta poduzeti kako bi na bilo koji način razotkrili ubice koji se šetkaju Evropom.

Teško da i policija može nešto učiniti, jer oni nemaju neko stalno mjesto boravka, nemaju stalnu adresu gdje bi ih se moglo tražiti pesimistički reče Senad.

Koliko sam shvatio nastavi Sadik njihova adresa je bila u Parizu, tačnije u toj kući na periferiji, ali oni su, koliko vidimo, odmah odatle zbrisali.

Da, nažalost reče Senad. Ništa nam ne preostaje drugo nego da čekamo da se sami negdje upecaju.

Zar ta kuća nije imala vlasnika? Možda bi se od njega mogla iščupati neka korisna informacija malo zamišljen reče Sadik.

Mislim da je to policija već uradila iznenada se i Hana umiješa u razgovor.

Kad su uvidjeli da nemaju nekog konkretnog rješenja, započеше razgovor koji nije imao veze sa tim događajima. Samir je osjetio da se napeta atmosfera mora malo opustiti i nastavi s laganijim temama. Znao je dobro da nije vrijeme za pričanje viceva, niti za neki veliki smijeh, ali malo opuštenija priča je bila pravi pogodak za sve njih, posebno za Hanu, kojoj je takva vrsta komunikacije bila kao lijek.

Lagana priča protkana svakodnevnim događajima i nju je uvlačila u diskusiju kojoj se svi obradovaše. Avdo, koji je najviše ćutao, razmijeni sa Hanom par rečenica i osjeti neko olakšanje što je bar tim malim gestom pomogao da se Hana što više uključi u diskusiju i na taj način ne misli na prošle događaje. Sjedio je naspram nje i često je posmatrao njeno lice pokriveno tugom. Kad se Hana malo opustila i počela pričati, tek je tada uvidio ljepotu koja joj je krasila

lice. Atmosfera se dosta promijenila. Tuge kao da je nestalo. Svi su bili veseliji i posebno zadovoljni što su uspjeli opustiti Hanu, na čijem licu se mogao vidjeti i poneki osmijeh. A šta joj je više trebalo od toga? Nije ništa. Druženja, razgovori i vesela atmosfera su za nju bili jedina terapija. To su svi dobro znali i izlascima i razgovorima su nastojali da joj olakšaju situaciju. Vrijeme razgovora se bližilo kraju. Napustili su restoran zahvaljujući se međusobno na druženju.

Sadik i Avdo su ostali ispred ulaza dok su se ostali uputili prema odredištima. Dogovorili su se da malo prošetaju dok ne pođu kućama.

Imaš lijepo društvo, prijatelju reče Avdo.

Hvala ti, zaista jeste tako. Mnogo mi nedostaje Fikret jer mi je bio veliki prijatelj odgovori Sadik.

Hana je lijepa i ostavila je na mene poseban dojam.

Drago mi je odgovori mu Sadik. Nemadoh ti kad reći da je mozaik fenomenalan i da mi pričinja zadovoljstvo kad god ga ugledam.

Drago je i meni, a sada da ti poželim laku noć, prijatelju. Vidimo se. Čekaj malo zastade Avdo dobro se sjetih. Ne znam sada tačan datum, ali je sigurno da ću ići za Hamburg jedan od narednih vikenda. Ako si raspoložen, možemo otići skupa. Mislim da bi se fino proveli.

Hopaaa! Mora da je legao neki visok honorar. Zašto baš u Hamburg začuđeno upita Sadik.

Imam tamo jednog prijatelja i probi mi uši hvaleći taj veliki grad, a mene nije teško nagovoriti kad se treba posjetiti neko novo mjesto.

Ipak, mislim da bi mi u društvu s tobom ta posjeta bila bolja. Što se honorara tiče u pravu si, bilo je ekstra zarade i mislim da će pokriti, ako ništa drugo, ono bar avionske karte za obojicu.

Hvala, prijatelju na divnoj ponudi! Ne bih želio to nikako odbiti, samo mi javi makar heftu prije polaska.

Bićeš na vrijeme obaviješten, prijatelju. A sada sretno!

Hvala, i ja tebi isto želim! reče Sadik zadovoljan Avdinim prijedlogom.

* * *

Samir je danima i noćima razmišljao o onome što je doživio u Milanu. Osjećao je sve više pravu težinu prizora koji se dogodio ispred poznate katedrale u italijanskom gradu. Sve mu je više postajalo jasno da mora nešto poduzeti da tu informaciju mora proslijediti nekom ko bi je mogao možda na bolji način iskoristiti. Nazvao je Senada kako bi s njim o tome još jednom popričao. Odmah poslije radnog vremena, Senad je došao kod njega u radnju.

Policija... Jedino oni bi mogli nešto više učiniti predloži Senad.

Misliš da je ta informacija dovoljna za njih? Nema ništa opipljivo, nešto od čega bi mogli krenuti.

Da, shvatam, ali ko od njih može više učiniti? upita se Senad. Ja i ti sigurno ne možemo. Šta misliš, da prošetatamo do policije i prijavimo slučaj?

Slažem se. Idemo!

lako je do tančina opisao jednog od ubojica, jer mu se lik urezao duboko u pamćenje, razgovor sa policijom bar na njega nije ostavio poseban dojam. Dobili su samo obećanje da će preduzeti sve što mogu kako bi se ušlo u trag tim, kako ih u policiji nazvaše, probisvjetima.

To što skoro i poznaješ jednog od njih, ništa nam u ovom trenutku ne može pomoći čuo je Samir bespomoćni policajčev glas.

Teškoća je zaista bilo previše jer se o njima ništa faktički nije znalo: čak ni prava imena, ni adresa boravka. Jedino što je izvijesno u cijeloj priči je usamljenja kuća na brijegu i njen vlasnik Victor, ali oni u ovom trenutku nisu mogli pružiti skoro nikakvu pomoć. Ostalo im je samo da čekaju nadajući se da će se ti petljanci sami upetljati u mrežu u kojoj bi bili lako ulovljeni.

Samir se sada osjećao bolje zbog pružene informacije koju je u sebi nosio i kao da je skinuo teret s leđa. Ipak, osjetio je silnu želju da se ubice nedužnog čovjeka što prije uhvate i tek tada bi se njegova duša oslobodila svega onoga što je vidio i čuo u Italiji.

22.

Vrijeme je prolazilo. Hladna zima je trošila zadnje martovske dane koji ničim nisu pokazivali da će hladnoće uskoro nestati. Duga sarajevska zima je još uvijek prkosila i krala proljetne radosti ljudima, koji su tako željno očekivali toplije dane kako bi sa sebe zbacili bunde, kape, debele jakne... Doživjeli su to, ali tek u drugoj polovici aprila. Tek tada su mogli osjetiti topli dašak proljeća. Budio je svima radost i donosio raspoloženje kojim su se posebno kitili oni što ne vole hladnoću i sve što ona sobom nosi. Sunce i toplina su izmamili Hanu na terasu gdje je uživala u čarima prolječne ljepote. Osjećala se puno bolje. Radila je, družila se sa kolegicama, izlazila sa prijateljima, radila kućne poslove. Vrijeme je najbolje liječilo rane. Prepustila mu se i svakog sljedećeg dana kao da je osjećala poboljšanje. U predvečerje jedne tople aprilske noći, uživajući i gledajući prolaznike sa terase, poželi da siđe i prošeta ulicama grada. Nije imala nikakvu obavezu niti dogovor bilo s kim. Opuštena i rasterećenja, šetala je ulicom. Bilo je dosta šetača. Utopila se u tu rijeku prolaznika i lagano koračajući razgledala poneki izlog. Idući pored kafića primjeti čovjeka duge kose. I on je gledao u nju. Pošto joj prvo mahnu, ustao je i prilazeći joj upita:

Kako si, Hana?

Dok ga je gledala, činio joj se poznatim, ali nije se mogla sjetiti gdje ga je viđala. Vidjevši nedoumicu na njenom licu, reče joj tiho:

Izlazak sa Emom, Senadom, sa...

Dovoljno, svega se sjećam kroz smijeh odgovori Hana.

Avdo, ako si zaboravila pružajući joj ruku podsjeti je. Želiš li nešto popiti?

Pa mogla bih, hvala ti poslije kraćeg razmišljanja reče Hana, što izazva primjetan osmijeh na Avdinom licu.

Nastavili su priču o toplom vremenu koje je unijelo raspoloženje u srca svih, o prijateljima koje imaju, o poslovima kojima se bave.

Vrijeme brzo prolazi, išla bih kući reče Hana.

Rado ću te otpratiti.

Hvala, zaista nije potrebno. Prošetat ću.

Hana, nećeš mi zamjeriti ako ti predložim da uskoro izađemo opet, pa makar na ovo isto mjesto nasmija se Avdo. Bilo bi mi drago.

Ne znam... razmišljala je Hana. Izaći ćemo zajedno sa društvom nekom drugom prilikom. Hvala ti puno.

Hvala tebi.

Nije se uspio vratiti do stola kad telefon zazvoni. Sadik ga pita gdje se nalazi. Trebalo je da se dogovore oko sitnih detalja vezanih za sutrašnje putovanje. Pozdraviše se smijući se jedan drugom.

Koliko vidim, nisi bio sam primijeti Sadik.

U pravu si i nisam, ali teško da ćeš ikada pogoditi ko je bio.

Zato neću ni pogađati smijući se reče Sadik i podiže ruku prema konobaru. Znam samo da ti nešto "jako" treba kako bi nastavio u dobrom raspoloženju.

Možda si u pravu, naruči šta želiš.

Dobro, a sad mi reci s kim si muhabetio? bio je radoznao Sadik.

Hana... S njom sam bio. Maloprije je otišla.

Otkud ti sa Hanom, prijatelju? Stvarno si me iznenadio.

Slučajno, zaista. Nailazila je ovuda. Prepoznavši je, ustao sam i pozvao je da popijemo piće zajedno, što je ona i prihvatila.

Drago mi je reče Sadik i zbog tebe i zbog nje jer njoj, upravo, druženje treba.

Da, u pravu si. Reče mi da je povuklo nešto da izađe i da je to bila nekakva njena unutarnja potreba. Samo je pratila svoje osjećaje.

Raduje me to jer vidim da se vraća normalnim tokovima. Vratit će samopouzdanje i želju za životom, koja je jedne teške noći pobjegla daleko od nje.

Stari drugari su nastavili priče o svakodnevnici. Uvijek se nađe nešto interesantno i zanimljivo. Do ušiju im je dopirala stara bosanska muzika koja je bila glasna onoliko koliko je trebalo i prijala je obojici. Slušajući je i uživajući u njoj, odvijala se tiha priča u ambijentu koji im se sviđao, a pored njih je prolazila rijeka šetača uživajući blagodeti tople proljetne večeri.

Ugodno jeste, ali ova muzika još više utiče na raspoloženje primijeti Sadik.

Kako da ne! Meni, takođe. Odvede me u jedan makedonski grad, kad sam jedne večeri isto ovako uživao, ali uz melos čalgije.

Čalgije? Pretpostavljam da je pojam vezan za muziku.

Upravo tako, prijatelju. To je muzika koja se veže za ansamble sa specifičnim instrumentima, a, zapravo, je starogradska tradicionalna muzika.

Onda si uživao, prijatelju, i apsolutno te razumijem. Svaka vrsta muzike ima ljepotu i svaka pronade put do uha, bolje reći duše.

Kako da ne. Ta muzika je, ipak, nešto njihovo i predstavlja duhovnu konstalaciju makedonskog melosa, iz kojeg se izrodio savršen muzički izraz nazvan makedonska čalgija.

Živjeli! nazdravi Sadik i ispi svo piće iz čaše.

Je li to bi za rastanak? kroz smijeh upita Avdo.

Pa i moglo bi biti tako. Vrijeme je da se rastajemo; zar nas sutra ne čeka let za Hamburg?

U pravu si, ali nisam ti nešto rekao, a tiče se mog razgovora s Hanom. Tebi to mogu reći bez ustezanja.

Naravno, bujrum, prijatelju.

Predlagao sam Hani da se opet nađemo, ali ona reče da ćemo se vidjeti zajedno sa prijateljima na nekom ponovnom izlasku.

Fino i od tebe i od nje. U svakom slučaju vidjećete se opet, jedino ako se tebi baš ne žuri smijući se reče mu Sadik.

Iskreno, volio bih da je vidim, jer ima nešto u toj ženi što osvaja i privlači.

Pa ti si već zaglibio prijatelju! Polako. Kao drugaru ti želim svaku sreću, ali ti više ništa ne mogu pomoći. Nadam se da ćeš me razumjeti. Osim toga, čeka nas zajednički put na kojem ćemo nadugo i naširoko pričati o dragim temama, sa posebnim akcentom na određena poglavlja kroz smijeh reče Sadik

Svakako, sve mi je jasno i nisam te htio opterećivati ničim što bi moglo nedajbože pokvariti vaše staro prijateljstvo jasan je bio Avdo.

Hvala ti, nemoj se sekirati. Naći ćemo se mi ubrzo svi zajedno.

Nadam se reče Avdo. Ipak, da nije bilo tebe, ne bih upoznao Hanu. Zar to nije dovoljno, prijatelju?

Zaista mi je drago zbog toga. Želim da ti se snovi ostvare, moj Avdo!

Naspavani i dobro raspoloženi, sutradan su se našli u holu sarajevskog aerodroma. Za nepuna dva sata su u zraku na putu za Hamburg. U ćaskanju i zanimljivom razgovoru kratki let se bližio kraju. Veliki njemački grad je pružao veličanstvenu sliku i okupan suncem je nudio puno više. Najzad sjedoše u taxi i uputiše se prema odredištu, hotelu Marriott. Nalazio se u ulici ABC Strasse 52, a ona se protezala kroz samo jezgro centralnog dijela grada.

U večernjim satima napustiše hotel. Hodajući ulicama ugledaše natpis "Le Lion". Shvatili su da se radi o nekom od gradskih kafića. Sadik dohvati za kvaku na vratima, ali su ona bila zaključana. Nekoliko trenutaka iza toga vrata se otvoriše i na njima se pojavi čovjek u elegantnom odijelu sa leptir mašnom na sebi. Na njihovo insistiranje da uđu unutra, čovjek u odijelu im je rekao da mogu ući samo ako su spremni stajati za šankom, jer su sva mjesta za sjedenje zauzeta. Pristali su i krenuše polumračnom prostorijom prema

šanku priključivši se onima što su takođe stajali. Prostorijom su se širili prijatni zvuci muzike i nestajali u ugodnim osjećajima onih koji su je slušali. Ispred njih, a iza šanka, nalazio se barmen koji se fenomenalno snalazio u malom prostoru. Primijetivši da ga njih dvojica gledaju, priđe im bliže upitavši ih šta žele piti. Rekoše mu da žele isprobati neki koktel. On im predloži "old fashion" uz obrazloženje od kojih sastojaka se pravi. Pristali su. Radoznali pogledi su pratili brze i elegantne pokrete majstora iza šanka. Nedugo zatim on stavi čaše na pult ispred njih, a njihove ruke nisu dugo mirovale. Obuhvatiše čaše i lagano ih primičući usnama osjetiše miris narandže. Kad ispiše prve kapi i kad one lagano kliznuše niz jednjak, osjetiše blago-gorki okus narandže izmiješane sa jakim okusom viskija. Zadovoljno se pogledaše i nastaviše uživati u prijatnom okusu i ugodnom ambijentu koji ih je okruživao. Tema za razgovor između njih dvojice je bilo na pretek i one su se nastavljale jedna za drugom kao i kokteli koje je spravljao barmen sa izbrijanom glavom. Sad se ispijao "sazarec", a oni su sve raspoloženiiji uživali u noći koja već ispraća kasne ponoćne sate. Hotel nije bio daleko od njih. Najzad krenuše prema njemu i završiše u udobnim krevetima. Nisu žurili sa ustajanjem.

Iako dobro naspavani uz jačinu espresso kafe su pokušavali iz glave odagnati ostatke koktela koji su još uvijek pokazivali jačinu. Pošto Avdin prijatelj, zbog iznenadnih obaveza, nije mogao biti sa njima, isplanirali su kako provesti dan. Ono što nisu željeli propustiti je odlazak na stadion Arena i naravno posjeta romantičnoj ulici Reeberbahn u naselju Sankt Pauli. Ulazeći u dužu ulicu Neuer Wall, odlučili su da naprave koju fotografiju. Gledajući je, Avdo bi iznenađen kada iza svojih leđa ugleda kip nekadašnjeg gradonačelnika grada Carla Friedrika Petersena, koji je vjerovatno

imao ogromne zasluge, obzirom da mu je u elitnom dijelu grada postavljen spomenik.

Hvala ti, prijatelju, na ovoj slici. Sad ona ima posebnu vrijednost. Nisam ni slutio da ću ovdje "sresti" gradonačelnika kroz smijeh je govorio Avdo.

Hahaha... vjeruj mi da ga nisam ni primijetio dok sam te slikao, ali sad si u mojim očima nekako veći i značajniji takođe se smijući reče Sadik.

Vrijeme za utakmicu se bližilo. Sjeli su u prvi taxi i za dvadesetak minuta se našli na visokim tribinama stadiona ispunjenog do poslednjeg mjesta. Provedeno vrijeme na veličanstvenom stadionu će im ostati kao divna uspomena. U večernjim satima su već bili u Reeberbahn ulici. Na početku nije bilo ništa neobično, ali kad su počeli dublje zalaziti, počele su ponude. Ispred vrata lokala su obično stajala po dva muškarca i svakom ko naiđe pored njih nudili da uđe unutra. Idući dalje naišli su na "Erotica butique bizarre" u koji su iz radoznalosti svratili. Razgledali su izloženu robu i davali komentare koji su gonili na smijeh. Razgledajući i hodajući dalje, primicalo su se skupini ljudi koji su stajali, a njihove glave su bile okrenute u jednu stranu sa pogledima na isto mjesto. Kad su se umiješali u tu grupu, bilo im je sve jasno. Na zgradi ispred njih nalazila su se tri prozora, a na svakom od njih polunaga žena se lagano okretala oko štange. Lijepo izvajana tijela su satima mamila radoznale i čežnjutave poglede. Nastavili su dalje da bi na samom kraju raznoraznih butikata ugledali nešto u šta nisu mogli povjerovati. Bila je to crkva. Sa malo podsmijeha su se zapitali šta je prvo napravljeno, crkva ili sve ostalo što se nalazilo u istoj ulici. Začudoeno su gledali u nju, a na kapiji crkve je stajao natpis: "Es gibt nishts

womit Jesus nicht fertig wird". Uz Avdino solidno poznavanje njemačkog jezika i uz razna elektronska pomagala shvatili su da na ploči stoji natpis: "Tu nije s kojim Isus nije završio". Malo zbunjeni prizorom, a i natpisom, koji im i nije bio baš najasniji, krenuše prema hotelu. Zadovoljni, ali poprilično umorni odoše na počinak. Sutra ih je čekao let za Sarajevo.

23.

Senad je sjedio sam u kancelariji. Kolege mu nije bilo danas, otišao je u drugu firmu. Kao nikad prije razmišljao je o Fikretu i načinu na koji je završio njegov nesretni život. Razmišljao je o dvojici ubica koji se šeću evropskim metropolama i načinu kako do njih doći, kako ih otkriti. Razmišljao je o Hani koja je počela raditi, koja se vratila u potpunosti normalnim tokovima života i sa kojom se on i Ema često viđaju. Radovala ga je činjenica što ta žena gordo korača naprijed, ostavljajući daleko iza sebe tegobe, patnje i noćne more kojih je bivalo svakim danom manje. Bilo mu je drago i zbog Eme koja se najviše radovala oporavku svoje najbolje prijateljice. Upita se zašto se ne bi opet svi sastali i proveli večer puno radosti i šale koja opušta. On je zapravo bio inicijator svih njihovih okupljanja i nije mu bilo teško da to i ovog puta pokuša uraditi. Pošto je popričao sa Samirom, nazvao je Sadika i predložio mu da dođe sa Avdom, naravno ako želi. Misli mu odlutaše prema Emi. Nazva je i ona je u trenu bila kod njega u kancelariji. Ona sjede. Gledala ga je darivajući mu osmijeh.

Zar nećemo dijeliti zajedno ovu stolicu osmjehujući se upita Senad.

Nije ništa odgovorila, ali mu je poslala zavodnički osmijeh zbog kojeg on pokuša da joj se približi, ali ona mu dade znak da to ne čini. Nastaviše razgovor koji se ticao posla i njihovih prijatelja. Reče joj da su pozvani na zajednički izlazak, a da ona obavijesti Hanu.

Ne rekoh ti da su moji u Mostaru kod rođaka i da dama, ako želi, može biti moj rado viđeni gost.

Volim i ja kad imam dobrog domaćina tako da taj poziv ne mogu nikako odbiti smijući se reče Ema.

Pozdraviše se sa željom da im vrijeme do dogovorenog sastanka što prije prođe. Senad pogleda na sat i zaključi da do kraja radnog vremena nema puno, a za to vrijeme je morao završiti određeni posao.

Vrijeme je prolazilo i bližio se trenutak kada će dragi gost pokucati na vratima. Imao je malu tremu. Bez obzira što su na poslu, što su danas zajedno sjedili i pričali, svaki njihov sastanak u gradu, a posebno u njegovom stanu, u njemu je budio neko ushićenje i malu dozu treme, kao da čeka ženu koju tako rijetko sreće i viđa. Sjedio je pored stola na kojem je stajala vaza sa svježim kupljenim cvijećem. Dohvatio je flašu s vinom i počeo skidati srebrnastu foliju, koja je ukrašavala vrh flaše, kako bi skratio čekanje drage osobe. Nije čekao još dugo, na vratima se pojavi ona i odmah mu se baci u zagrljaj. Prihvati je raširenih ruku i otvorena srca, spajajući usne sa njenim.

Dobro mi došla, Ema!

Sjeli su za sto, a Senad joj dade čašu vina. Poslije nekoliko ispijenih gutljaja kiselkasto-gorke tečnosti, uslijedio je nastavak priče koju su započeli na poslu. Sve je dogovoreno da u petak naveče izađu zajedno sa prijateljima na večeru.

Ne stigoh te danas ni upitati što si bio sam u kancelariji?

Kolega je imao obaveza u drugoj firmi. Mogu ti reći da ne bi bilo loše ni za firmu, ni za nas da malo češće bude odsutan kroz smijeh odgovori Senad.

Možda, ali misliš li da bi nam onda ovi sastanci bili ovako zanimljivi?

Mislim da bi, dušo. Znaš da sam sastajanja s tobom uvijek željan i da mi ih nikad nije dosta.

Senad joj priđe i zagri je. Zajedno pođoše prema sofa i sjedoše na nju. Gledali su jedno drugo u oči dok su se milovali po kosi, licu, usnama. Uzbuđenje ih je obuzimalo kao da se danima nisu vidjeli jer njihovo viđanje u firmi, u kojoj zajedno rade, kao da samo taloži u njima još veću čežnju zbog toga što su tako blizu, a tako daleko. Izmjenjivali su nježne riječi šapatom koji je raspaljivao žar što se u njima krio, koji ih je upravo gonio da se oslobađaju dijelova garderobe koja im postade suvišna. Radili su to brzo i spretno, mada je Senad prednjačio u toj brzini i već na gornjem dijelu tijela nije imao ništa. Pogledao je prema Emi i na njenim grudima vidio brushalter. Gledao je u njega molećivo jer je znao da pokriva nešto što zove, što mami uzdahe, što plijeni ljepotom i neodoljivošću, što budi i najuspavanije želje.

Ema se nasmija i priđe mu bliže uviđajući u njegovom pogledu glad. Ubuhvati ga oko vrata i privuče ga sebi, a njegove usne dodirnuše vrelu grudi koja mu ona ponudi. Nastavi sa poljupcima tonući usnama sve dublje ka dijelovima koje je pokrivala nježna tkanina. Osjećajući njegovu neskrivenu i silnu želju, dodirujući mu prstima lice, lagano ga odvoji od te ljepote kojoj je hrlio. Elegantnim pokretom ruke zbacila tkaninu sa sebe. Grudi iskočiše i kao rajске jabuke zanjahaše se ispred njegovih ukočenih očiju. Gledao ih je sa divljenjem sjećajući se uvijek izgovorenih riječi kad ih je vidio prvi put. Nije se varao jer ovakvo nešto samo božja volja može da podari. Šarao je pogledom po njima, po svakom milimetru dijela tijela koje je ljepotom očaravalo poglede, koje je njegove zjenice oka ostavljalo nemoćnim da bilo šta drugo gledaju i vide. Približi im prste počevši ih nježno milovati i osjeti jedrinu rajskih jabuka koje se gibaju ispod njegovih dlanova i prilagođavaju svakom njegovom dodiru.

Bio je nježan kao i njegov blagi pogled što joj uputi. Ona mu uzvratila i darovala ga dugim poljupcem. Pogura je prema dolje i kad se ona čvrsto leđima nasloni na sofu, on joj brzim pokretom svali suknju naniže, oslobađajući se i sam ostataka garderobe. Leže pored nje, ali mu ona očima dade znak da legne na patos pored sofe. Učinio je to, a ona ne oklijevajući zbacila sa sebe zadnji djelić tkanine i obujmi nogama njegovo nago tijelo, osjećajući toplinu na svom stidnom dijelu tijela. Pomičući se gornjim dijelom tijela gore-dolje, osjećala je veću čvrstinu ispod sebe. Gledajući njene grudi kako se izvijaju pred njegovim očima, podiže ruke i obuhvati ih. Oslanjajući se rukama, koje je stavila na njegova prsa, malo se nagnu prema njegovom tijelu. Zadržala se u tom položaju nekoliko trenutaka, koliko je bilo dovoljno da tu čvrstinu osjeti na vrhu usana "korica mača", koja se zatim prenese na njihove unutrašnjosti pri čemu ispusti mali uzdah.

Nestajali su jauci i uzdasi dok ga je ona toplinom tijela pokrivala. Sve utihnu, ostadoše samo njihovi nijemi pogledi. Ipak, u njima se vidjela radost.

24.

Taman što je spustio slušalicu, telefon zazvoni. Samir je čuo glas prijatelja koji se interesovao kada će opet ići u Milano.

Upravo, sam razgovarao sa Liviom i mislim da ću ići jako brzo.

Ja i Ema ne radimo jednu sedmicu pa smo razmišljali da napravimo jednu zajedničku turu do Milana reče Senad.

Nisam o tome razmišljao, ali ideja nije loša. Razgovaraću sa Belmom, ona će se tome, sigurno, obradovati.

Mi ne radimo sljedeću sedmicu, a vas dvoje se dogovorite. Zaista bi nam bilo drago da putujemo zajedno radovao se Senad.

Obradova me, prijatelju, mislim da je to gotova stvar.

Primicalo se vrijeme polaska. Senadova ideja je realizirana na zadovoljstvo svih. Jedan telefonski razgovor je bio uvod u putovanje koje niko ranije nije spominjao niti planirao. Sa osmijesima na licima očekivali su da se limena ptica vine u nebeska prostranstva iz kojih će, bar nakratko, moći vidjeti grad iz najljepše perspektive. Uživali su u letu i međusobnim šalama pa putovanje učinili kraćim i interesantnijim. Radosni i nasmijani taxijem su putovali prema hotelu „Alberghi Galileo“. Uzeli su ključeve soba i uputili se prema njima.

Nismo prve komšije reče Senad.

Što dalje to bolje! reče Samir, što ostali propratiše smijehom.

Dogovorili su se, kad se malo osvježe i odmore od putovanja, da zajedno idu na večeru. Kad im je Samir pokucao na vrata, rekli su da

izlaze za minut pri čemu se on i Belma zadovoljno pogledaše. Već su bili za stolom i na Samirov prijedlog naručiše vino "Barbera d'Alba Sukule" koje je znao često piti sa Liviom, dobrim poznavaoцем vina. Imalo je jasnu rubin crvenu boju sa intezivnim mirisom parfema od ruže, a svježje je i meko na ukusu. Služilo se između ostalog i uz teleće kotlete, koje su svi već naručili. Bili su zadovoljni izborom i uz tihu priču su očekivali jela.

Žao mi je prijatelja jer neće moći pojesti omiljeni specijalitet reče Senad gledajući u Samira i misleći na tufahije.

Ko zna, možda se i nađu.

Mala promjena izbora će ti dobro doći, više ćeš ih se zaželjeti reče mu Belma.

Ma, namirisaće Samir nešto slično, ali prvo da malo dopunim baterije smijući se reče gledajući u jela koja su već bila pored stola.

Ako mu objasniš na tečnom bosanskom, možda je i dobiješ smijala se Ema.

Nažalost, u našem jeziku nema talijanskih izraza i s obzirom da sam ja purista, koji govori čistim bosanskim jezikom bez stranih primjesa, teško da mu mogu objasniti.

I ne trudi se reče Senad, podižući čašu. Hoćemo li nazdraviti?

Nastavili su s jelom koje je očigledno svima prijalo jer priča gotovo da je utihnula. Vino se svima dopalo pa naručiše još jednu flašu. Raspoloženje je raslo i želja za pričom i razgovorom je sada bila izraženija.

Sad bi i malo muzike prijalo zadovoljan jelom i posebno vinom, reče Samir.

Možda bi najbolje sada prijao zvuk violine starog majstora Vivaldija reče Belma.

Eh, Vivaldi i njegova svirka!... Ali moglo bi biti i nešto od naših majstora zvuka, ne bih se bunio odgovori Samir.

Valjalo bi čuti ta njegova djela koja su jako kasno otkrivena nastavi Ema. Među njima su najpoznatija "Četiri godišnja doba", u kojima je zvukom pokušao opisati ljepotu svakog godišnjeg doba.

Kad god sevdah slušam, mene obuzmu i proljeće i ljeto, a kroz dušu mi puhnu neki topli i umilni vjetrovi sa malo sjete reče Samir.

Sadik nas pozdravlja i pita za prve utiske reče Senad gledajući u telefon.

Hvala! skoro u glas povikaše ostali.

Opet mi provedosmo fantastično večer. Uvijek se osjećam prelijepo u društvu sa vama. Drago mi je zbog Hane što se oporavila i sve je veselija reče Samir, misleći na njihov zadnji izlazak od prije nekoliko dana.

U pravu si reče Ema ona je sada druga žena. Puna je života kao što je, uostalom, uvijek i bila.

Da, ona se apsolutno promijenila. Više komunicira, više učestvuje u razgovorima i šali se sa svima reče Senad. Njene pozitivne promjene su više nego očigledne.

Večera i lijepo druženje su bili pri kraju. Zadovoljni su pošli na prvi počinak u gradu na sjeveru Italije.

25.

Radeći na jednom od projekata, Hana se sjeti ko bi joj mogao pomoći da uljepša ili ukrasi sobu umjetničkim detaljima. Zadnji put, pričajući s Avdom, shvatila je da se on bavi i takvom vrstom umjetnosti. Velika soba joj je bila u bijelom i previše je to izgledalo monotono. Željela je nekim umjetničkim detaljem da izmijeni prostor u kojem provodi toliko vremena. Pričajući baš o tim stvarima, kada su zajedno sjedili, sjeti se da su razmijenili brojeve telefona. Razmišljajući da li da ga nazove ili sačeka kad opet budu izlazili, začu zvuk telefona.

Kakva koincidencija, ja upravo razmišljala da te nazovem u vezi sa umjetničkim detaljima o kojima smo razgovarali zadnji put.

Što se mene tiče spreman sam već sutra doći da vidimo šta bi najbolje bilo učiniti. Jedino ako ne trebaš prethodno izvršiti neke pripreme?

Ne, ne trebam, najbolje bi bilo da dođes danas oko sedamnaest sati da to isplaniramo. Ako možeš, naravno.

Dogovoreno, vidimo se.

Polazeći prema Hani, Avdo je uzeo jedan od kataloga za koji je mislio da je dovoljan da zadovolji njene želje. Ipak, kada bude vidio prostor, možda nešto i improvizira. Sve zavisi kakve su njene želje, razmišljao je usput. Hana ga je po dogovoru čekala pred zgradom i zajedno su ušli u stan. Bila je to ogromna svijetla soba, s obzirom da je imala terasu i upravo ta strana je bila sva u staklu. Zid na suprotnoj strani, pored kojeg se nalazio ležaj, bio je u bijelom i bilo je idealno mjesto za neki umjetnički detalj.

Ovdje pokaza Avdo rukom.

Da, slažem se, ali šta? pitala je Hana.

Šta ti želiš. Može biti neka gotova slika, slika koju bih ja nacrtao ili neki tapet preko cijelog zida.

Ne znam, moram biti iskrena. Ta slika koju bi ti crtao bi možda bila preskupa ili...

Ne prekide je Avdo ako želiš da to bude gotova slika, ja ću je uraditi i donijeti je gotovu, što te neće koštati ništa. Našao bih vremena da ti to uradim. Ako želiš da nešto uradim direktno na zidu, onda bi platila samo materijal. Sama odluči, a ovu treću varijantu s tapetom možeš da odbaciš.

Neka bude druga varijanta, platiću materijal koliko god da košta.

Ne plaši se smijući se reče Avdo nije to tako skupo. Samo mi reci kad da počnem.

Što se mene tiče, počni sad glasno se nasmija Hana.

E, sad nisam baš spreman, ali već sutra bih mogao započeti. Ako ti nije problem da dođem rano izjutra? Jedino što želim, a to je i najvažnije, da mi kažeš šta zaista želiš imati ovdje.

Ne znam, stvarno ne znam... Meni je potreban bilo kakav detalj da osvježim malo ovaj veliki prostor. Neki veseliji detalji bi me obradovali.

Dobro, ja ću nešto započeti sutra i ako ti se ne sviđa, nije problem izmijeniti.

Vidjećemo, nadam se da neće trebati. A sad je red da kafu popijemo nasmija se Hana.

Može, hvala ti.

Obožavam piti kafu zaslađenu medom. Hoćeš li i ti probati? upita ga Hana, vesela zbog pozitivnog razvoja događaja.

Meni je svakako s medom šeretski odgovori Avdo. Oboje se glasno nasmijaše.

Uz kafu su dogovoreni još neki detalji u vezi sa radom na zidu. Zadovoljni zbog dogovora i finog druženja, rastali su se poželjevši jedno drugom ugodan ostatak dana.

26.

Osvanulo je jutro okupano suncem. U gradu na sjeveru Italije gosti iz Sarajeva su doručkovali u jednom od mnogobrojnih restorana. Bez ikakvih radnih obaveza, koje su ostale u Sarajevu, opušteni i rasterećeni planirali su kako da provedu lijepi proljetni dan, četvrti od njihovog dolaska. Pošto je Samir zbog radnih obaveza dolazio češće u Milano i zbog toga što je u njemu imao prijatelja Livia, koji mu je pokazao sve ono što treba vidjeti kada se posjećuje ovaj grad, on je nezvanično imao i ulogu vodiča. Predložio im je za danas da prvo odu u obilazak parka Sempione i poslije jedne dugotrajne šetnje odu na neki obilniji ručak. Park je napravljen davno, u jeku jake industrijalizacije, kako bi se sačuvale zelene površine za stanovnike grada. Poslije duže šetnje sjeli su na klupu da malo predahnu.

Zaslužili smo malo odmora iako nam ova klupica nije baš potaman smijući se reče Belma.

Super je, draga Belma. Ovaj vodič ne da predahnuti smijala se Ema gledajući u Samira.

Stalno mi se žalite da ne možete jesti, e vidjeću vas danas za ručkom poslije šetnje uzvratu Samir.

Koliko vidim, danas ćemo mu se svi jako radovati smijući se doda Senad.

Sretni ste jer Milano, osim još tri botanička vrta, ne raspolaže baš sa mnogo parkova i zelenih površina. Zato ćemo iz ovog parka nastaviti ka nekom restoranu. Ali za sada opustite se i uživajte u zelenilu i u svemu što priroda nudi! raspričao se Samir.

Šta je s modom i svim onim što ona nudi, Samire? Mogli smo jedno veče na kakvu reviju smijala se Ema.

Pravougaonik mode smo obišli uzduž i poprijeko, a što se tiče revija organizuju se često pa bujrum sa draganom! reče pokazujući glavom na Senada.

Mogu li ja predložiti nešto za sutrašnji obilazak? Voljela bih obići dominikansku crkvu Santa Maria delle Grazie i vidjeti „Poslednju večeru“ konkretna je bila Belma.

Super odgovori Ema već imamo isplaniranu posjetu!

Sad bismo mogli i krenuti jer dok dođemo do restorana, ispuhaćemo ko balon u svom stilu će Samir.

Nastaviše šetnju parkom, a cilj je bio jasan. Samir im je predložio restoran u kojem će se najesti kao da su u Sarajevu.

Pošto policija ni od Victora nije dobila jasnu i tačnu informaciju o dvojici nekadašnjih podstanara, ostalo im je da i dalje tragaju i čekaju neku njihovu grešku koja bi ih dovela pred svršen čin. Policija u tom trenutku nije znala da su Fikretove ubice istog onog dana, kada je pronađeno njegovo tijelo u kući na brijegu, pobjegli iz Pariza i da su zadnji put viđeni u Milanu. Victor je od policije dobio jasne instrukcije, ako sazna bilo šta o dvojici njegovih bivših podstanara da istog trenutka o tome obavijesti policiju. Zbog prave saradnje sa njima Victor je češće odlazio na imanje, nadajući se da će možda tamo sresti ljude za koje je znao da su ubice nevinog čovjeka. Ipak, njegova dobra saradnja sa policijom nije dala nikakve rezultate jer ih

on nikada više nije vidio, niti bilo šta čuo o dvojici prevaranata i sitnih varalica, koje je želja za osvetom dovela do toga da postanu silovatelji i ubice. Jedan od njih nije ni slutio tada da će baš u Parizu sresti čovjeka sa kojim je davno imao konflikt u kafani blizu Sarajeva. Vraćajući se sa imanja prema centru grada, Victor nije mogao ni naslutiti da se varalice nalaze u istom parku gdje su turisti iz Sarajeva, odmarajući se na klupi, ne baš tiho razgovarali.

Smijeh i glasniji govor privukao je pažnju dva čovjeka koji su nedaleko od klupe, gdje su sjedili njih četvero malo zaklonjeni drvećem, čuli gotovo sve što su Bosanci rekli, jer su taj jezik odlično razumjeli. Kada su njih četvero ustali sa klupe i stazom krenuli dalje, njima dvojici je to bio znak da krenu za njima. Radoznalost i znatiželja su bili jači od njih. Nisu nikako mogli odoljeti želji, a da ne čuju šta i o čemu pričaju turisti iz Sarajeva. Nisu se plašili blizine ili rastojanja koje ih je dijelilo jer im njih četvero ničim nisu odavali da su ih prepoznali ili da su im na bilo koji način sumnjivi. To im je pružalo mogućnost da im se više približe.

Ema i Belma su išle naprijed i bile su od Samira i Senada udaljene desetak metara. Njih dvojica su lagano išli za djevojkama pričajući o Samirovoj dugogodišnjoj saradnji sa Liviom. U jednom trenutku Samir se okrenuo nazad i vidio dva čovjeka udaljena par metara od njih. Okrenuo je glavu naprijed, a iste sekunde mu pred očima sinu lik čovjeka kojeg je dobro upamtio, vidjevši ga pred milanskom katedralom kad je zadnji put dolazio zajedno sa Belmom. Začutao je i nije bio siguran da li uopće može progovoriti jer je bio skoro šokiran prizorom. U grlu ga nešto steže, lice mu je naglo počelo poprimati razne izraze i počeo se kočiti. Senad je primijetio reakcije

na prijateljevom licu. Glasno upita Samira šta se dešava, u čemu je problem, ali Samir nije mogao još uvijek izustiti ni riječ. Posumnjavši šta je u pitanju, Senad okrenu glavu iza sebe i u neposrednoj blizini vidje dva čovjeka sa rukama u džepovima, koji su se hladnokrvno primicali. U sekundi se u njemu rodi sumnja ko bi mogli biti ovi neznanci.

Onog trenutka kad se Samir okrenuo i vidio poznato lice jednog od njih, oni su odmah posumnjali da su prepoznati, jer sumnja je sada bila njihov stalni pratilac. "Sumnje kojima se prečesto prepuštamo ubrzo se ostvare", rekao je Frances Ridley Havergal. Samirove reakcije i zabrinuto lice reklo im je sve. Nije bilo više odustajanja. Privlačila ih je neodoljiva želja da čuju ko su i odakle su, privlačio ih je kao magnet jezik kojim su i sami govorili. Neka nevidljiva sila, koja je imala miris mržnje i miris krvi, budila je u njima nasilničku strast kojom su bili nabijeni.

Prepoznao nas je, siguran sam šaptao je Sarajlija.

Znam, brate. Ako odustanemo, brzo će pozvati policiju gotovo nečujnim glasom mu uzvratiti drugi. Bićemo gotovi!

Šta sada, zar opet da upadnemo u nove nevolje? Mislim da nam je bolje da zбриšemo odavde što je moguće brže zabrinutijim glasom reče Sarajlija.

Pizdo, ti se uplašio tvojih Sarajlija! Žarko želim da im vidim smrdljive face kad fijukne nožina.

Misliš da ću propustiti to uživanje gurajući ruke dublje u džepove uzvratiti osokoljeni drugar.

Za one koji napadaju i ubijaju nedužne ljude, kada se nađu u ovakvim i sličnim situacijama, nema puno izbora. Za takve sulude glave izbor je samo jedan ubiti, jer je u njihovim glavama to jedini spas za njih. Jedan zločin neminovno povlači naredni jer njihovim uplašenim i ludim glavama vlada misao da će sljedećim zločinom ublažiti ili na neki način prikriti prethodni, što je bila velika zabluda koje oni nisu bili svjesni. Ako su prepoznati, a znali su da jesu, zaključili su da će im istog momenta natovariti policiju na vrat, a toga su se plašili kao vampir svjetlosti. Tu se, nažalost, lanac ne prekida i pomućeni razum nepovratno srlja u propast. Nije bilo odustajanja i njihova reakcija je bila trenutna. U džepovima su imali noževe koji su im davali sigurnost. Senad je pokušao da razjasni situaciju i na engleskom jeziku se obratio dvojici ljudi koji su sa rukama u džepovima hladnokrvno stajali iza njih.

Kom² glumiš Engleza, majmune, majku ti jebem! Misliš da ne znamo ko ste i odakle ste! reče jedan od njih, u kojem je još uvijek tinjao bijes zbog nedovršenog pređašnjeg zločina, i pođe prema njemu.

Njegova reakcija je bila munjevita. Desna ruka je sijevnula, a Senad, ne očekujući tako brzu reakciju, dobi žestok udarac u lice i na usnama ubrzo osjeti toplinu krvi koja procuri iz nosa. Samir instiktivno poleti prema drugom, koji, kao da je očekivao takvu reakciju, s nožem u rukama nasrnu na njega. Čuo se Samirov bolni jauk, a čule su ga i djevojke koje potrčaše nazad prema njima. Vrištale su. Samir je već bio na zemlji, a krvnik, da bi potvrdio svoju poganu ćud, još jednom zabi nož u Samirov nezaštićeni stomak, koji je već obilno krvario. Hladnokrvni ubica nije imao milosti i još jednim udarcem htjede staviti tačku na Samirov život. U tom momentu Samir je bio u smrtnoj opasnosti. Sve se odigralo u par sekundi, a to je i bio cilj hladnokrvnih ubica, jer su htjeli sve

završiti brzo i u što kraćem roku se udaljiti sa mjesta događaja. Senad je bio izgubljen. Nije znao šta da radi, kako da reaguje. Iza sebe je čuo plač djevojaka koje su poletjele prema Samiru, koji je još uvijek davao znakove života.

Ke-nan... Grrba-vica...

To su bile zadnje izgovorene Samirove riječi koje u obliku krkljanja teško izadoše iz usta. Samir je, ipak, prepoznao lice jednog od njih, a sumnja, koja je bila prisutna tada pred milanskom katedralom, sada se samo obistinila. Ali, to je tako nevažno bilo sada, jer je njegovo nepokretno tijelo ležalo u lokvi krvi koja se ispod njega razlijevala po stazi posutoj sitnim bijelim kamenčićima, bojeći ih u crveno.

Ne vrištite, kurvetine, majku vam jebem!

Kroz ove riječi je buktao bijes jednog od njih dok su se obojica približavala Senadu. Ema je pokušala da ga zaštititi postavljajući svoje tijelo između Senada i jednog od njih. U tom trenutku je dobila jak udarac koji je baci na stazu pored Senadovih nogu. Pokušavajući da joj pomogne, sagnut prema njoj, Senad osjeti na predjelu lijevog ramena žestok bol zbog kojeg poče gubiti svijest. Iza toga uboda nožem uslijedi drugi bliže prema mišici ruke, a njegovo tijelo kao truplo pade pored Eme. I njeno lice je bilo u krvi koja je curila iz nosa. Pokušavajući da mu ispravi glavu, između prstiju osjeti Senadovu toplu krv koja se sa ramena slivala oko vrata. Htjede da vrisne, ali glasa nije imala. Sve utihnu i zavlada bolna tišina.

Sreća u nesreći je bila što razbojnici sa sobom nisu imali naoružanje koje su vjerovatno ostavili u nekom svom brlogu, inače tragedija bi sigurno bila puno veća. Dva nitkova su se već udaljavali od mjesta zločina. Ne žureći, da ne bi privukli pažnju na sebe, koristili su zelene

živice i gustoću grana drveća kako bi neprimijećeni uspjeli da se udalje što je moguće više. Taj način im je bio, nažalost, dobro poznat i za nekoliko minuta našli su se na izlazu iz parka. Takvi prostori i njima slični su im koristili za džeparenja i sitne krađe. Njihov put gotovo sigurno vodi ka nekom drugom gradu ili ka nekoj drugoj zemlji.

Na stazi u parku ostala su ležati dva tijela, a pored njih dvije izgubljene djevojke kao dva nepomična kamena. Vladao je muk. Niti su se gledale, niti su pričale. Slomljena srca su sleđena, njihovi otkucaji, iako su bili ubrzani i jaki, nikada više neće kucati za one koji su ležali pored njih, koji su im stalno davali novi ritam, novu snagu, volju, radost. Ema je kleknula pored Senada, a njen jaki vrisak se razliježe parkom. Nije ni ona bila svjesna da li je to vrisak bola ili vrisak radosti, jer je vidjela da Senad pokazuje znakove života.

Senade, Senade!... Bože, pa on je živ!

Ta njena vrisaka je privukla pažnju nekih šetača koji su bili dalje od njih. Počeli su se skupljati, a jedan od njih je brzo reagovao i već pozvao hitnu pomoć, a zatim je prišao i opružio Senadovo tijelo. Ema je sjela pored njega i gledajući mu u lice željno očekivala bilo kakvu reakciju. Čovjek koji je pozvao pomoć je pokušavao gestom da joj da do znanja da je sa Senadom sve u redu. Minute su tekle duge kao dan, a Ema je sa strepnjom očekivala pomoć koja je upravo dolazila. Za ambulantnim kolima je bio policijski automobil. Drama koja je imala tužni i krvavi kraj je završena. Ostalo je samo da se dva nepomična tijela odvezu i sklone iz lokve sopstvene krvi.

Vozilo hitne pomoći, u kojem se nalazi tijelo čovjeka kojem su sekunde mogle spasiti život, je jurilo milanskim ulicama. Belma je skrhana gledala u Samirovo beživotno tijelo. Kroz glavu su joj

tutnjale zadnje Samirove izgovorene riječi. Sada joj je bilo jasno da je Samir prepoznao jednog od njih koji je takođe nekada živio u sarajevskom naselju Grbavica. Ema je zagrlila dok su jedna pored druge sjedele u vozilu. Nije imala riječi utjehe za nju, jednostavno nije ih sada bilo. Pogleda u Senadovo tijelo, a iz usta joj se oteše tihe riječi molitve za njegov spas. Konačno iz vozila je izvučeno Senadovo skoro beživotno tijelo kojem je pružena pomoć. Nakon kratkog vremena Ema je bila presretna jer joj je saopšteno da će sa Senadom biti sve u redu i da će za par dana izaći iz bolnice. I tuga i radost se izmiješale u njenoj duši. Misao o Samiru i njegovoj djevojci Belmi kod Eme su izazivali žalost i tugu, ali pomisao da će sa njenim Senadom biti sve u redu, činila je sretnom i radosnom. Takvi osjećaji su prožimali i Belmino tijelo u kojem je, ipak, bilo puno više tuge.

27.

Slika na zidu je bila završena. U pozadini kroz dva otvorena prozora se pružao vrt u šarenilu cvjetnih boja koje su mamile poglede. To je novi detalj u sobi na kojem će Hana odmarati svoje oči. Sad joj je soba, pored prijašnjeg konfora, pružala i tu mogućnost koja nudi opuštanje i odmor. Hana je bila prezadovoljna i nije prestajala sa divljenjima i pohvalama koje je upućivala Avdi. Istog dana kad je slika bila završena, nazvala je Avdu i obećala ga častiti pićem na mjestu gdje god on poželi.

Pošto sam tebe upoznao u „Evropi“, ako nemaš ništa protiv da se tamo nađemo večeras oko osam?

Super, i meni odgovara i vrijeme i mjesto odgovori mu Hana.

Radovao se Avdo tom susretu kao nikada prije. Osjećao je da na neki način voli tu ženu, da često razmišlja o njoj. Znao je dobro njenu prošlost i šta je sve preživljavala i upravo ga je to sputavalo da joj uputi bilo kakve riječi preko kojih bi ona osjetila izvjesnu dozu ljubavi u njemu. Plašio se da ta njena krhka osjećanja ne povrijedi i da to, na lijep način stečeno prijateljstvo, ne pokvari nekakvom nekontrolisanom gestom.

Osjećao je potrebu da bude što je moguće elegantnije odjeven jer je iz svih dosadašnjih zajedničkih izlazaka uvidio da se Hana oblači besprijekorno. To je na njega ostavljalo poseban dojam i htio je udovoljiti svojoj želji. Odlučio se za ležerniju varijantu i odijelu pridoda košulju bez kravate. Visok, duge kose i s bradicom izgledao je markantno. Okrenuo se lijevo-desno i zadovoljan krenuo prema gradu. Nije stajao više od desetak minuta ispred hotela kad ugleda vitku figuru koja se gracioznim koracima približavala. Tamna

elegantna haljina je pokrivala Hanino tijelo, a visoke potpetice na cipelama je nisu ometale u gracioznosti brzih koraka, kojima je grabila prema Avdi. Srdačno se pozdraviše i uđoše u prostor starog hotela.

Šta pijemo večeras, Hana upita je Avdo dok su se smještali u udobne stolice.

Zar ja to tebe ne trebam pitati? nasmiješi se ona. Zaboravio si da ja častim.

Uredu, ali dopusti da ja naručim večeru.

Nastaviše priču o tek završenom umjetničkom djelu i poslu kojim se Avdo bavi, o arhitekturi, koju toliko mladih želi izučavati, o kojoj i Avdo voli pričati jer je to ostala njegova neostvorena želja. Zbog nekih drugih okolnosti, koje sada nije htio spominjati, odlučio se za slikarstvo. Razmišljao je tada da bi mu upravo taj urođeni dar za umjetnošću, tačnije slikarstvom, pomogao da bude vrhunski arhitekta, ali mu se snovi nisu ostvarili.

Ipak, zadovoljan sam i uživam u poslu, vjerovatno kao i ti u svom.

Vidim da uživaš i to može biti garancija da ga radiš vrhunski. U to si me uvjerio onom izražajnom dekoracijom na mom zidu.

Zidno slikarstvo, odnosno njegova tehnika, ne rasipa se baš sitnim detaljima, više dočarava prostornost i monumentalnost.

Da, sve me više uvjeravaš da bi bio veliki i u arhitekturi jer bi na najbolji i najidealniji način uspio spojiti te dvije umjetnosti.

Postoji vrsta iluzionističkog slikarstva u kojem se pomoću perspektivnih rješenja i uz upotrebu...

Ne moraš o detaljima jer ja sam ipak samo arhitekt smijući se odgovori mu Hana.

Avdo iskoristi prisutnost konobara i naruči piće za oboje. Poslije večere ispijali su polako zadnje piće uz sve češće Hanine poglede na sat, što je bio znak da je vrijeme za polazak. Sutra je ipak radni dan. Na rastanku su se jedno drugom puno zahvaljivali. Hana, zbog lijepog večerašnjeg druženja i finog umjetničkog djela koje je krasilo njenu sobu, Avdo također, zbog druženja i ostvarene želje da još jednom izađe sa ženom za koju je u njegovom srcu uvijek bilo mjesta. Dogovoriše se da se opet nađu u gradu.

Vraćajući se kući osjećao je veliko zadovoljstvo. Radost je zaposjela svaki djelić njegovog tijela, punila mu svaku poru. Smatrao je sebe sretnikom što je upoznao ženu koja ga oduševljava prirodnošću, skromnošću i naravno ljepotom. Zatvorivši oči utonu u slatka razmišljanja i poželi da se ovakav susret ponovi što prije. Zaspava slatkim snom.

28.

Prodorni prijeteci glas, što je uputio djevojkama jedan od dvojice razbojnika, privukao je pažnju jednog para koji je šetao susjednom stazom u istom parku gdje su se gosti iz Sarajeva nalazili. Vidjevši šta se dešava prišunjabo se hitro šumom bliže prema njima. Kameru, koja mu je visila oko vrata, već je prije uključio i napravio nekoliko snimaka. Dok se vratio nazad do saputnice, dva nitkova su se već udaljavala od mjesta zločina u suprotnom pravcu od njih. Pogledao je na brzinu snimke i bio oduševljen što se na njima koliko-toliko mogu vidjeti lica napadača. Uzeo je telefon i nazvao policiju rekavši šta se dogodilo. Naglasio je da je napravio nekoliko snimaka, a od njih je dobio sugestije da na mjestu događaja sačeka dolazak policije kojima će predati snimke. To je i učinio nadajući se da će slike pomoći da se ubice što prije pranađu.

Belma i Ema su sjedile u hotelskoj sobi kao dva kamena prislonjena jedan uz drugi. Hladne i nijeme, bez cilja, bez života. Koliko juče patile su zbog prijateljice Hane, ne sluteći tada da će i njih zadesiti zla sudbina. Fikretove ubice kao da su čekale njihov dolazak u Milano, sudbina je baš htjela da ih i sačekaju. Slučajni susret je bio koban za dva života, jer je već jedan odnio tamo odakle se više nikad neće vratiti. Gledale su jedna drugu i mislile isto, ali nisu imale snage za bilo kakav razgovor. A kakav je on i mogao biti, šta da pričaju, o čemu? O ferijama sigurno ne. Najradije bi da tu riječ nikada u životu više ne izgovore, ne čuju. Razmišljale su o povratku koji je trebao uskoro uslijediti. Što se let za Sarajevo više primicao, one su bile sve tužnije, bol je rasla i dijelila im srca na pola. Čekala ih je noć puna

nesanice i teške more, posebno Belmu koja je bila svjesna da će sutra, kada se probudi, biti najusamljenija osoba na svijetu.

Kada su treći dan otišle da posjete Senada, on je već bio dobro oporavljen. Rame lijeve ruke mu je bilo u zavoju. Ipak, za radost, a posebno za veselje nije bilo mjesta, jer je nestanak Samira, kojeg zna još iz djetinjstva, u njegov život urezao bolni trag koji se nikada ne može izbrisati. Došao je konačno dan povratka. Avion se vinuo, a ispod njega se prostirao veliki talijanski grad. Belma je bacila zadnje poglede kroz prozor na grad u čijem zelenilu jednog parka ostade bolni uzdah koji kao sjenka pokri nepomično tijelo onog kojeg je tako voljela. Gledajući jedna drugu prisjećale su se mučne scene koja im iz grudi opet ote jecaje. Visoko iznad oblaka, što prekriše grad i zeleni park u njemu, avion se udaljavao i bio sve bliži Sarajevu u kojem za njih mnogo toga više neće biti isto. Tamo samo stoje znakovi i tragovi koji će mamiti suze, prizivati davna i lijepa sjećanja, otimati im iz duša jecaje. Belma se može samo uzaludno nadati da će je njen voljeni Samir čekati pred firmom, te uz šalu i osmijehe se radosni vraćati sa posla kući. Čutili su, svako je na svoj način preživljavao tegobni događaj. Iz krajička Belminog oka proli se suza.

Sve je u redu, Senade. Ostalo je samo da treninzima, odnosno određenim vježbama otkloniš ukočenost mišića ruke koji su danima bili bez aktivnosti. Sretno i brz oporavak ti želim!

Hvala, doktore.

Senad se iz koševske bolnice uputio kući raspoložen i sretan što je uspio da se izvuče iz tragedije koja je mogla imati kobne posljedice. Zbog brzine i straha da ne budu uhvaćeni, ubice nisu imale vremena

da urade ono najgore i ta okolnost je bila spasonosna za njegov život. Znao je to dobro i žalio što neka ruka sudbine nije uticala da se spasi i život njegovog dugogodišnjeg prijatelja. Uzdahnu duboko pri toj pomisli, a slike onog tragičnog trenutka mu se počеше smjenjivati ispred očiju. Osjeti jaku želju da popije neko žestoko piće jer je mislio da će mu pomoći da rastjera sumorne misli. Svratio je u ljetnu baštu jednog od mnogobrojnih sarajevskih kafića. Sjeti se prijatelja sa kojim je na njihovom zajedničkom izlasku u restoranu pio konjak. Naruči dupli. Podižući čašu da ispije piće i ugleda poznato lice čovjeka koji je prilazio bašti u kojoj je Senad sjedio. Kad čovjek primijeti Senada, uputi se prema njemu.

Jeste da se ne viđamo tako često, ali nešto ne pamtim da je Senad sam sjedio u kafiću i ispijao alkohol. Ili se možda varam?

U pravu si, prijatelju, ali kad čuješ razlog zašto sam svratio ovdje, biće ti puno jasnije.

Šta se dogodilo, prijatelju? Pričaj s malo uzbuđenja u glasu reče Davor.

Znaju se još iz djetinjstva, ali su postali dobri prijatelji tek na studijama, jer su studirali na istom fakultetu. Put ih je kasnije razdvojio i manje su se viđali nego ranije, ali su se redovno čuli i znali popiti piće negdje u gradu. Ovaj slučajni susret je bio iznenađenje za obojicu jer je bilo neobično za njih da se u prijepodnevnim satima sreću po kafićima. Obojica su trebali biti u firmama, na radnim mjestima, kako su godinama činili. Senadov prijatelj je pošao do bolnice da obiđe kolegu koji je iznenada imao operaciju slijepog crijeva. Prekjuče na poslu čovjek je iznenada dobio napad i hitno je prebačen u bolnicu, gdje je gotovo istog trenutka i operisan.

Na pauzi sam i pošto sam blizu, pođoh da obiđem kolegu u bolnici reče on Senadu. Nego, šta je sa tobom, prijatelju? Vidim ti na licu neke tegobe, jesi li bolestan, šta se dešava?

Duga i stravična priča, moj Davore! Ali prije toga da naručim još jednu turu. Šta ćeš ti popiti? Uzmi konjak kao i ja, jer ćeš ga kasnije sigurno potražiti kad budeš čuo moju ispovijest.

Pa onda ću ga popiti i prije nego što počneš. Koliko vidim, stvar nije tako bezazlena.

Kakva bezazlenost, prijatelju moj, život je u pitanju, život!

Život? Čiji život, Senade, de reci više! Molim te, šta je bilo? uze čašu i ispi ostatak tečnosti iz čaše.

Gledajući ga u oči Senad u mucu i s bolom u želucu započe tužnu priču. Pauza je davno prošla, ali Davor ne izgovarajući ni riječi, sa interesovanjem je slušao Senadovu besjedu. Kolutao je očima, pravio je razne grimase na licu dok je Senad izgovarao tužne riječi o strašnoj tragediji. Kad mu je Senad rekao da je Samir prepoznao lice ubuce i da je živio zajedno sa njim na Grbavici, Davor osjeti bućkanje u stomaku i na trenutak poželi da ode do wc-a i povrati sve što je popio. Je li moguće, pomisli, da su uz nas živjeli takvi bijednici i da nismo mogli naslutiti neke stvari? Vrtio je glavom dajući do znanja da mu ništa nije jasno. Vrijeme je odmicalo, a oni su naručivali konjake kojima su mislili da ublaže jačinu tragičnosti izgovaranih riječi. Pogledavši na sat Davor na trenutak prekide Senada.

Sa Grbavice kažeš, pa jesi li ga ti poznavao? Da popijemo još po kafu, ja moram ići, prijatelju. Pauza je davno istekla.

Svakako da ćemo je popiti. Iskreno, nisam. Nisam poznavao tog idiota.

I bolje za tebe vrtio je Davor glavom kao da mu ništa nije jasno. A sad izvini, zaista moram ići. Vidimo se.

Rastali su se, obećavši jedan drugom da će se češće čuti i izlaziti zajedno, jer oni su, ipak, stari drugari iz studentskih dana. Senad uze telefon i nazva Emu. Nije se javljala.

29.

Poslije rada na zidu Hanine sobe, Avdo i ona su nastavili sa izlascima sve češće. Zbližavale su ih teme o onome čime su se bavili. Između arhitekture i slikarstva postoji razlika, ali pošto je Avdo toliko volio arhitekturu, koju nije je studirao zbog spleta nestretnih okolnosti, njih dvoje su imali uvijek nešto pričati na tu temu. Osim toga, vezivalo ih je još puno zajedničkih stvari koje su oboje voljeli. Između ostalog, hotel Evropu, jer su tu ostvarili svoje prvo iznenadno poznanstvo, kada je Avdo slučajno došao u društvo u kojem nikada prije nije bio. Od tada oni su više puta izlazili, družili se kao pravi prijatelji. Tako je bilo i ove sarajevske jesenje noći.

Hana se oporavila i odavala je utisak žene koja je tešku prošlost preboljela i uspjela je odbaciti daleko od sebe, predavši se nekoj veseloj zvijezdi koja je vodila naprijed. U potpunosti se prepustila osjećajima u kojima je tražila i našla spas i, što je važnije, novi izazov ka novom životu s kojim se više nego uspješno nosila. Dan kada je doživjela strašnu tragediju je daleko iza nje i ona je sve jasnije shvatala da je svako razmišljanje o proslošti, o tragediji koju je doživjela, vraća u tešku moru i depresiju. Sreća je za nju što je na vrijeme shvatila da na taj način njen život nije život kakvim treba živjeti. Imala je posao koji je obožavala i tome se u početku najviše prepuštala.

Radila je neumorno što je više mogla, jer je shvatila da joj je to jedna od najboljih terapija. Izlascima i druženjima sa prijateljima je tu terapiju uspješno dopunjavala i sa takvim načinom i sadržajima života ona više nije ni najmanjim dijelom ličila na Hanu od prije godinu dana. Sad je izlazila sa Avdom, jako često su razgovarali preko telefona u zadnje vrijeme, što joj je poprilično godilo. Shvatila

je da je Avdo jedna zrela ličnost koja ima divan posao, odgovoran je i ima dušu. Uživala je u druženjima sa njim i smatrala ga je iskrenim i velikim prijateljem.

Dok su opušteni i rasterećeni svih briga sjedili za stolom, Avdo je gledao njenu ruku na stolu koja je bila tik uz njegovu. Instiktivno je podigao svoju i stavio je preko Hanine. Osjeti njene nježne prste kako se grče i savijaju u njegovoj ruci. Stisnu joj ruku i gledajući je u oči navuče osmijeh na lice. Hana mu uzvratila. Njemu neka milina prostruji grudima. Nije imao riječi, ali je imao osmijeh, a pogledom je umivao njeno lice i njene oči koje su ga još uvijek ispitivački gledale. Nije odustao od milovanja njene ruke. Podigao je i drugu i objema obuhvatio njene šake. Hana osjeti toplotu koja se preko ruku počeo širiti cijelim tijelom. Sekunde su prolazile, a oni kao nijemi nisu skidali poglede jedno sa drugog. Ništa više nisu vidjeli osim žara u očima koji je buktao. Osjećali su se kao dvije ptice koje su poslije dugih letova konačno sletjele i jedna pored druge se grijale. Avdo podiže ruku i prebaci je preko Haninih ramena, a ona podižući svoju, prihvati njegove prste. Gledajući je reče:

Hana, ja te volim.

Znam, znam to jako dobro, Avdo.

Ućutaše. To je bio trenutak koji je preokrenuo sve. Nestalo je nevidljivog zida koji ih je dijelio, nestalo je nedodirljivosti koja je kao zid stajala između njih, nestalo je skrivenih čeznjivih pogleda koje su jedno od drugog krili. Avdo je jače obuhvatio i približio usne njenim. Prvi poljubac u predvečerje jesenjeg sarajevskog dana ostaće zapamćen kao nešto najljepše što im se do sada desilo. Podigoše čaše i Hana ču Avdin glas:

Hana, prvi put ti postavljam ovo pitanje. Hoćeš li biti moj večerašnji gost?

Hmm... Poslije dužeg razmišljanja ona potvrdi njegovu želju. Hoću, ipak hoću, Avdo. Poslije svega dobrog doživljenog s tobom ne mogu da odbijem tvoju ponudu. Znam koliko je dobronamjerna i prijateljska i da nas se tiče itekako.

Naravno, Hana, da se tiče. Jedva sam prelomio da te tako nešto upitam, ali odvažio sam se to reći, mada sa strepnjom u srcu kako ćeš ti reagirati.

Pa eto blago se nasmija nadam se da ti se moja reakcija dopala.

Gledao je u nju kao u boginju dok mu je srce govorilo da se pokrene. Nije oklijevao. Pružio joj je ruku, što je bio znak da trebaju ustati i krenuti. Nastavili su šetnju, ali ne više tako razdvojeni. Držali su se za ruke i žurnim koracima nastavili prema Avdinom stanu. Sve su više žurili nošeni željom da podijele prostor koji će biti samo njihov, u kojem će samo jedno drugo vidjeti, jedno drugo čuti.

Hana je poslije dužeg vremena osjećala stisak ruke, osjećala nekog pored sebe, što je u njoj povlačio i budio uspavani nerv ljubavi. Zbog dodira kao da je počela izranjati iz svijeta samoće i iz neke nestvarne duševne tišine prelazila prag zaboravljenog svijeta u kojem je nekad punim bićem osjećala mirise ljubavi i života. Ulazili su u stan u kojem su bili samo njih dvoje. Jedno uz drugo, priljubljeni i zagrljeni, pogledima su mjerili dubinu zjenica. U njima su oboje vidjeli dubine duša ispunjene žarom koji je mogao svakog časa buknuti.

Stajali su prvi put jedno pored drugog okruženi samoćom i silinom ljubavi. Prvi put su osjetili blizinu i jačinu dodira koji su imali snagu plamena. Svaki i najmanji dodir je budio strast koja je mjesecima tinjala u njima. Rukom je Avdo obgrli oko glave i prisloni je na prsa, a Hana osjeti jačinu energije koja je iz njega zrači. Zagriše se. Uz čežnjivi osmijeh usne im se spojiše. Minute su prolazile, a oni su prislonjeni jedno uz drugo stajali kao dvije nepomične stijene. Ne miču se, ne govore, kao da su htjeli jedno drugom darovati nedosanjane snove, čežnje, uzdahe, želje, nade... Pogledima potvrdiše da prihvataju sve te darove. On joj pokaza rukom prema sofi na koju jedno pored drugog sjedoše. U tih nekoliko koraka Avdo osjeti svu radost zbog prisustva osobe u koju je bio mjesecima zaljubljen.

Jesi li radosna, Hana; jesi li sretna u ovom trenutku?

Jesam. Po prvi put ti priznajem da sam u zadnjem mjesecu, kada smo više puta izlazili, osjetila tvoju veliku ljubav.

Od kada je imam, Hana, ali nisam imao hrabrosti da je ispoljim jer sam se plašio tvoga odgovora.

Shvatam i želim sada da ti iskažem zahvalnost, upravo na strpljenju, jer ja bih ranije zasigurno drugačije reagovala.

Osjećao sam to nadajući se stalno da će ovaj trenutak nekada doći. Evo, došao je i ja sam sada najsretniji čovjek na svijetu!

Prebaci ruku preko ramena i privuče je sebi. Utonuše u svijet zanosa koji im pruži dug poljubac. Milovali su se, a šapat najslađih riječi je kao pjesma slavuja ispunjavao prostor oko njih. Gledali su se, smijali, milovali. Bili su u svom svijetu gdje se samo njihov osmijeh čuje,

gdje ne postoje nijedne druge oči koje se gledaju, gdje nijedna ruka osim njihovih ne miluje. Privuče je, a ona mu sjede u krilo. Prsti su mu šarali oko dugmadi na njevoj košulji, a ona, prihvativši istu igru, iskaza veću spretnost od njega. Pogledi im se sretoše i kao da zapališe novu iskru. Sjede mu opet u krilo i kada osjeti njegove ruke na bedrima, zastade. Tijelo joj se ukoči, a ona zanijemi. Osjetivši naglu promjenu i on zastade. Pogleda je u oči i u njima primijeti strah. Bilo mu je jasno šta je u pitanju.

Hana, pogledaj me.

Nije ga gledala jer joj je glava već bila na njegovom ramenu s pogledom uperenim negdje u prazno, negdje u prošlost... Na trenutak se nađe u nekom bezdanu u kojem ništa ne vidi, ali dobro čuje galamu oko sebe. Prvi drhtaji prostružahu njenim tijelom i primičući se uz njega pokuša da ih ublaži. Osjetivši to, Avdo je obuhvati oko struka i stisnuvši je jako privuče sebi. Zatim, vraćajući gornji dio tijela unazad, obuhvati njenu glavu rukama. Gledajući je u oči reče joj da se smiri, opusti, da pokuša uživati u osmijehu koji joj nudi, da u njemu primijeti svu radost koju baš sad želi sa njom da podijeli. Dok joj je to ponavljao, na njenom strahom obavijenom licu vidio je gorčinu i strah za koji je znao da se ne može otkloniti ni pokretima, ni riječima. Šutio je, darivao joj osmijehe, mazio je rukama po licu, očima, kosi, ramenima i rukama. Znao je da je to najbolji način na koji će ona shvatiti da je ispred nje čovjek koji joj neće nanijeti nikakvo zlo. Poslije duže stanke kao da na krajičku njene usne vidje djelić osmijeha koji je pokušavala da napravi.

Pogledaj me, Hana, gledaj me u oči. Zar ne primjećuješ osmijehe kojima želim pronaći tvoje, koji nestadoše sa tvoga lica?

Primjećujem, Avdo. Hvala ti i oprosti mi, molim te. Nadam se da si shvatio sve i da to neće uticati na tvoje dalje raspoloženje.

Ljubavi, priđi, zagri me. Želim da ti uzvratim medom kojim si me nedavno počastila.

Želim ga i ja kao nikada prije, vjeruj mi.

Privuče je sebi i poče je ljubiti vatreno. Svativši da mu uzvraća istom mjerom osjeti olakšanje. Osjećao je njene jače dodire i radovao se njima. Uzvraćao je, jer je znao da samo tananim osjećajima, velikom ljubavlju i strašću može iz nje izbaciti zadnje ostatke straha koji je sjećaju na kobnu i tragičnu noć. Poslije nekoliko trenutaka, čuo je njene riječi kojima mu je davala do znanja da bi rado željela promijeniti mjesto. Udovoljio je njenoj želji i brzo se prebaciše na krevet u sobi gdje je on spavao.

Avdo je uvidio da u Hani, koliko god se ona ponašala normalno na ulici, u restoranu, na poslu, u druženju sa prijateljima, još uvijek je prisutna doza straha. Jasno mu je bilo da je upravo ova situacija bila neka vrsta prekretnice koja bi joj trebala pomoći da iz sebe izbacila zadnje ostatke bola. Lagana priča, u kojoj su učestvovali oboje dok su zagrljeni ležali na krevetu, imala je za cilj da maksimalno opusti njihova tijela, da ta ružna sjećanja, koja su je vraćala unazad, usmjere na ono što se sada događa, što mora biti jače od prošlosti koliko god ona teška bila. Uz razgovor, šaputanja, poljupce i dodire, koji su bivali sve strastveniji, stvarali su atmosferu u kojoj će ih jaki obostrani osjećaji obaviti i stvoriti nevedljivu zaštitu oko njih, u kojoj će postojati i učestvovati samo njih dvoje. Riječi su se sve manje čule, ali dahtanja su se pojačavala dok su se njihova tijela preplitala.

Mijenjali su položaje. Bili su jedno pored drugog, jedno na drugom, ležali su pa se onda uspravljala i u sjedećem položaju stvarali siluetu koja je imala oblik jednog tijela. Iz minute u minutu strast se pojačavala. U tom mijenjanju različitih položaja njihova tijela se na trenutak smiriše i Hanino opruženo tijelo osta na Avdinom. Osim poljubaca, ništa se drugo nije čulo, bili su tako slatki da ih nisu minutima prekidali. Hana se zatim naglo ispravi, prebacivši noge preko Avdinih kukova dok je on na leđima ležao na krevetu. Rukama se oslanjala na njegova prsa, a on je svojima dirao njene grudi koje su igrale pred njegovim užarenim pogledom. Kružio je prstima po njima i izazivao u Hani strast u kojoj je uživala. Da bi pojačala to uživanje, dohvati njegove prislonjene dlanove na njenim dojkama, te pojača pokrete koji u oba tijela unesoše više strasti. Igra se nastavljala, a ona je sve jače osjećala jake pritiske po njenom stidnom dijelu tijela. Podizanjem tijela prema gore omogućí mu da napravi mali pokret zbog kojeg osjeti da ta čvrstina nestaje negdje duboko u njoj. Gledali su se nasmijani i veseli kao nikad do tada. S Haninog lica je blistao najjači osmijeh. To je ono što je Avdu činilo jako zadovoljnim, a i ponosnim na neki način, zato što je taj osmijeh značio puno više od svake riječi. I bio je njena odrednica za život koji je čeka. Ležali su jedno pored drugog, a osmijesi su se širili prostorijom u kojoj ostaše dva nepomična, ali bezgranično zaljubljena bića.

30.

Nedostaješ mi, dušo draga... Tako je započinjala poruka koju je Sadik dobio od voljene osobe. Što ih je više dobijao, sve ih je više čuvao. Sa njima se srodio i one su postale dio njegovog indentiteta. Naruči kafu i započe pisati tekst poruke za dragu osobu.

Izvolte reče konobar stavljajući tablju na sto. Želite li još nešto ljubazno upita.

Donesite mi, molim vas, jedan viski.

Kada se konobar udalji, Sadik dohvati kašičicu i stavi je u džezvu napunjenu toplom kafom. Počeo je miješati kafu kako bi se telva, koja se nalazila na njenoj površini, slegla, a zatim je kašičicom kružio po gornjem unutarnjem dijelu džezve na koji se telva lijepila. Završivši tu radnju, još nekoliko puta promiješa kafu dok kajmak na njoj nije počeo pjeniti i dobijati žutosmeđu boju. Već je u grlu osjećao taj prvi magični gutljaj. Dohvati ručicu džezve i lagano napuni fildžan. Miris kafe se raširi baštom te on, uživajući u tom mirisu, poslije par minuta prinese fildžan usnama i popi prvi gutljaj. Pred očima mu se razgali. Ne ispuštajući fildžan iz ruke, vrati ga opet usnama i popi duži gutljaj.

Kad osjeti da mu se toplina razli tijelom, a ispred očiju zaigra merak, pokretom punim pažnje lagano spusti fildžan na tablju. Uze telefon. Dok je pisao poruku, konobar stavi ispred njega čašu sa viskijem.

Dogovarali su se da se sretnu što je moguće prije i u tim dogovaranjima njemu je sinula ideja da to bude za Novu godinu koja se bližila. Shvatili su oboje da je ideja divna i da je treba ostvariti. Rekao joj je da će tu noć možda dočekati s prijateljima. Uzvratila mu

je da joj ne smetaju njegovi prijatelji, važno je da će biti jedno uz drugo. Tim, njemu dragim riječima završili su dogovor. Bio je sretan kao nikada prije. Ispio je gutljaj pića i stavio čašu ispred telefona sa kojeg je blistala draga slika. Kroz obode čaše lomili su se zraci ljepote sa slike. Sija slika, a sa nje zrači ljepota. Visoko djevojčino čelo, iznad kojeg se uzdižu pramenovi plave kose. Sa donje strane ga ukrašavaju dvije obrve koje se kao nebeske duge uzdižu iznad očiju. Okruglo lice krase vesele jabučice na obrazima, a obojene su osmijehom koji se blago spušta prema usnama, koje ga pretvaraju u pjesmu i odmor. Sastavljene usne ne mogu sakriti jedrost. Kao da šapuću o njihovoj vanzemaljskoj ljepoti. Krijući bacio bi poneki pogled na njih jer ako mu se oči duže na njima zadrže, plašio se da ih nikada više neće moći odvojiti. Pogled mu očarani i zanijemjeli, se kao zalijepio i on požuri da se iščupa iz te magije.

Ruka mu pođe prema čaši, a pogled zastade na očima koje su žučkastoj tečnosti davale plavkastu nijansu. Zagleda se i zanijemio pred tom ljepotom gledao ih je. Prolazile su minute, a on očaran, ukočen i nijem, gledao je u ta dva plava izvora koja poželi da dodirne, pomiluje, uzvрати im milovanje kojim su ga obasipale. Najzad podiže čašu i ispi je do kraja. Ljuta tečnost sapra njegovu zaludjenost, a misli poletješe prema dragom biću.

Dok je šetao ulicom, zamišljao je da hoda negdje po oblacima gdje, osim njih dvoje, niko više ne postoji. Ali sudaranje sa ljudima, kojih je u šetačkoj bilo puno, opominjalo ga je da je on, ipak, na zemlji, zbog čega mu se na lice navuče stidljiv osmijeh. Vrijeme je prolazilo, ali nikada sporije, nikada sa više iščekivanja. Zamišljao je dragi susret hiljadama puta, ali nikada nije uspio sklopiti sve kockice željenog mozaika koji je stvarao, dok je šetao, sjedio, bio na poslu ili u kući.

Sa njim je utanjao u san i budio iz sna. I na nekoliko dana prije njihovog susreta, taj mozaik nije mogao sklopiti jer još uvijek nije mogao povjerovati da će se snovi pretvoriti u javu. A skoro da jesu. Riječi koje sada pročita su bile potvrda da ona dolazi i da je susret neminovan.

Je li moguće, upitao je sebe dok se spremao ići na počinak, da će za dva dana zagrliti osobu koju toliko voli i čiji dolazak je toliko željno iščekivao. Konačno, došlo je vrijeme kada je mogao poći da sačeka osobu za koju je još uvijek mislio da je daleka i nestvarna. Stajao je na trotoaru i posmatrao parking preko puta na kojem se trebalo parkirati vozilo u kojem bi trebala biti osoba koju čeka. Da će se toliko sanjani san pretvoriti u javu, shvatio je onog trena kad je, nedaleko ispred sebe, ugledao ženu koja je stajala pored auta i gledala oko sebe. Ugleda čovjeka koji je od nje bio udaljen desetak metara i pogled joj se zadržao na njemu, da bi se odmah potom i njihovi pogledi sreli. Srce zaigra pojačanim ritmom kada je krenuo prema njoj. Ništa i nikog više nije čuo, a gledao je najljepše oči koje ga obasjale plavetnilom. Raširio je ruke, a ona podiže svoje i objesi mu ih oko vrata. Stavljajući svoje oko ramena, privuče je sebi i usne im se spojiše. Vrijeme je prolazilo, a oni su dugim poljupcima ispraćali najslađe životne minute. Najzad se pogledaše, a on, ne mogavši odoljeti, poljubi najljepše oči. Na licima su im blistali osmijesi koji su pričali priču čedne ljubavi.

31.

Kad se oporavio, direktno s posla Senad je otišao na policiju.

Izvolite, gospodine čuo se glas policajca iza pulta.

Podsjetio je policajca da je prije nekoliko mjeseci dolazio sa prijateljem da ih obavijesti o muklom ubistvu njihovog prijatelja, koji se nalazio na odmoru u Parizu. Sad im je morao saopštiti žalosnu vijest da je njegov prijatelj, što je prošli put s njim ovdje dolazio, prije nekoliko dana ubijen od istih ljudi, ali u Milanu.

Učinićemo sve što možemo da bismo došli do bilo kakvog saznanja obećao je policajac.

Odmahujući rukom i primjetno ljut zbog ne baš velike zainteresiranosti policajca, Senad se uputi prema izlazu. Umoran, poslije napornog radnog dana, požurio je kući na zasluženi odmor. Ispijajući večernju kafu na balkonu ču zvuk na telefonu. Prepoznala umilni glas. Bila je to Ema koja mu reče da je Belma upravo zvala i prenijela joj vijesti koje joj je saopštio Livio. Ubice su uhvaćene. Jako puno su policiji pomogle slike koje je tada napravio slučajni prolaznik i doprinijele bržem hvatanju razbojnika. Senad istog trenutka osjeti olakšanje, ali kako su minute prolazile, to se pretvaralo u mučninu jer se kompletan događaj u sekundama odigra pred njegovim očima. Sjedio je tužan i u mislima se prisjećao prijatelja kojih više nema; vraćao se u djetinjstvo kada je sa Samirom i ostalima pikao loptu po sarajevskim avlijama. Osjećao se praznim, iscijeđenim i tako usamljenim. Poslije dugih minuta koje su prošle, ustade. Napuni čašu vodom i ispi je do dna. Ode do sofe i zatvorivši oči pokuša pronaći smiraj. Radosna vijest potisnuta sjetom bila je nemirni pratilac njegovog sna.

Senad više nije imao dileme, zapravo osjećao se obaveznim da cijelo društvo okupi kako bi zajedno dočekali novogodišnju noć. I uspjelo mu je. Radovao se tome jer je uživao u tom društvu i znao koliko se i oni tome raduju. Čak je uz njegov, a posebno Emin nagovor i Belma pristala da bude zajedno s njima. Dugo je odbijala poziv, ali je na Emino stalno insistiranje pristala. Puno je trebalo Emi da je ubijedi kako će joj biti bolje sa njima u društvu, nego da sama provede tu svečanu noć. Rane, koje je zadobila prije pola godine, počele su zacjeljivati, a samoća i bježanje od prijatelja i druženja sa njima moglo je samo voditi prema većoj agoniji. Pomagala joj je u tome najviše Hana i njen put kojim je prošla. To je Belma brzo uvidjela pa je i ovo njeno pristajanje da se pridruži prijateljima bio dio pozitivnog razmišljanja.

Hana i Avdo su se takođe radovali tom susretu i posebno im je bilo drago što će to veče imati priliku da upoznaju Sadikovu veliku ljubav, koju će i ostali prijatelji vidjeti prvi put. Još jedna osoba, koja se rijetko druži sa pomenutim društvom, bio je Davor. Na Senadovo insistiranje da dođe, rado je pristao, mada je izrazio nezadovoljstvo što dolazi sam jer je prekinuo vezu sa djevojkom koju je poznavao u vrijeme dok je studirao. Veza nije bila čvrsta i Davor nije previše žalio za njom jer je odmah uvidio da ona nema budućnost i da je bolje da se što prije prekine. Iako jako komunikativan nije se baš mnogo trudio da nađe djevojku s kojom bi imao čvrstu vezu, mada je sa mnogima izlazio. Sa diplomom ekonomiste, pun elana je krenuo u novi život. Bio je jako otvoren i zbog toga se dobro snalazio u svakom društvu. Njegove zelene oči su se dobro uklapale sa crnom kosom koja je pokrivala čelo i preko dijela ušiju padala prema vratu.

Pomalo bledunjavo lice su krasile fino oblikovane usne i pri razgovoru i smijehu otkrivala zube koji su ličili na dvije lijepo poredane niske bisera.

Zbog njihovog čestog okupljanja u restoranu hotela Evropa, odlučili su da novogodišnju noć dočekaju u njemu. Počeli su pristizati i u holu hotela su sačekivali jedni druge. Poslije pozdravljanja i međusobnog upoznavanja sa novim prijateljima, krenuli su prema sali. Za jednom stranom stola sjedili su Senad, Ema, Belma i Davor, a na drugoj Sadik, Sena, Hana i Avdo. Podigli su čaše i nazdravili jedni drugima, a raspoloženje se osjećalo kod svih. Vedra i nasmijana lica su se čašćavala osmijesima koji su se idealno uklapali u početak laganih razgovora. Žamor mnogobrojnih gostiju se širio salom nagovještavajući jedno veselo i nezaboravno veče.

Sala restorana je bila puna, a za svim stolovima gosti su sjedili i uživali u ukusima raznih jela, koja su već bila servirana. Na kraju sale mogli su se vidjeti instrumenti muzičara. Na njima su uskoro trebali započeti prvi akordi koji će privući plesače na podujum ispred njih. Razgovori, koji su se odvijali u veselom i dobro raspoloženom društvu, utihnuli su sa početkom muzike, što se čula i širila salom izazivajući kod gostiju dodatno raspoloženje. Uz muziku su se odvijali razgovori između onih koji su bili najbliži jedno drugom. Ema i Senad kao najstariji par su i dalje ostavljali utisak dvoje nevjerovatno zaljubljenih. Od svih prisutnih su se najčešće viđali, najviše bili zajedno s obzirom da rade u istoj firmi i najduže se zabavljaju. Spram njih su sjedili Hana i Avdo između kojih je nedavno buknuo vulkan ljubavi. Avdo je bio ludo zaljubljen u Hanu, ali iz dobro poznatih razloga nije imao hrabrosti da tu ljubav, koja se u njemu taložila, pretvori u riječi koje je Hana iščekivala, ali ih je

trebala čuti. To se i dogodilo na obostranu sreću i oni sada plove na talasima ljubavi koja neprestano zapljuskuje njihova srca.

Do Eme je sjedila Belma i na kraju raspoloženi Davor, koji je uživao u društvu u kojem je prvi put. Sa Belmom se tek večeras upoznao, ali njih dvoje su odavali utisak para koji se dugo druži i poznaje. Oboje su bili komunikativni i lako su pronalazili nove teme za razgovor. Davor je dobro znao šta je Belma sve pretpjela u Italiji i na kraju pameti mu nije bilo da zadire u temu koja boli. Naprotiv, veselim i šaljivim temama je pridobio Belmino interesovanje pa se i ona trudila da uzvрати istom mjerom. Shvatili su, a to su kasnije priznali jedno drugom, da su načinili pravi potez kada su Senadu dali pristanak za večerašnji izlazak. Naspram njih sjedio je par koji se najmanje družio, najmanje viđao, ali koji je bio najjače zaljubljen, čija srca su najjače kucala. Dovoljno je bilo pogledati ih pa da vam taj bljesak ljubavi, u kojem su se njih dvoje začahurili, zaslijepi pogled. Gledali su jedno drugom u oči i šaputali nježne riječi koje su bile samo njihove i koje su ljubomorno htjeli sačuvati samo za sebe.

Sena i Sadik se nisu upuštali previše u zajedničke razgovore i zbog toga im večeras niko nije zamjerao, naprotiv, podržavali su tu ljubav koja plamti između njih. Nijednim gestom nisu htjeli zatamniti plam čiju toplinu su svi osjećali. U tim trenucima kao da su bili na nekom pustom ostrvu, na kojem ima mjesta samo za dvoje, iznad kojeg je plavo nebo bilo samo mali pokrivač ispod kojeg bi vječno da ostanu. Shvatiše da sjede sami za stolom. Pogledali su prema podijumu i vidjevši društvo, ustali su krećući u tom pravcu. Veseli ritam ponese im tijela i oni mu se predaše. Upijali su jedno drugom poglede, krali ih i darivali. Tijela im nikada nisu bila bliža, a svaki njihov toliko željeni dodir je grijao kao žar koji se pretvara u vatru.

Pauza, koju napraviše muzičari, kao da je svima dobro došla. Oduševljeni plesom i divnom muzikom jedan po jedan par se vraćao za sto. Sadik dohvati Senu za ruku i odvede prema društvu. U tim trenucima piće im je svima prijalo jer je djelovalo osvježavajuće. Dok su iščekivali ponoć, koja je bila blizu, nastavljali su sa šaljivim razgovorima. Pogledi su sve češće bili usmjereni prema satovima čije kazaljke su se neumitno približavale trenutku sa kojim će stara godina i ostati stara. Svi su ustali. Sa zagrljajima i poljupcima su označili nove početeke, nova druženja i nova sastajanja, koja gotovo svi priželjkuju, od kojih svi puno očekuju.

Veće koje će dugo pamtiti se bližilo kraju. Društvo je ustalo i krenulo prema izlazu iz hotela. Jedino Hana i Avdo nisu čekali na taxi usluge, jer njegov stan nije bio puno udaljen od hotela. Davor se još jednom zahvalio Emi i Senadu na pozivu i, dok se Belma pozdravljala sa svima, rekao im da ne brinu za nju, jer je pristala da je on otprati. Sena i Sadik su željeli da prvo malo prošetaju starim dijelom grada i zagrljeni su nastavili prema Baščaršiji. Priljubljeni jedno uz drugo šetali su ulicama, kojima je Sadik misleći o svojoj dragoj bezbroj puta prošao. Smijući se i radujući što su sad jedno uz drugo, shvatili su da su preumorni i sjedoše u taxi. Zaneseni i opijeni nisu shvatili da vozač čeka na njihov izlazak iz auta. Smijući se zaključaše vrata stana u kojem nađoše samoću, njihovog najpoželjnijeg saveznika.

Znaš li koliko sam čekao na ovaj trenutak, dušo moja?

Znam, znam, dušo draga. Misliš li da ja nisam?

Osvježeni, krenuše prema Sadikovoj velikoj spavaćoj sobi. Osjećali su se kao da su u raju u kojem mogu disati jedno za drugo, u kojem mogu udisati mirise svježe okupanih tijela, koja su počela uživati u dodirima o kojima su toliko maštali i kojih su bili tako željni. Čitali su

i pogledima se mazili. Gledao je njene oči, oči boje neba, oči najljepše. Nije mogao odoljeti, primakao je usne i počeo ih ljubiti imajući osjećaj da plovi plavim beskrajem. Nastavi poljupcima niz malo izražene jabučice i preko obraza dođe do usana. Čvrsto se spojiše, a ona ga obuhvati oko vrata želeći da ga u tom položaju što duže zadrži.

Beskrajno su uživali u svakom pogledu, u svakom pokretu, u svakom dodiru. Govorili su jedno drugom nježne i slatke riječi, prateći i dopunjujući ih nježnim milovanjima i stalnim osmjesima, koji su ispunili svaki dio prostora oko njih. Mijenjajući stalno pokrete primiriše gotovo naga tijela koja su bila čvrsto priljubljena. Obasipao je poljupcima po ramenima i vratu dok su mu pogledi letjeli na bijelu tkaninu, koja je pokrivala nešto što je za njega do sada bilo nedodirljivo. Pogledom je skidao tkaninu i, primičući usne, osjeti vrelinu i nemir blagih oblina koje su dahtale ispod njegovih usana. Gledajući ga čitala mu je misli. Rukom dohvati njegovu i zajedno počeo povlačiti bijelu tkaninu, ispod koje se počeo ukazivati nešto što gleda prvi put, nešto na čemu se zalijepi njegov ukočeni pogled. Osjeti prste na obrazima i podižući glavu vidje sjaj u njenim očima. Blago se nasmija i zatvarajući oči spusti njegovu glavu na tople grudi, a on kao da utonu u najljepši nedosanjani san.

Otvarajući lagano oči pogled mu se zaustavi na okruglom uzvišenju, na dojki koja se zbog djevojčinog pojačanog disanja neprimijetno njihala. Primače prste i nježno je pomilova. Na drugom uzvišenju njenih oblina je prislonio usne koje kao da su sa njih skidale med. Ona je, uživajući u svakom njegovom dodiru, prste jedne ruke grijala u njegovoj kosi dok ga je drugom milovala po vratu i ramenima. Osjećala je žestoko njegovu želju i strast za njenim bujnim grudima i pokretima je udovoljavala toj strasti. On prebaci nogu preko tijela

koje je bilo opruženo ispod njega. Oslonio se na koljena i omogućavao joj da može praviti male pokrete s grudima, što je u njemu izazivalo veću žeđ za njima.

Duge minute su prolazile, a on nije mijenjao položaj. Nije odvajao usne od grudi i bradavica na njima, koje je strasno ljubio i povlačio naprijed i nazad. Uzbudjenje je raslo kod oboje, vrela krv se brže širila tijelom. Obuhvatila ga je rukama oko vrata, povukla prema sebi. On se lagano opruži preko njenog tijela, oslanjajući se koljenima na površinu ležaja na kojem je bilo njeno tijelo. Podižući se malo na koljena omogućio je da ona izdigne bedra. To je bilo dovoljno da on sa njih povuče svilenu tkaninu koja ih je pokrivala. Dok se on oslobađao viška odjeće, ona je blago vratila noge nazad presavijajući ih u koljenima. Prišavši joj, tijela im se opet spojiše, a ona na svom stidnom dijelu osjeti nježne dodire. Pomičući bedra lijevo i desno pritisci na usne stidnog dijela tijela su se pojačavali da bi ih u trenu nestalo, a onda osjeti kako je ispuni vrelina. Uzdahnu duboko, jače ga privuče sebi. Priljubljujući ga što je moguće više uz tijelo željela je da se spoje i postanu jedno. U čvrstom zagrljaju nađoše smiraj. Sreća je lebdjela iznad dok su se dva tijela ispod nje odmarala u gnijezdu ljubavi.

32.

Kada je Livio čuo za smrt prijatelja iz Sarajeva, nije mogao povjerovati u to. Pitao se danima i noćima kako se to moglo desiti, zašto bi neko ubio tako dobrog čovjeka kao što je bio njegov prijatelj s kojim se godinama poznavao? Nije on nikom mogao nanijeti zlo, nije, ja to dobro znam, razmišljao je Livio kad je u lokalnim novinama pročitao tu zastrašujuću vijest. Pitao se zašto mu se Samir tada nije javio, zašto je to bilo sve tako tajanstveno? Sve je bilo tako zamršeno i nedokučivo. Upravo sada, dok je sjedio u radnji u Milanu, razmišljao je o bivšem prijatelju, o njegovoj radnji. Pitao se da li još uvijek postoji. Sjeti se zadnje posjete prijatelja iz Sarajeva. Činilo mu se da je tada zapisao i Belmin broj telefona. Obradova se kad ga pronađe u mobitelu i iste sekunde nazva Belmu. O Samirovoj smrti mu je sve objasnila, ali Livio iz tog razgovora nije mogao zaključiti da li će radnja opstati jer Belma, iako se povremeno čula sa Samirovim roditeljima, nije znala šta će i kako će oni nastaviti sa tim, kakvi su njihovi planovi vezani za budućnost firme.

Kada je Livio izrazio želju da bi rado došao u Sarajevo i da bi, zbog velikog prijateljstva koje je imao sa Samirom, želio da se ta saradnja nastavi, ona je sa zadovoljstvom to prihvatila. Znala je dobro tog čovjeka i nikada nije sumnjala u prijateljstvo koje je Livio gajio prema njima. Obećala mu je da će ga sačekati na aerodromu kad bude dolazio, što je Livia posebno obradovalo. Na taj trenutak Belma nije čekala dugo jer je Livio brzo najavio dolazak. Sačekala ga je i zajedno ih je taxi vozio prema gradu. Sjeli su u kafić u kojem su nekada njih dvojica ispijali kafe. Ni jedno, ni drugo nisu bili zadovoljni znanjem engleskog jezika, ali im je bilo dovoljno da jedno drugo razumiju.

Belma, razmišljao sam o tebi kao o glavnom nosiocu posla kad je u pitanju Samirova firma govorio je Livio ne baš tako tečnim engleskim jezikom.

Ne znam vrteći glavom izgovorila je Belma. Znaš da ja radim i da nemam toliko vremena da vodim i tu firmu, ali prije svega morala bih popričati sa Samirovim ocem.

Naravno, to sam i mislio da učinimo i to odmah danas, ako imaš vremena da zajedno odemo do njih.

Svakako da imam. Ako si ti imao vremena doći iz Milana, valjda i ja imam toliko da zajedno odemo kad god poželiš.

Ja bih išao sad, ali ne znam gdje: u radnju ili kući?

Nazvaću ih odmah reče Belma. Nakon nekoliko minuta sve je bilo dogovoreno.

Uputiše se prema radnji u kojoj zatekoše Samirovog oca koji je, iako bolestan, nastavio raditi. Nije želio zatvoriti radnju koja im je bila glavni izvor zarade. Obradova se jako kad na vratima ugleda Belmu i Livia kojeg je, zbog njegovog velikog prijateljstva sa njegovim sinom, izuzetno cijenio. Izgrlio ih je i izljubio kao rođenu djecu. Ipak, nije mogao izdržati. Iz oka mu kanu suza i njegov drhtavi glas zastade dok je maramicom brisao suzne oči. Poslije kraće stanke nastaviše razgovor uz pomoć Belme koja je sada bila i prevodilac.

Kada mu je Belma objasnila zašto je Livio tu i šta želi, to ga obradova i reče Belmi da mu kaže kako je, zahvaljujući baš njemu, ova radnja uvijek dobro radila.

Pošto vidim da nemate baš previše robe, ja ću vam dostaviti pošiljku koju ne morate platiti dok ne prodate robu reče Livio gledajući u Belmu, koja je odmah prevela.

Hvala, drago dijete, hvala puno! sa suzama u očima odgovori Samirov otac.

Ja sam pričao sa Belmom da bi bilo dobro ako bi ona nastavila voditi trgovinu umjesto Samira, iako znam da ima posao koji obožava. Ako vi nemate ništa protiv toga?

Nemam ništa protiv reče on kada mu je Belma prevela riječi Livia. Ona je meni kao moje dijete i ako može to postići, može odmah krenuti u posao.

Hvala ti, te mi riječi znače jako puno reče Belma grleći Samirovog oca kao što bi i svog izgrlila.

Nastavili su priču uz kafu. Starac je bio radostan i veseo jer se plašio da se ne ugasi firma koju je on dugo stvarao i koju je Samir vodio na najbolji način. Na rastanku se opet izljubiše. Grlio je Belmu suznih očiju, govoreći joj da navrati kad god poželi. Njih dvoje se uputiše prema čaršiji gdje će pojesti ćevape jer je to Livio jedva čekao. Prilazeći čaršiji osjetiše onaj magični miris hrane, koji se širio tim drevnim prostorom. Belma je vidjela osmijeh na njegovom licu. U njemu je mogla primijetiti neodoljivu želju za tim mirisom i jelom, koje je uz Samira tako zavolio. Specijalitet sarajevske Baščaršije je u slast pojedena.

Mislim da ćemo se u buduće viđati i sretati češće, bilo to ovdje ili u Milanu kroz smijeh je izgovarao Livio. Stvarno, drago mi je što ću saradnju nastaviti s tobom.

I meni je drago, zaista. Hvala ti puno, Livio, na velikoj pomoći. Obradovao si prije svega Samirovog oca, koji će jako radostan otići kući.

Nisam nikako želio da te podsjećam na tragediju koja vas je sve zajedno zadesila, ali želim ti reći da pratim zbivanja koja su vezana za ona dva probisvijeta. Mislim da će im se ubrzo i suditi. Ne znam da li bi željela prisustvovati tom suđenju ili...

Kako da ne bih! uskliknu Belma. To je divna ideja, a mislim da će obradovati i društvo s kojim sam najčešće.

OK, biću u toku i javiću ti kad bude suđenje.

Svakako, nemoj to zaboraviti, molim te. Mislim da ćemo svi doći.

Kako ću to zaboraviti, Belma? Budi sigurna da ću ti javiti!

Došlo je vrijeme rastanka. Livio se uputio prema hotelu u kojem će prespavati i sutra nastaviti let za Milano.

Poslije novogodišnje noći Davor se čuo nekoliko puta sa Senadom. Bio mu je zahvalan što se sjetio i pozvao ga, zbog noći koju će dugo pamtiti, zbog druženja, dobre zabave, i posebno zbog poznanstva sa Belmom. S njom se poslije toga nekoliko puta čuo telefonom, a jedno večer su čak i zajedno izašli na večeru. U ovom trenutku se nalazio na radnom mjestu i, sjećajući se te zajedničke večere, odlučio da je nazove. Zašto ne bih ovog vikenda opet izašao sa njom, razmišljao je dok je obavljao radne zadatke na poslu. Nasmija se kad ču njen glas. Davor je posjedovao izraženu karakteristiku komunikativnosti i bio je pun pozitivne energije, koju je na

jednostvan način znao prenijeti na sagovornika. To je Belma osjetila pri prvim izmijenjenim riječima sa njim u novogodišnjoj noći.

Hvala na javljanju, Belma, drago mi je čuti taj glas.

Hvala i tebi, drago mi je što si nazvao.

Ko zna da li bih to učinio da se nisam sjetio one naše zajedničke večere, o kojoj još uvijek razmišljam. Ali pošto sam na rubu zaborava, mislio sam da ta divna sjećanja obnovim i proširim ih novim izlaskom. Nadam se da ćeš mi priuštiti to zadovoljstvo.

Znaš da sada imam puno više radnih obaveza, ali ne bih željela da ti pokvarim to zadovoljstvo kroz smijeh mu odgovori.

Radostan zbog razvoja situacije koja je bila povoljna, nastavio je obavljati radne zadatke sa više elana. U takvom raspoloženju je i otišao sa posla i sa nestrpljenjem očekivao večernji izlazak. Od kako je upoznao Belmu, prvi put je osjetio neke čudne osjećaje. Nije ih znao objasniti, ali nešto mu je govorilo da se u njemu rađaju prvi znaci ljubavi, koje osjeća dok o njoj razmišlja. U takvom raspoloženju je bio i sada dok je čekao Belmu da se pojavi na mjestu sastanka.

Pozdravili su se i krenuli dalje. Idući i pričajući sa njom, pokušavao je dokučiti da li je u njoj prisutan bar djelić istih osjećanja koja su njega obuzimala. Znao je da Belma zbog većih radnih obaveza sve manje ima vremena za izlaske. On je, pored želje da sazna kakve su te njezine nove obaveze, nikada nije pitao o tome. Nije htio biti radoznao i prijatno se iznenadi kada mu Belma obeća da će mu ispričati sve do detalja.

Najzad je otvorila dušu i počela priču koju je Davor slušao sa velikim interesovanjem. Nije mogao ni naslutiti da Belma sada povremeno

odlazi do Milana i da se počela baviti poslom kojim se bavio njen bivši momak. Rekla mu je da je radnja bila pred zatvaranjem, ali je Livijeva velika pomoć uticala da se to ne desi. Sada je u radnji umjesto Samirovog oca radila jedna djevojka, a Belma je preuzela sve obaveze oko nabavke robe i to su, zapravo, bili razlozi njenih odlazaka za Milano.

Uz ukusno jelo i ugodnu i zanimljivu Beliminu priču, vrijeme je brzo prolazilo. Pošto je otpratio Belmu do kuće pun večerašnjih utisaka, uputio se prema stanu. Kada je dobro sagledao i "pretresao" cijelu njenu priču, shvatio je da je jedan detalj posebno uticao na njega. Ostavljao ga je neravnodušnim, volio je da ga nije čuo. Kada god je Belma spomenula Livijevo ime, osjetio je neku tekobu u želucu. Shvatio je da je u njemu prisutna mala doza ljubomora, koju je vješto pred njom skrivao. A što je više razmišljao o tome, ljubomora se više povećavala. Bilo mu je jasno da između nje i Livia nema zaista ništa što bi izazivalo neki neprijatni osjećaj, ali bilo mu je, takođe, jasno da mu to ime kvari one lijepe osjećaje koje je počeo gajiti prema njoj. Razmišljao je šta da učini. Da li je vrijeme da joj iskaže ljubav ili bar ono što sada osjeća. Zašto čekati? U takvim razmišljanjima utonuo je u san.

33.

Belma je sve češće odlazila za Milano iako je bilo jasno da za takvim čestim putovanjima, kada su u pitanju poslovni odlasci, nije bilo potrebe. Razgovori sa Liviom su postajali sve češći i često su prelazili granicu poslovnih tema. Počeli su slati jedno drugom telefonske poruke, a njihov sadržaj nije imao nikakve veze sa poslom koji ih je vezivao. Ona je osjećala da u njegovim riječima ima sve više nježnosti i izliva jačih emocionalnih osjećanja, koje mu je Belma počela uzvraćati istom mjerom. Između njih je lebdjela ljubav koju su oboje osjećali iako je na konkretan način nisu jedno drugom izjavljivali.

Iako je Livio volio dolaziti u Sarajevo, bilo mu je draže da Belmu vidi u svom gradu. Znao joj je često platiti avionsku kartu, iako se Belma ponekad nije slagala sa tim. Ipak, kada je ovaj put stigla avionska karta, odlučila je poletjeti. Dok je bila u avionu, sjećala se ranijih putovanja na kojima je razmišljala kako će obaviti poslovne razgovore, da li će uspjeti dobiti robu po cijeni po kojoj želi, kakav utisak će ostaviti na saradnike. Takvih razmišljanja sada nije bilo. Bila je više u mislima gdje će izaći sa Liviom, šta će obući i kako će izgledati, kako će i gdje provesti dvije noći u Milanu. Nije se iznenadila kada je ugledala Livia u holu aerodroma. Sjeli su u njegovu „Giuliettu“ i uz tihu muziku nastavili prema centru grada. U razgovoru koji su vodili, nije bilo ni pomena o poslu, iako im je ranije bila to jedina tema.

Belma, ja sam zaljubljen u tebe kao da nije više mogao izdržati, izgovori Livio. Pogledao je u oči i opet, ali lagano ponovio iste riječi: Belma, ja sam zaljubljen u tebe!

Belma je dugo ćutala i gledala na put ispred sebe. Iako je osjećala njegovu ljubav, ipak je ove riječi iznenadiše. Pogledala ga je ravno u oči i tiho mu reče:

Zar si zaboravio da smo mi samo poslovni partneri, Livio?

Jesmo, Belma, ali u sebi osjećam i gajim osjećaje koji se dosta razlikuju od poslovnih. Mislim da si to mogla primijetiti iz naših zadnjih poruka.

Da, jesam, primijetila sam to, Livio, ali nisam baš sigurna da je to u redu. Gdje će nas to odvesti, šta će se desiti sa nama, s našom saradnjom? Zamolila bih te da oboje o tome manje razmišljamo, a više o onome što nas je spojilo.

Bar da pokušamo, molim te. Znaš da sam slobodan i znaš, kao i ja što dobro znam, zaljubljen sam u tebe. Mislim da nije teško to shvatiti.

Nije mu ništa odgovarala, a umjesto razgovora čula se muzika sa radija. Gledala je daleko naprijed dok je njegovo auto jurilo autoputem prema gradu. Misli su joj lutale. Išle su daleko nazad prema Bosni, prema Sarajevu. Sjeti se Davora i zadnjeg izlaska sa njim, njegovih veselih riječi kojima je uvijek obasipao. Kada je izlazila iz auta, u trenu poželi da nagazi sarajevsko tlo, da se vrati nazad. Livio kao da je primijetio tu njenu malu odsutnost, dohvati je za ruku. Oboje, gledajući se u oči, začutaše. Nedugo zatim pođoše prema hotelu u kojem će Belma prespavati. Dogovorili su se da se kasnije nađu i odu na večeru. Otišla je u sobu. Osjetivši umor zbog dugog puta, poželje malo odspavati. Bar jedan sat, razmišljala je. Zbaci cipele s nogu i ispod prekrivača nestaše plave farmerice.

Vidjela su se ramena i kratko ošišana crna kosa. Oko nje zavlada tišina.

Ko zna koliko bi ležala tako da nije zazvonio telefon pored njene glave. Prepoznala Livijev glas. Žurno je krenula prema kupaonici. Stajala je pred ogledalom i olovkom povlačila zadnje crte oko očiju. Znala je mjeru i nikada nije pretjerala sa šminkom, jer i poslije završene šminke uvijek je ostajala ono što stvarno i jeste. Duga tamna večernja haljina je pokrivala elegantno tijelo lijepe Sarajke. Bila je više nego sigurna da će Livio na sebi imati elegantnu odjeću i nije htjela zaostajati za njim. Obula je već pripremljene cipele sa izrezom i povišenom potpeticom. Gledajući se u ogledalu sa natkasne dohvati malu ručnu satensku tašnicu. Vitka i elegantno odjevena figura je zračila prostorom. Bacajući zadnje poglede na ogledalo krenu prema izlazu iz hotela, a za sve ostalo pobrinuo se Livio.

On je dočeka sa osmijehom na licu. Prihvatili su jedno drugo za ruku i uz tiho ćaskanje uputiše se niz ulicu prema restoranu, koji je nudio ugodan odmor i dobru hranu. Uz vino, kojim nazdraviše, razgovorali su najviše o poslovnim temama koje nisu mogli zaobići. Bilo mu je drago što firma u Sarajevu opet dobro funkcioniše, mada je izostavio da kaže kako je najviše on zaslužan za to. Livio je bio dobro vaspitan i iznad svega skromn čovjek, što je na Belmu ostavljalo poseban dojam. Crnog tena, crne guste poduže kose, izrazito crnih očiju i elegantne odjeće na sebi, odavao je sliku tipičnog Talijana. Poslovni razgovori su prestali, a Livio je osjećao veliku potrebu da nastavi s razgovorom koji su vodili u autu. Ticao se njih dvoje i ljubavi koju joj je izrazio.

Očekivao sam konkretniji odgovor, Belma.

Ne znam, Livio, stvarno ne znam. Voljela bih da to sve još malo sačeka, mislim da nam je prerano govoriti o tome.

Ja ne mislim tako.

Ja sam Bosanka, Livio, znaš li to? Kako da napustim moje, moj grad? Osim toga, imam momka sa kojim izlazim. Ustvari, ne znam kako si ti sve to zamislio. Zaista bih voljela čuti.

Upravo tako, Belma, kao što si rekla. Jesi Bosanka i to je ono što me najviše privlači, to me privlači kao magnet. Ta različitost budi u meni neodoljivu radoznalost kojoj bih se želio približiti i odgonetnuti je. Živjeli bi zajedno ovdje i mislim da ne bi bilo problema da nađeš posao koji i u Sarajevu radiš, a što se radnje tiče, to više neće biti nikakav problem.

Posao ovdje, na mom "tečnom" engleskom? nasmija se Belma. Znaš koliko bi mi trebalo da naučim tvoj jezik.

Nasmijao se. Dohvati njenu ruku, poljubi je i zadrži između svojih koje su bile na stolu. Čitali su, ali pogledi su govorili. One riječi što su pisali jedno drugom u zadnjim porukama kao da su tek sada pronalazile do sada skrivene puteve prema srcu, kao da su tek sad otkrivale osmijehe koje su jedno drugom poklanjali. Livio joj steže ruku i pokuša da je privuče sebi, ali Belma uz nježni osmijeh odbi taj pokušaj. Blago joj se osmjehnu ne ispuštajući joj ruku. Uživali su u kvalitetnom vinu i ukusnoj hrani, a to uživanje je upotpunjavao njihov ugodni, tihi razgovor. Lijepo druženje se bližilo kraju. Prije nego što su ustali, Livio je pogleda.

Belma, ako želiš, možemo poći kod mene. Imam divan stan na divnom mjestu, sa prekrasnim pogledom na grad.

Ja imam hotel bez pogleda na grad, ali u kojem ću se, nadam se, naspavati jer mi sna gotovo uvijek fali smijala se Belma.

Dobro, prvo idemo kod mene i ti spavaj kasnije u svom hotelu, nemam ništa protiv takođe kroz smijeh reče Livio.

Hvala ti, Livio, nadam se da ću nekom drugom prilikom vidjeti taj stan. Ipak ću prema hotelu. Nemoj se ljutiti, molim te.

OK, poštujem tvoj izbor i ne ljutim se.

Poslije islasku iz auta, na parkingu ispred hotela su zastali. Livio je rukama obuhvati oko vrata i poljubi je. Očekujući takvu reakciju, Belma se nije puno iznenadila jer je vidjela da je Livio gorio od želje da je dodirne, zagri. Opusti se i uzvratu mu poljubac koji on željno dočeka. Poslije nekoliko izmijenjenih dugih poljubaca, ona ga dohvati za ramena i polako se odvoji od njega.

Nemoj, Livio, nemoj, molim te. Želim ti laku noć i vidimo se sutra.

Svakako dolazim. U hotelu ćemo popiti kafu i onda odlazimo po robu.

Dogovoreno.

Nije mogao izdržati a da je još jednom ne poljubi. Mahnu joj prije nego što je ušao u auto. Pod utiskom događaja, koje nije baš planirala, uputi se prema sobi. Legla je, ali sna nije bilo. Teške misli su se valjale kao lavine i počele su tutnjati u njenoj glavi. Vraćale su je u sretnu prošlost koju nije mogla nikako vratiti, ali je njom još uvijek bila okupirana, pogotovu sada kad je nastavila raditi posao kojim se bavio čovjek kojeg je voljela. Ali vrijeme se ne može

zaustaviti. Život ide dalje, a sa njim i ono što donosi promjene koje ga usmjeravaju tamo gdje nikada nije želio poći.

Duboka razmišljanja su je dovela na raskrnicu sa koje su vodila dva puta. Znala je dobro da može poći samo jednim. Na jednom je čekaju svi njeni najdraži, prijatelji kojih je imala jako puno, rodni grad u kojem je odrasla i stekla sve što sada ima i, na kraju, čovjek sa kojim se viđa jako često. Kao što je znala da joj Davor nije izrazio ljubav ni jednom jedinom riječju, takođe je znala da je pitanje trenutka kada će to reći. Ljubav njegova je toliko prisutna da je cijelim bićem oboje osjećaju. Na drugoj strani čekali su je novi izazovi, novi posao kojim se počela baviti i čovjek kojeg još uvijek dobro i ne poznaje, koji joj je iznenada ponudio da se preseli kod njega u Milano. Kao da joj neko prosu šibice po glavi. Počela ih je slagati, ali je ubrzo shvatila da to nije posao koji može noćas završiti.

34.

Dok se nalazio na pauzi u restoranu firme, Sadika je nazvao Senad i zamolio ga da se nađu u gradu jer je želio obaviti nešto što će ih obradovati obojicu. Začudi se što je Senad toliko zagonetan jer ga takvog ne poznaje. Jedva je čekao da se završi radno vrijeme, da se uputi u grad i sazna šta to njegov prijatelj želi učiniti. Poznavajući godinama Senada kao otvorenog čovjeka, koji nije skrivao tajne od prijatelja, ovaj put ga začudi upravo to. Što se više približavao mjestu sastanka, radoznalost u njemu se povećavala. Nasmija se kad ugleda prijatelja.

Kakve tajne tebe muče, prijatelju? Nisam znao da si toliko tajanstven smijao se Sadik.

Slatke tajne, prijatelju. Prvi si kojem ovo otkrivam.

E, kad je tako, idemo to otkriti uz kakvo piće! Imam osjećaj da se to mora zaliti nečim, makar i ljutim.

U pravu si. Ideja je više nego dobra.

Sjeli su u obližnji kafić i naručili viski. Poslije nazdravljanja i prvog cuga, Senad poče pričati zašto su sada tu.

Želim kupiti prsten i bilo bi mi drago da zajedno učestvujemo u tome. Kolike su tvoje moći i da me posavjetuješ pri izboru smijao se Senad dok mu se blago crvenilo počelo razlivati licem.

Na Sadikovom licu se pojavi široki osmjech. Raširi ruke i čvrsto zagrlji prijatelja.

Čestitam, prijatelju! Je li došlo vrijeme da se zagazi u neke druge vode?

Da. Nema više čekanja, vrijeme je da zaprosim svoju dragu Emu sa kojom godinama dijelim najbolje životne trenutke.

Čestitam još jednom, zaista si me obradovao reče mu razdragano Sadik. Podiže čašu i u to ime nazdravi.

Dok su sjedeli i vodili tihi razgovor, na licima su im titrali osmijesi koji su širili radost na sve strane. U tom tonu su nastavili zaboravljajući na male brige svakodnevnice.

35.

Davor nikada više ni intenzivnije nije razmišljao o Belmi koliko ove noći. Ponoć je davno prošla, ali san na oči nije dolazio. Sutra je dan Belminog povratka i gorio je od želje da je vidi i dodirne, da je upita bilo šta, da ostane pored nje što duže. Od onog trenutka kad je Belma krenula za Milano, počinjao je shvatati neke male pogreške kad je u pitanju njihova veza. Trebao sam biti puno odlučniji i izjaviti joj ljubav puno ranije, razmišljao je sada dok je budan ležao u krevetu. Koliko god je htio da ne misli o Liviu, to nije mogao izbjeći. Pri svakoj pomisli na njega u dubini duše osjeti male žmarce koji su izazivali mučninu.

Da li zaista Belma tako često odlazi u Italiju samo radi posla? Zar je to toliko neophodno? Šta je s njenim poslom koji ovdje obavlja? Očima uperenim u plafon razmišljao je o pitanjima koja je samome sebi postavljao. Sve je bilo tako nejasno i ostavljalo je dosta prostora za nedoumice i sumnju koja ga je sve više obuzimala. Zavolio je Belmu, to mu je od ovog trena postalo još jasnije. Sutra ću je odmah nazvati i zakazati sastanak na kojem ću joj reći koliko je volim i koliko želim da bude moja i samo moja, razmišljao je.

Što je dublje zalazio u noć, Davora su pritiskale sve jače more o kojima do sada nije ovoliko razmišljao. Shvatio je da bi na njihovom putu ljubavi Livio mogao biti prepreka i brzo zaključio da Belmu treba viđati, odnosno sretati što više kako bi joj ostavio što manje vremena i prostora. Moram joj to reći, moramo o tome sutra pričati, borio se Davor grčevito sa teškim mislima koje su ga sve više pritiskale. Nenaspavan i slomljen, pokrio se po glavi tražeći smiraj i san koji je očigledno bio daleko dok je lutao na relaciji između Sarajeva i Milana.

Radeći na poslu osjećao je umor, a znajući zbog čega je tako, ruka mu pođe prema telefonu koji se nalazio na stolu ispred njega. Nazvao je Belmu. Dogovorili su se da večeras izađu na toliko željeni sastanak. Prvi put otkako izlazi s njom, osjeti jači nemir u duši. Bio je odlučan u namjeri da Belmi na večerašnjem sastanku izrazi ljubav. Želio joj je reći koliko je voli i da sa njom planira zajedničku budućnost.

Dok mu je Belma prilazila, gledao je fiksirajući pogled na njeno lijepo lice. Pozdravili su se, mada ne toliko srdačno kako je Davor zamišljao i kako je želio. Sjeli su i dok su čekali naručeno piće, ispitivački su posmatrali jedno drugo. Nije je želio odmah opterećivati pitanjima o njenom putovanju jer je pretpostavljao da bi je to oneraspoložilo i možda diskusiju odvelo u neželjenom smjeru. S obzirom da je Davor bio jako otvoren, priče mu nikada nije nedostajalo. Pričao je Belmi samo ono što će pozitivno uticati na njeno raspoloženje i što će je opustiti, jer je bilo očigledno da se usteže od diskusije. Ipak, naposljetku je upita:

Jesi li umorna, Belma? Imam osjećaj da se nisi naspavala dovoljno.

Jesam, umorna sam i nenaspavana, dobro si to primijetio.

Poslije ispitivanja i povremenih osmijeha, Belma se počela opuštati i biti onakvom kakvu je Davor poznaje. Kako je vrijeme prolazilo, raspoloženje je raslo, a on je čekao povoljan trenutak da iskaže Belmi svoje emocije i osjećaje ljubavi, koju nije mogao više tajiti.

Belma, moram ti nešto iskreno priznati. Dok si bila u Milanu, toliko sam razmišljao o tebi. Shvatio sam da te volim i želim da budeš moja jedina ljubav kojoj ću pokloniti život. Želiš li to?

Belma zastade i proguta knedlu. Misli joj na tren odlutaše prema Italiji, a kroz glavu joj proletje gotovo ista rečenica koju joj je Livio uputio. Nije imala riječi i ćutala je kao nijema. Gledajući je u oči on je i dalje iščekivao toliko željeni odgovor. Belma poželje da popije neko žestoko piće, ali na stolu je bila samo prazna čaša. Dohvati njegovu u kojoj je bilo vode i iskapi je do dna.

Davore, ti mene iznenadi. Nisam očekivala riječi ovakvog sadržaja večeras. U svakom slučaju drago mi je što sam ih čula i zahvalna sam ti na tome.

Ja te volim, Belma, i želim da budeš moja.

Želim i ja da ti budeš moj, svakako da to želim, ali nadam se da se nećeš naljutiti, ako ti kažem da ostane na tome. Jedino što ti sada mogu reći je to da je naša veza puno prisnija i intimnija. Jasno je, to oboje osjećamo.

On ispruži ruke i dohvativši njenu, stavi je između svojih. Poželi da je poljubi, ali širina stola, koja ih je dijelila, nije mu to dozvoljavala. Ipak, nije mogao odoljeti toj velikoj i dugo sanjanoj želji. Ustajući i darujući je osmijehom, dohvati je rukom za glavu prinoseći usne njenim. U sekundi se upita da li je to san ili java. Odvajajući usne, nasmiješiše se jedno drugom. Bilo je vrijeme da se nešto popije jer im je u ovom momentu samo to nedostajalo.

Umorna i nenaspavana, Belma je odmah po povratku kući otišla u krevet. Razmišljanja su počela nadirati odnoseći željeni san negdje daleko. Okretala se i vrtjela po krevetu tražeći mir, ali umjesto njega nađe se između dvije obale rijeke koja je presušila. Mučila se i žestoko borila da krene prema jednoj od njih, ali je ostajala na sredini boreći se kao riba koja se iznenada nađe u barici vode. U

dvije večeri doživjela je dvije gotovo indentične ponude. Bila je svjesna da je Livio daleko, ali šta će biti sa novim poslom kojim se bavila. Kako da mu kaže da to više ne želi raditi kada oboje znaju da posao ide više nego dobro. Kako da mu kaže da ne želi dolaziti kod njega u Milano i da ne želi sarađivati više sa njim? Dobro je znala, ako želi prekinuti ljubav s Liviom, mora prekinuti sa svim navedenim. To su teške odluke koje mora donijeti i s tim mora raščistiti vrlo brzo. Na usnama je još osjećala poljubac čovjeka koji živi tu, u istom gradu, koji je zaljubljen u nju i koji želi ostatak života provesti s njom. Bila je svjesna svih prednosti ljubavi koju joj nudi Davor, a na drugoj strani je bio čovjek sa kojim je napravila poslovni dogovor i koji je htjela ispoštovati. Ali nije samo dogovoreni posao izazivao nedoumice. Sudarale su se dvije ljubavi, to joj je bilo jasno kao dan.

Kao liječnica naučila je da je etika sastavni dio njenog poziva i da je to vrlina koju je i ona njegovala. Rukovodeći se time, znala je da je njen ostanak u Sarajevu za nju pravi i jedini ispravan potez, ali je osjećala da nije baš čvrsta u toj namjeri. Da li u izboru ljubavi etika igra bilo kakvu ulogu i da li je bitna u ovom slučaju, pitala se. Na ovo i sva sljedeća mnogobrojna pitanja, koja su se redala kao na traci, nije imala jasan odgovor. Shvatila je da se našla u gustoj magli i da se grčevito bori da pronađe pravi put. Noseći se sa tako teškim mislima dočeka jutro. Misli su joj bile sumorne, a emocije izmiješane. Poželje da utone u čvrst san i ne ustane do akšama.

36.

Sjedio je Livio u svojoj radnji i gledao telefon koji se nalazio na stolu ispred njega. Osim razgovora koji je vodio sa poslovnim prijateljima, telefon je najviše koristio za ispisivanje čestih poruka, čije riječi su imale puno topline i ljubavi za ženu kojoj ih šalje. Nalazila se daleko od njega, ali je živjela u srcu njegovom i svakim novim danom ta njena prisutnost se pojačavala. "Sono amore, Sono amore" ...

Ponavljao je tiho riječi zaljubljeni Livio uviđajući da ga iz dana u dan to osjećanje sve više pritišće. Gledajući u telefon dohvati ga rukom i poče pisati poruku ženi koju je zavolio. Pozvao je da dođe kod njega u Milano jer želi da je vidi, da joj opet uputi tople riječi ljubavi, da je zagrli i zauvijek zadrži kraj sebe. Sa ispisanim riječima o ljubavi jedan dio njegovog srca se odlomi i poletje prama Sarajevu. Žarko poželi da ga Belma dobije i smjesti uz svoje. Odmah poslije poslanske poruke Livio se prisjeti današnjeg odlaska u policijsku stanicu, u kojoj se više puta raspitivao o sudbini ubica koji su uhvaćeni u njegovom gradu. Rečeno mu je da bi suđenje kriminalcima moglo biti već sljedeće nedjelje. Dohvati telefon i napisa poruku Belmi u kojoj je obavijesti o toj mogućnosti i da će je nazvati čim sazna tačan datum. Nije mogao završiti poruku, a da je još jednom ne zamoli da dođe kod njega što je moguće prije. Sa jednim velikim čao poruka je otišla ženi koja je okupirala sve njegove misli.

Nakon što je pročitala prvu Livijevu poruku i zbog njenog sadržaja utonula u slatka razmišljanja, telefon zazvoni i ona prepoznala glas koji je često nazivao. Čula je prepoznatljive i nježne Davorove riječi koje odagnaše slatka razmišljanja, što su je bila obuzela poslije

pročitane poruke. Koliko-toliko je uspijevala da zaboravi na pročitane riječi i predala se razgovoru sa Davorom. Ti razgovori su postajali sve češći i duži i imali su smisao, jer su takav razvoj događaja oboje željeli. Ni jedno od njih nije naslućivalo kraj tom razgovoru, ali su oboje znali kako će on završiti i čime će rezultirati. Oboje su dobro znali da će se ugodni razgovor završiti dogovorom o zajedničkom izlasku.

Belma spusti telefon, pogleda kroz prozor, a pogled joj se zadrža na jednoj tački koja je bila daleka i nevidljiva. Slatka rasmišljanja su se počela mijesati. Ona nije više uspijevala zadržati lavine koje su se istovremeno obrušavale i mijesajući se stvarale gromoglasne odjeke. Ti odjeci su se gubili u daljinama novih misli i nedoumica. Trznu se. Osjeti kako zvuk tih lavina grmi različito, kako svaka od njih odlazi nekom stranputicom. Osjeti zimu i hladnoću oko srca. Krenu s posla znajući da će se za par sati naći sa Davorom. Nadala se da će hladnoće nestati uz čovjeka kojeg voli. Vjerujući u to, elegantno odjevena i ukusno našminkana krenula je na sastanak.

Bila je odlučna kao nikada prije da mu se približi što je moguće više, da cijelim bićem osjeti silnu ljubav koju joj Davor nudi, da mu uzvрати istom mjerom i da se konačno prepusti njegovim poljupcima i zagrljajima znajući dobro koliko ih želi. Htjela je po svaku cijenu da svojim ponašanjem odagna sve sumnje koje su rasle u njegovoj duši. Iako joj do sada nije spominjao Livia, ona je osjećala da ga baš to najviše muči, da je Livio uzrok ljubomori koju on svakog dana sve više ispoljava.

Naoružana tim željama, koračajući parkom Belma ugleda Davorovo nasmijano lice. Davor joj prihvati ispruženu ruku i nježno je poljubi. Zagrljeni nastaviše šetati. Ona ga rukom obuhvati oko pasa dok je

drugom pridržavala njegovu, koja je visila na njenom ramenu. Davor, ma koliko se trudio da sakrije radost i prijatno iznenađenje, nije uspijevaao u tome. Gledao je često u nasmijano Belmino lice i nije mogao povjerovati šta se dešava. Bio je više nego iznenađen njenim ponašanjem. Bješe opuštena, sretna, vesela i nasmijana kao nikada dosad. Na tren se upita je li ovo neka druga Belma i značajno je pogleda, što ona proprati osmijehom čitajući njegove misli. Konobar je već donio kafe na sto, ali oni kao da nisu bili svjesni toga. Nastavili su sa veselom pričom, zagrljajima, osmijesima, nošeni ljubavlju zbog koje njihova lica blistaju i obasjavaju cijeli prostor u kojem se nalaze.

Danas si me iznenadila, Belma. Prvi put od kako izlazim sa tobom, osjetio sam da si moja, da pripadaš meni cijelim bićem. Zbog toga sam neizmjereno sretan!

Da, osjetim i ja neku unutarnju promjenu. Izgleda da mi je srce pokleklo pred naletima ljubavi kojom me u zadnje vrijeme bezgranično darivaš nasmija se slatko Belma.

Njihovoj sreći i radosti nije bilo kraja. Divili su se ukusnoj hrani i činilo im se, mada su je mnogo puta jeli, da odavno nije bila ukusnija, kolači nikada slađi, pa i kafa im prija kao nikada ranije. U tako idealnoj i opuštenoj atmosferi, sjedeći u separeu omiljenog restorana, držali su se za ruke milujući ih jedno drugom. Davor je razmišljao bi li ponudio Belmi da bude večeras njegov gost u stanu u kojem je sam živio. Lomio se i plašio da to uopšte spomene jer se bojavao njene negativne reakcije koja bi pokvarila ovakvo veče. Ipak, smogao je snage da joj ponudi večerašnje gostoprimstvo. Belma je, na njegovu bezgraničnu radost, prihvatila bez riječi. Zagrlila je i kroz osmijeh reče da je vrijeme za polazak, što ona potvrdi osmijehom. U

takvom raspoloženju su stigli u stan. Raskomotili su se, a Davor kao pravi džentlmen natoči im piće koje u jednom gutljaju nestaje iz njihovih čaša. Kao da su oboje željeli da dodatno pospješe vrelu krv što je počela ključati u venama dvoje mladih, zaljubljenih bića koja se silno žele.

Riječi, kojima je Davor neprestano obasipao, nestale su. Sad je šutnja govorila sve. Savršeno su se razumjeli. Kao da su svaki pokret, svaki detalj planirali godinama. Ne, to su bile spontane reakcije dvije osobe žedne ljubavi i strasti jer to je ono što su sve ovo dugo vrijeme, otkako su ostali bez partnera, tako jako priželjkivali. Brzim i skladnim pokretima su se oslobađali zadnjih dijelova garderobe koji su kao nošeni olujom nestajali sa njih. Vatra je počela do tinja još u restoranu i sad se rasplamsala, a oni, grijući se u njoj, tijelima motaju klupko ljubavi nabijeno strašću koja je kipila iz svakog damara. Strasni zagrljaji i poljupci su odzvanjali prostorijom.

Dodiri su im postajali strastveniji dok su se sklopčana tijela vrtjela po ćilimu, koji kao da je upijao nadolazeće emocije. Dok se nalazio iznad nje, pogledi su mu lutali po njenom tijelu i uvijek se vraćali grudima koje su bile bujne i tople. Dodirivao ih je, nježno milovao, ljubio i grickao narasle bradavice na njima. Takvu je igru nastavljao u dugim minutama jer nije imao snage da se oslobodi blagodeti koju je toliko priželjkivao. Uzvrćala mu je istom mjerom toplo i strasno. Osjeti dodire njegove ruke kako nježno klizi ka stidnom trokutu i na njemu se zadržava. Između njegovih prstiju su lagano migoljile nabrekle stidne usne. On ču tihe ali zanosne uzdahe kako joj nadimaju vrole grudi čineći ih na taj način još izazivnijim. Prebaci nogu preko njenog tijela oslanjajući se laktovima na patos, istovremeno je ljubeći po grudima. Grleći ga rukama oko vrata osjećala je jači pritisak na stidnom dijelu tijela. Pravila je razne

pokrete kako bi ublažila te pritiske njegovog toplog dijela tijela koji je kružio po usnama "korica mača", a onda osjeti kako pritisak nestaje između vlažnih stidnih usana. Pogledi su im lutali visoko, tražeći ostatke strasti koja je iznad njih lagano nestajala. Podigoše ruke želeći da je zadrže, ali se ona nečujno udalji. Opuštena tijela se nisu pokretala.

Tek što je došla na posao, mobitel joj u džepu zazvoni. Uključi ga i ču Livijev glas. Prostorijom je odjekivao veseli i zvonki smijeh koji u Belmi pokrenu emocije. Poslije razmijenjenih riječi o radnji i poslu, kojim se Belma bavi, Livio nije dugo čekao da joj saopšti tačan datum suđenja za Fikretove i Samirove ubice, koje će se održati za deset dana.

Mislim da imate dovoljno vremena da se organizujete i prisustvujete tom činu. Pretpostavljam da će doći cijelo tvoje društvo.

Ja sam uvjeren, ali se nikada ne zna. Znam za sebe da ću sigurno doći. U svakom slučaju želim da ti se zahvalim na obavijesti i vidimo se za nekoliko dana. Poslaću ti poruku na dan polaska.

Svakako. Čekaću vas na aerodromu.

Pozdraviše se poželjevi jedno drugom uspješan dan. Belma nije oklijevala i odmah nazva Emu i zamoli je da Senad obavijesti društvo. To Senadu nije predstavljalo nikakav problem i u roku od jednog sata je već znao da će Hana i Avdo, Sadik, Ema i on, naravno i Belma ići. Ona ko zna iz kojeg razloga Davoru nije ništa rekla za navedeno putovanje. Senad je preuzeo na sebe obavezu da rezerviše karte za sve.

Mnogo prije polaska okupili su se na sarajevskom aerodromu. Preko Zagreba će nastaviti let za Milano.

Jedva čekam da vidim lica razbojnika kad čuju presudu. Nadam se da će biti realna i zadovoljavajuća za naše duše, mada nam nikakva kazna ne može vratiti drage prijatelje riječima punim nade Senad se obrati društvu kad se smjestiše u sjedišta aviona.

Nadam se da će ih stići prava kazna koja će ih bar na nekoliko godina udaljiti sa ulica na kojima su tražili nevine žrtve odsječnim glasom reče Sadik.

Slušajući riječi prijatelja Hana i Belma su ih primile na miran i dostojanstven način. Kazne za zlikovce, koje su priželjkivale, u njihovim životima ne mogu donijeti veliku promjenu, ali osjećaj da će i njih stići pravda, nudio je olakšanje. Kraj leta se približavao, a samim tim i početak suđenja koji će za nepun sat započeti. S obzirom da je znao koliko ih dolazi, Livio je angažovao svog prijatelja kako bi svi skupa, bez razdvajanja po taxi vozilima, mogli na vrijeme stići na zakazano izricanje presude dvojici ubica.

Zahvaljujući velikoj organiziranosti i Liviovom dobrom poznavanju grada, društvo iz Sarajeva je uspjelo stići na izricanje presude, pred sam njen početak. U ne tako velikoj sudnici nije bilo puno onih koji su bili zainteresirani za ovaj slučaj. Osim prisutnih iz Sarajeva, bilo je tu nekoliko novinara koji si pisali za lokalne listove i prvi započeli priču o ubicama iz parka. Na desnoj sudijinoj strani nalazio se tužilac. On je pokrenuo postupak protiv dvojice ubica nakon njihovog hvatanja od strane policije u Milanu. Bio je miran i gotovo nepomičan. Ipak, pogled očiju mu se ponekad zaustavljao na dvojici huligana koji su sjedili na klupi naspram sudije, a sa obje njihove strane sjedio je po jedan policajac. Nedaleko od njih nalazio se

postariji godpodin u odijelu koje je bilo dosta iznosano. Bio je to advokat koji se tu našao po službenoj dužnosti.

Senad je bacao poglede najviše prema njemu pitajući se šta bi taj advokat mogao upotrijebiti u znak odbrane za dvojicu ubica koji su sijali strah po evropskim gradovima, a koji su sjedili u njegovoj neposrednoj blizini. Zlikovci su bili dosta mirni sa oborenim pogledima prema patosu. Nisu gledali ni lijevo ni desno osim što su ponekad, gotovo sa strahom, podizali poglede prema sudiji, koji se upravo smjestio na stolici. Sudnicom je vladao muk sve dok sudija nije počeo čitati prve redove presude ubicama koji su sada radoznalim pogledima šarali po sali male sudnice. Pogled im se najviše zadržavao na Hani koja ih je posmatrala sa velikom i iznenađujućom mirnoćom. Ipak, društvo iz Sarajeva, koje je pažljivije gledalo, moglo je primijetiti grčeve koji su kružili njenim licem, suhe i ukočene usne koje su neprimijetno podrhtavale. To isto društvo nije znalo da je ona u svojstvu svjedoka već jednom dolazila u Milano, ali ona to njima nije željela govoriti jer je smatrala da bi to bilo dodatno opterećenje za njih. Ipak su dosta patili zbog nje.

Nije plakala, ali su joj oči bile vlažne kao travke kada se na njih počnu navlačiti kapi rose. Dok je gledala optužene tim vlažnim očima, prisjeti se prvog susreta sa njima u sudnici, kada je kao svjedok događaja davala iskaz. Nisu se od tada puno promijenili. Ni sada kao ni tada pri svjedočenju nisu imali kačkete, ni velike tamne naočale. Jasno je vidjela njihova sada već malo uplašena lica. Pokušavala je pronaći na njima bar mali trag kajanja, ali ga nije mogla naći. Kratko ošišani, sa zapuštenim brkovima, ali puno uredniji nego one noći kada su životinjski kidisali na nju, izgledali su ipak jadno.

Avdo primijeti promjene na Hani i čvrsto je prigli, a ona oslanjajući se na njega osjeti sigurnost. Dok su bezdušnici bacali skrivene poglede prema njoj, vjerovatno su se pitali kako im je uspjela umaći u onoj večeri pakla. Da smo i nju smakli, vjerovatno sada ne bi bili ovdje, gotovo sa žaljenjem pomisli Kenan. Sve češće bacao je skrivene poglede prema njoj, a ona se nalazila pet-šest metara poludesno od njega. Ali sada bješe kasno za kajanje bilo koje vrste jer je sudija nemilosrdno nastavljao sa čitanjem presude, koja će i te kako uticati na njihov daljnji nastavak života.

Sudija, koji je imao oko četrdesetak godina, a već prosijedu kosu, na prisutne u sudnici je djelovao smirujuće. Dvojici nitkova njegove riječi su zvučale kao gromovi koji su im se parajući nebo neumitno približavali. Čitajući presudu, gotovo na njenom samom kraju reče da zbog svega onoga što su učinili proglašavaju se krivim jer su sve napravili u dobro organiziranom i perfektno, do najsitnijeg detalja, razrađenom planu. "Zbog toga ih osuđujem na vremensku kaznu od četrnaest godina zatvora koja će na dva jednaka dijela biti podijeljena između njih", naglašavajući izreče presudu.

Odmah po završetku pročitane zadnje riječi, glave ubojica klonuše prema podu. Nisu ih dugo podizali i u tim trenucima pravde, koja je za njih bila strana i daleka, premotavali su film i brojali zlodjela i greške zbog kojih su sada tu, a za nekoliko trenutaka i iza rešetaka. Da li će ih kajanje ikada stići, to samo oni znaju i niko više. S druge strane njih stajali su oni koji su doživljavali trenutke straha, patnje i pakla. Dostojanstveno su primili vijest i uglavnom bili zadovoljni veličinom kazne, ali duboko svjesni da je za njih tako beznačajna jer im nikada neće niti može vratiti one koji nedužni odoše iz njihovih života. To jeste tačka na strašne događaje koji su se proteklih godina dešavali, ali nikako nije tačka na lijepa sjećanja za ljude koji su živjeli

sa njima, koji su sa njima dijelili najbolji dio života i koji će živjeti u njima vječno.

Požurili su prema aerodromu kako bi uhvatili avion za Zagreb, koji je za tri sata trebao poletjeti. Livio im je predložio jedan restorančić koji je bio u sklopu samog aerodroma, gdje će i on s njima nešto pojesti i na kraju ih ispratiti. Pokazao se pravim domaćinom i da nije njega bilo, sve bi bilo mnogo komplikovanije za goste iz Sarajeva. Najviše se, ipak, vrtio oko Belme jer je htio u kratkom vremenu pokazati svu gostoljubivost, koju je Belma prije upoznala. Na rastanku se srdačno pozdraviše, a Livio im je mahao rukama dok se niz hol aerodroma udaljavao od njih.

37.

Mlada doktorica Belma je i dalje radila u malom mjestu u blizini Sarajeva. Koliko je voljela medicinu i vrijeme dok je studirala, toliko sada voli svoj poziv. Nadala se da će uskoro početi posao u Sarajevu, čime bi sva njena maštanja, kad je u pitanju posao, bar za sada bila okončana. Povremeno je odlazila u radnju u kojoj je sada kao prodavačica radila djevojka koju je zaposlio Samirov otac. Toj promjeni se najviše obradovao upravo on, kome je takva vrsta posla, poslije dugogodišnjeg rada dosadila. Osim toga, nije ni zdravstveno bio spreman da podnese sav teret i opterećenje obaveza. Kad god joj je vrijeme dozvoljavalo, Belma je odlazila u radnju. Uvijek, kada se nalazila u njoj, misli bi joj odlutale u prošlost i sretno vrijeme kad je taj posao radio onaj kome je poklonila sebe. Ali sada je drugačije, sve se promijenilo. Iz tog istog prostora misli su lutale na više strana. Lutale su sarajevskim ulucama, kafićima, odlazile čovjeku koji joj nudi sreću, nudi joj sebe kao ulog za nastavak zajedničkog života.

Ali iz te iste radnje njezine misli su išle i prema Italiji, ka čovjeku sa kojim je nastavljena poslovna saradnja. Ona je bila ta koja sada to čini. Često je razmišljala o tome. Da li je to bila greška, da li je i suviše lako pristala na to. Nastavak poslovne saradnje sa Liviom je bio više nego uspješan u smislu obima posla, koji se povećao, i to je smatrala uspjehom. Sve bi bilo u redu da ta saradnja nije davno počela prelaziti granice poslovnog i počela se pretvarati u nešto što zadire u njenu dušu i navodi je na razmišljanja o kojima nikada nije ni sanjala. Livio joj je, poslije duže poslovne saradnje, ponudio ljubav jer je tako osjećao. Bio je zaljubljen u Belmu. Zvao je često telefonom, pozivao je u Milano i onda kada i nije bilo neke velike potrebe, bar što se posla tiče. Pisao joj poruke koje su pune nježnosti i ljubavi. Na sve to ona mu je uzvraćala, a takvi osjećaji su

je i gonili da često ide u Milano. Taj novi izazov, koji je prihvatila, godio joj je. Odlazak avionom, koji joj je često on rezervirao i naravno plaćao, divni i nezaboravni izlasci po ekskluzivnim restoranima i modnim kućama i na kraju, Livio i njegovo velikodušno ponašanje, u njoj su budili neprestanu želju da nastavi sa tim.

Dok je sjedila za stolom u radnji sportske opreme, koju je sada ona vodila, mislima je šetala po Milanu. Razmišljanja te vrste i vezu sa Liviom je pokušavala potiskivati što je moguće više, pogotovu poslije večeri u kojoj je doživjela nezapamćenu ljubav sa Davorom. Htjela se na tome zadržati i zaboraviti na sve ostalo. Želja joj je bila da nastavi posao koji voli i nastavi sa čovjekom kojeg voli i sa kojim se sada još više povezala. Doživljenja ljubav, za koju je vjerovala da je istinska i prava, sve je više u njihovim srcima. U takvom razmišljanju je pronađe poruka koju je poslao Livio. Čitala je riječi koje su govorile da je prošlo mnogo vremena od njenog zadnjeg dolaska, da je došlo vrijeme da se vide i dodirnu, što on posebno želi. Riječi koje je pročitala, izmamiše joj manji uzdah. Klimajući glavom, umornom od silnih razmišljanja, stavi telefon u tašnu i pođe kući.

Dok je šetala sarajevskim ulicama razmišljala je o Davoru, o poslu, o Liviu. Znala je da mora završiti sa odlascima iz Sarajeva, ako želi ljubav sa Davorom. Shvatala je i duboko osjećala da joj je duša podijeljena napola. Naslućivala je da će takvi osjećaji, koji sada možda i prijaju, jednog dana početi da je bole, da joj nanose rane koje će boljeti sve više. Je li moguće imati takve podijeljenosti u duši, pitala se. Koliko dugo može izdržati takav teret? Prolazeći pored česme kraj Begove džamije, svrati da se napije. Mislila je da će hladna sarajevska voda odagnati teška, ali i slatka razmišljanja koja su postajala dijelom nje, dijelom njenog života kakvim u zadnje vrijeme živi.

Poslije osvježenja se uputila domu shvatajući da će, ipak, za nekoliko dana morati otići u Italiju. Morala je ugovoriti i odabrati novi kontingent robe za radnju koja je već bila poluprazna. Nije bila sigurna da će to saopštiti Davoru jer je znala dobro da mu se to neće svidjeti i da će mu to nanijeti neprijatne osjećaje. Uhvati se rukama za glavu pitajući se šta da čini. Kad je došla kući, odmah porukom odgovori Liviu, navodeći mu da u Milanu ostaje samo dan u kojem bi završila sve formalnosti vezane za narudžbu. Naveče obavezno mora biti u Sarajevu. Već sutradan je krenula za Milano.

Kada je ušla u hol milanskog aerodroma, ugleda sretno i nasmijano Livijevo lice. Uzvratila mu je širokim osmijehom. Zagrljše se i poljubiše nastavljajući prema autu koje je bilo na obližnjem parkingu.

Predlažem da odmah završimo sve vezano za posao reče Belma čim su krenuli autom. Znaš da se večeras moram vratiti u Sarajevo.

Misliš da možemo tako brzo završiti, ali ako želiš tako, onda ćemo to i učiniti. Jelo, koje ćemo kasnije pojesti, više će nam prijati. Slažeš li se?

Da, u pravu si, ali samo u "našem" restoranu nasmija se Belma.

Naravno, mada sam mislio da te nečim novim iznenadim.

Liviooo!... Nemoj, molim te! povišenim tonom mu uzvratila. Toliko toga prijatnog si mi priređivao i mislim da je previše. Dovoljno će biti da pojedemo omiljeno jelo.

Dobro, otom-potom... zagonetan je i dalje bio Livio.

Odabrala je robu koju je željela. Nije išlo tako brzo kako je zamišljala pa odahnu kad su završili sve formalnosti oko toga. Gledala je na sat i bilo joj je jasno da od večerašnjeg povratka neće biti ništa. To saznanje izazva u njoj neraspoloženje. Znala je da Davor razmišlja o njoj i da će je zvati. Šta da mu kaže, pitala se. Dohvati telefon i isključi ga. Učinila je to nerado, ali je smatrala da je to jedino rješenje u ovoj situaciji. Nedugo zatim uključi opet telefon, misleći da je to bio ishitreni potez. Zastade, razmisli i dođe do zaključka kako taj razgovor ne bi donio ništa dobro ni njoj ni njemu. Isključi ga i dalje ne znajući da li je donijela ispravnu odluku. Livio je primijetio da je zamišljena.

Što čutiš, Belma, jesi li umorna?

Mogu ti reći da jesam. Krivo mi je što nisam stigla da se vratim večeras kući jer sam tako planirala.

Znaš da smo imali na raspolaganju samo par sati i da je bilo nemoguće završiti za tako kratko vrijeme. S druge strane, trebaš se i radovati jer si dobila robu po dosta povoljnoj cijeni. Osim toga, kada se nađemo u omiljenom restoranu, bićeš puno raspoloženija. Bićeš ona stara Belma!

Ispruži ruku i pomilova je po kosi. Privuče joj glavu i poljubi je u obraz. Ona ga krajičkom oka pogleda, a na licu joj zaigra blagi osmijeh.

Nadam se tiho uzvratiti.

Smjestili su se u ugodnom restoranskom prostoru, a Livio naruči flašu vina. Nazdraviše u čast Belminog dolaska i dosta povoljnije cijene po kojoj je dobila robu. Dok su očekivali poručeno jelo,

pijuckali su vino uz tihi i ugodni razgovor. Unutrašnjost restorana je odisala prijatnom atmosferom. Bio je urađen u rustikalnom stilu, a interijer je odisao prirodnim materijalima između kojih je drvo imalo dominantnu ulogu. Uživali su u ambijentu, u ljepoti i atmosferi koju je restoran nudio. U takvom uživanju su i završili jelo. Trebalo je isplanirati večer koje je bilo pred njima. Livio nije krio radost zbog Belminog ostanka, što se moglo osjetiti u svakoj njegovoj riječi. Trudio se da maksimalno udovolji njenoj i najmanjoj želji.

Šta ćemo, Belma upita je iznenada. Hoćemo li mijenjati restoran ili poći u bar? Ako imaš neku posebnu želju, reci.

Ne znam dvoumila se ona. Najradije bih da sada odem u hotel i odmaram se jer sam imala dosta napornan dan.

Svhatam. Ipak, ne mogu, a da ti ne predložim dvije varijante o kojima upravo razmišljam. Da izađemo kasnije na neko drugo mjesto ili da ispuniš obećanje koje si mi dala kad si zadnji put dolazila.

Belma se iznenadi tim riječima. Gledala je Livia u oči boreći se da odgonetne kakvo mu je to obećanje dala, ali nije se mogla sjetiti.

Uredu, vidim da se ne sjećaš, ali ja ću ti reći, Belma. Obećala si mi zadnji put da ćeš vidjeti moj stan. Nadam se da ćeš to obećanje sada ispuniti. S obzirom na tvoj umor, to bi nam bila i najbolja varijanta. Uz piće ćemo uživati na terasi sa koje se pruža fantastičan pogled na dio grada. Siguran sam da će ti prijati i da se nećeš pokajati bio je Talijan uporan i brz na riječima.

Uputivši joj ozbiljan pogled i gledajući je u oči, očekivao je nestrpljivo njen odgovor. Dugo se dvoumila šta da mu kaže. Shvatila

je konačno da i nema pravog odgovora. I ovako i onako će svo vrijeme biti s njim, mada je negdje u dubini duše kopkalo nešto zbog čega je poželjela da vidi stan o kojem je Livio toliko pričao. Blago se nasmijala, što je za njega bio dovoljan znak. Radostan i sretan dohvati je za ruku i poljubi je.

Jesam, obećala sam to, ali ne mora značiti da baš sada moramo ići tamo pokušavala je Belma da odgodi tu posjetu.

Ovo je idealna prilika, Belma. Umorni smo oboje i taj odmor uz muziku i piće na predivnoj terasi će odnijeti sav umor i neraspoloženje. Mislim da je vrijeme da pođemo kroz smijeh uzvratiti Livio.

Livio, ja upornijeg čovjeka od tebe nisam vidjela i vidim da ti je jako stalo da posjetim tvoj stan, ali ja bih radije da odem prespavati u hotel. Mislim da bi to za nas i naše buduće odnose bilo mnogo bolje pokušavala je Belma da promijeni njegovo mišljenje.

Pobogu, Belma, ne vodim te zauvijek tamo. Želim sa tobom nastaviti druženje na mjestu koje će ti biti bolje od bilo koje hotelske sobe. Uvjerićeš se u to čim pogledaš na grad sa meni dragog kutka na kojem provodim najviše vremena. Zar ti trebam napominjati koliko mi je stalo da si sa mnom i sada kada si tu. Jako bi me rastužilo što želiš otići od mene. Iskreno se nadam da to srcem ne želiš.

Pogleda ga i ne odgovori ništa. Osjećala je njegove riječi kao izazov, lagano golicanje. Voljela je biti s njim, ali mu to nije mogla priznati jer je druga njezina polovina bila protiv toga. Ipak nije mogla odoljeti pa se nasmija i prelomi. Pruži mu ruku i ustade. Radostan i nasmijan, Livio prihvati ruku i oni se uputiše prema dijelu grada gdje on živi.

Bio je to stari dio Milana kojim se protezao vodeni kanal. Njegov stan se nalazio u zgradi koja je ležala pored mosta koji je prelazio preko staroga kanala. Sa njegove obje strane protezale su se duge ulice. Popeli su se liftom u stan koji je bio na vrhu zgrade. Belma je sa divljenjem posmatrala unutrašnjost stana koji je bio čist, uređen ukusnim namještajem, koji je plijenio jednostvnošću i ljepotom. Još jednom se uvjerila da se radi o čovjeku koji je pedantan, koji vodi računa o svakoj sitnici vezanoj za urednost prostora u kojem boravi.

Pošto joj je Livio pokazao stan koji je na njeno veliko iznenađenje izgledao krajnje uredno, pokazao joj rukom prema terasi. Belma prva stade na drveni pod kojim je cijela terasa bila prekrivena. Pored nje se nalazila duga kožna sofa ispred koje se nalazio okrugli sto, a pored njega su se nalazile dvije tapacirane stolice sa naslonima za ruke, odajući udobnost. Sav taj prostor bio je ispod krova čiji je gornji dio bio prekriven bakarnim limom. Belma se uhvati rukama za ogradu na terasi, a pogled joj se zaustavi na kanalu, čije obale su krasile dvije ulice obasjane svjetlima. Bio je to predivan prizor. Dok je uživala u razgledanju dijela grada koji voli i često posjećuje, na ramenu osjeti dodir ruke. Toplina dodira nastavi da silazi niz tijelo dok joj je on drugom rukom, koja se nađe na njenom obrazu, nježno okretao glavu. Pogledi im se spojiše. Bez riječi, ali sa osmijesima su nastavili zajedno razgledati ljepotu koja se pružala ispred njihovih očiju. Poslije dugih sekundi ču njen glas:

Fantastičan pogled, Livio, predivan osjećaj! Sad mi je jasno zašto obožavaš ovaj kutak.

A moji osjećaji su sada još jači dok ih dijelim s tobom, Belma.

Hvala ti na tome i na ukazanom gostoprimstvu, naravno. Nikada nisam sumnjala u tvoje velikodušne manire.

Ako nastaviš sa pohvalama, počet ću se crveniti, Belma. Nego, hoćemo li nastaviti sa vinom ili želiš popiti neko drugo piće?

Nastavićemo sa vinom, zašto bi mijenjeli nešto što nam prija?

Livio nestade sa terase. Do ušiju joj počеше dopirati zvuci muzike koji ispuniše tihi prostor. Sa flašom i čašama u rukama, on se pojavi na terasu. Elegantnim pokretima otvori flašu sa vinom i natoči čaše do pola. Uzeo ih je obje i, okrećući se prema njoj, ispruži ruku u kojoj je bila čaša njoj namijenjena. Ona je sa osmijehom prihvatila. U tišini noći začu se zvonki udar stakla, a zatim njegov glas kojim joj nazdravi.

Ćin, ćin! Hvala ti, Belma, što si ispunila moju veliku želju. Hvala ti što si pristala da dođeš u moj najdraži kutak.

Priđe joj bliže i poljubi je, a ona mu ushićeno uzvratila. Pokaza joj rukom prema udobnoj sofi na koju se smjestiše. Nastaviše s razgovorom o događajima proteklog dana. Prostor je odisao radošću, toplinom, osmijesima i mirisom vina koje je sve više grijalo zaljubljene duše. Sve su se ugodnije osjećali u tom prostoru koji je djelotvorno uticao na njihovo raspoloženje. U njemu su se počeli osjećati bližim i intimnijim preko učestalijih, nježnijih pogleda, preko stidljivih dodira koji su postajali spontaniji, opušteniji i češći. Pokreti koji su u početku bili skoro hladni, neprimjetni, uzdržani, polako su se otimali hladnoći i pretvarali u toplinu koja ih je obuzimala. U toj toplini mirna rijeka je bujala pretvarajući se naglo u talase koji zapljuskuju. Oni, strasno predani jedno drugom, sve više zu uranjali u te talase koji su ih nosili ka strasti i vatri koja je oko njih buktala.

Elegantnim pokretima joj Livio zbacila majicu koja je pokrivala nešto o čemu je on maštao u dugim mnogobrojnom noćima, koje je njoj

poklanjao. Isto je uradio i sa dijelom garderobe koji se nalazio na gornjem dijelu njegovog mišićavog tijela. Privuče je sebi, a zvonki poljupci počеше odzvanjati terasom iznad milanskog starog kanala. Sve više i sve strastvenije su se predavali jedno drugom. Široka i velika sofa im je omogućavala veliki izbor pokreta, što su oni fantastično koristili. U jednom takvom on se malo primiri, a to je bilo dovoljno da njene elegantne pantalone završe na patosu pored velike sofe. Odmah joj uzvрати, a gomila garderobe pored sofe se naglo povećavala.

Pojačavali su se uzbuđenje i strast. Sjeo je na sredini sofe oslonjenim stopalama na drveni patos. Ona mu priđe, zakorači nogama preko njegovih nogu i obuhvativši ga rukama oko vrata privuče sebi. Osjeti da mu lice utonu u nešto što nije mogao niti znao opisati, ali je shvatao je da je božanstveno i očaravajuće. Na momente je osjećao da ga po obrazima dodiruje nešto što po njima ispisuje ljubav. Zastao je i gledao bradavice na bujnim grudima koje su se prkosno izvijale prema gore kao da su željele dotaći zvijezde iznad lijepog talijanskog grada. Poče ih naizmjenično milovati usnama. U početku nježni dodiri su se pretvarali u strastvene poljupce da bi prerasli u nježne ugrize kojima je mamio njene jauke.

Ta strast ih je držala u dugim minutima koje su dijelili na visokoj terasi, njegovom dragom kutku. Njen donji dio bedara, kojim se naslanjala na njegove noge, sve je bio nemirniji. U tom nemiru osjećala je narastajuće uzbuđenje zbog dodira koje je tako jako počela osjećati po stidnom trokutu svog tijela, koji je bio sve vlažniji. Vrtjela je sve brže bedrima tražeći pogodan položaj kako bi taj pritisak ublažila. Na djelić sekunde zastade i odmah osjeti nešto toplo, što se svakim novim dodirom sve više gubilo između usana koje su krasile stidni dio njenoga trokuta. Njihovi uzdasi se ponoviše

nekoliko puta. Sve je postajalo sporije, tiše, a tačka na kraju nezaboravne pjesme umiri njihanje njihovih tijela, koja se nasloniše jedno na drugo. Predadoše se zvijezdama koje su sijale iznad starog milanskog kanala i iznad njihovih nagih tijela.

38.

U više navrata je Davor pokušavao dobiti Belmu na telefon, ali svaki je bio neuspješan. Pitao se svaki put zašto se Belma ne javlja, a još više ga je mučila pomisao što je njen telefon isključen. Dok je sa uperenim pogledima u plafon ležao na sofi, zaokupljao ga je sve veći nemir i neko uzbuđenje koje mu je kidalo misli. A one su navirale poput izvorske vode i kružile oko njega, puneći sobu nedoumicama. Poslije dužeg razmišljanja nešto ga štregnu u želucu, a njegovo opruženo tijelo malo poskoči. Pomisao na Italiju i Livia ubode ga kao strijela. Udahnu zrak i skoro naglas se upita je li ona zaista tamo. Osjeti veću mučninu u stomaku, a nedoumice i sva pitanja odletješe iz zatvorenog prostora, kao da njime protutnja oluja. Sve se otvori, a kockice mozaika skoro da su se same ređale. Ispravi se i sjede na ivicu sofe, dograbi telefon i poče pisati poruku. Prsti su igrali po tipkama telefona, a Davor osjeti nervozu kako struji cijelim mu bićem. Nije imao snage za duže pisanje i samo je upita gdje je i zašto se ne javlja. Baci telefon i on završi na samoj ivici sofe. Ustade i širom otvorivši prozor duboko udahnu zrak. Neodređeni pogledi su punili nevidljivi prostor i brzinom munje letjeli prema Italiji. Uzdasi su se nizali, a sumnja, gdje bi se Belma sada mogla nalaziti, izazivala je bol. Dugo je stajao pored otvorenog prozora, a sve tužnije poglede kao da je zaustavljala nevidljiva magla, koja je jače obavijala i te poglede činila mutnijim. Tog trenutka mu je bilo jasno da je pred njim duga i besana noć.

Sa nestrpljenjem je čekao završetak radnog dana i večer, kada će se čuti i sastati sa Belmom. Nadao se tome i priželjkivao to silno, kao nikada prije toga. Pred sami akšam sa malom dozom nedoumice okrenu Belmin broj. Nikada prije sa više nestrpljenja nije očekivao njen glas. Prozbiori:

Kako si, Belma? Imam osjećaj da sam te probudio naizgled mirnim glasom je pozdravi Davor.

I jesi, ali neka si. Vrijeme je da ustanem i popijem kafu malo pospanim glasom odgovori Belma.

Zar je nećemo popiti skupa negdje u gradu? Znaš da o tome razmišljam cijeli dan.

Belma začuta kao zalivena, a sinošnja noć joj u sekundi prostuji tijelom. Na lice joj se navuče grimasa koja je odavala grižnju savjesti i sreća što Davor nije tu, ispred nje. Sigurno bi to odmah primijetio. Malo se pribra i gledajući na sat reče:

Nisam imala namjeru večeras izlaziti, jako sam umorna, ali udovoljiću tvojoj želji, Davore

Hvala ti, vidimo se na našem mjestu.

Kratki razgovor se završi, ali nedoumice i na jednoj i na drugoj strani okupira njihova razmišljanja. Znali su oboje o čemu ono drugo razmišlja. Znali su da do nekakvog raspleta mora doći jer Belma je savršeno osjećala da njena tajna veza sa Liviom i svaki novi susret s njim Davoru predstavlja novi teret i izaziva veću ljubomoru. Davor je to sve više osjećao, ali joj to nikada javno nije spomenuo. Osjećao je da bi o tome nešto mogao i progovoriti i sa takvim razmišljanjima pođe na dogovoreni sastanak. S druge strane, Belmi je bilo apsolutno jasno da tu vezu ne može vječno kriti i da će kad - tad o tome sa Davorom morati popričati. Još uvijek nije bila sigurna da li će se to baš ovoga puta desiti. Ipak, krenula je na sastanak sa dosta nervoze i straha jer saznanje koliko je Davor otvoren i koliko želi da između njih nema ni najmanje tajne, činilo je zapravo takvom.

Kad ga ugleda, duboko udahnu zrak i dosta nesigurnim koracima krenu prema njemu. Davor prvi put inteligentno primijeti malu Belminu nesigurnost i to je bila dovoljana potvrda onoga o čemu je u zadnja dvadeset četiri sata intezivno razmišljao. Nasmijali su se jedno drugom, ali sa osmijesima punim rezerve i tajni, koje su se krile u njima. Davorova tajna joj je lebdjela ispred očiju, ležala na njegovom otvorenom dlanu sa kojeg je mogla brzo nestati. Punila je Davorova usta i on je jedva čekao da je izbaci vani. Belmina tajna je bila duboko u njenoj duši i na momente je pomišljala da je odatle nikada ne pusti.

Iako je njihov susret bio dosta hladan i sušta suprotnost u odnosu na zadnji, ipak je nježno poljubi, zagrli i bez riječi krenuše ulicom jedno pored drugog, ali toliko daleki i toliko razdvojeni. Između njih se prepriječila ogromna nevidljiva figura koja svom snagom iz Davora čupa mir, a njegove najveće prijatelje, razdraganost i opuštenost, svakog trena u sve jačem obliku tjera od njega. Izabraše sto i čuteći su posmatrali prostor oko njih. Bila je to ugodna bašta jednog sarajevskog kafića koja je nudila mir, iako je u njoj bilo mnogo gostiju. Ali njihovi tihi glasovi su se gubili u širokim krošnjama lipe čiji cvjetovi krase taj romantični prostor.

Belmi je bilo odmah jasno da se u Davoru nešto dešava jer joj je bilo neshvatljivo što on jako malo ili gotovo ništa ne govori. Dobro ga je poznavala i nije joj bilo teško uočiti tu promjenu, a to je zapravo i činilo nemirnom. Dok je konobar stavljao kafe na sto, u Belminoj tašni zazvoni telefon. Neprimijetno se trznu. Dvoumila se da li da se javi ili ne, dok joj je kroz glavu strujila misao ko bi to mogao biti i istog momenta se pokaja što je ponijela telefon. Davor je čuteći gledao očekujući reakciju. U stomaku već poče da mu se odmotava klupko koje je sa svakim novim odmotajem odnosilo tanku nit

ljubavi, koja se zadajući bol kidala i odlazila u nepovrat. Na nepcu se stvarala neka suhoća i bila ogromna prepreka riječima koje su htjele izaći iz tog suhog prostora. Belma uze telefon iz tašne, pogleda ga, isključi i vrati u tašnu ne rekavši pri tom ni riječi. Sa malom primjesom nervoze dohvati fildžan sa kafom i ispi malo tople tečnosti. Pokaja se, gorko se pokaja što je uopšte izašla na sastanak, ali tu grešku sada nije mogla izbrisati. Tek što stavi fildžan na sto, telefon opet zazvoni. Opet se trznula, a na licu joj se primijeti mala grimasa zbog neprijatnosti u kojoj se našla. Međutim, nije zvuk telefona činio toliko neprijatnosti koliko su to činili Davorovi pogledi, iz kojih je čitala njegove sumnje. Bile su ispisane velikim i jasnim slovima.

Javi se, Belma glasom koji je krčao reče Davor.

Nije ga poslušala, a vidjevši ko opet zove grubo pritisnu crvenu tipku. Nije u momentu znala gdje da pogleda i poprilično zbunjena dohvati čašu s vodom. Hladna voda je sapirala unutarnju toplinu koja je jače nadirala, a na lice se sve više navlačilo rumenilo. Nenaviknut na takve situacije Davor je zbunjen i nemiran sjedio i umjesto kafe ispijajao čemerni okus saznanja koje se naglo proli po ranjenoj duši. Koliko juče je uživao u toplini zagrljaja i vrelini Belminih dodira. Sve se okrenu tumbe, a u stomaku kao da rovi buldožer koji sve naopako prevrće. Pogleda je. Preko suhих usana nekako prekotrlja riječi:

Znam ko je bio, Belma, znam. Ne moraš mi ništa objašnjavati. Znam i zašto je taj isti telefon bio isključen kad sam te zvao prošle večeri. Zašto mi to radiš, Belma, zašto?

Nije imala odgovora, a spuštenu pogled je plivao po tečnosti u fildžanu i gubio se u dubinama njene crnine. Dva nijema bića, koja

su se nalazila jedno pored drugog, bila su tako daleka, pokrivena tišinom punom nemira, teškom kao olovni oblak. I taj oblak ih je pritiskao sve jače i sve nepodnošljivije. Iz Belminog oka krenu suza.

Davore, izvini, ali ja moram ići. Oprosti, ali moram... plačljivim glasom izgovori.

Uze tašnu i brzim koracima se udalji od stola. Davorov pogled je dugo pratio i izgubio se negdje u nevidljivom prostoru, u kojem se Belma izgubila. Zažmuri i mislima pokuša da je pronađe, ali umjesto nje pronalazio je jednu po jednu svoje tegobne slutnje koje su ga zadnjih dana lomile. Pogleda u sto ispred sebe, a on kao da je bio pokriven putevima koji su se nalazili između Sarajeva i Milana, Belminim avionskim letovima, sastancima i izlascima s Liviom, milanskim hotelima... Sve se posloži u sekundi. Zamišljen i izgubljen u prostoru bunila podiže glavu, a vlažnost na očnim kapcima se pojača. Na sekundu osjeti da je najusamljeniji čovjek na svijetu. Samoća ga je sve jače lomila.

Belma se udaljavala koracima koji su bili teški i sve sporiji. Oko vrata joj se objesila tuga i sjetni Davorovi pogledi, koji su se na tu tugu kačili. Sa tako teškim đerdanom hodala je polako, ali i teško, jer na putu kojim je koračala su se preplitali i drugi putevi sa poznatim mjestima koja su joj odvlačila turobne misli. Kad se okrene nazad, priželjkujući da vidi onog koga ostavi, kao u magli vidi drugi lik, druge puteve. Sve se više gubila i sve više je padala u začarani krug, u kojem izlaza nije bilo. Svakim novim korakom je dublje padala u bezizlazni lavirint čiji izlazi su okovani željeznim kapijama. U lavirint bez izlaza. Shvatila je da se našla pred zidom koji ne može savladati.

39.

Istog trenutka kada mu je Senad uputio zvaničan poziv da sa Senom prisustvuje njegovom uzvišenom činu, vjenčanju sa Emom, u Sadiku se rodila ideja. Odmah je stupio u kontakt sa dražesnom Senom i predložio joj da dođe sedmicu dana prije vjenčanja, kako bi bila njegov dragi gost. Sena se nije dvoumila i bez ikakvih rezervi je prihvatila prijedlog koji joj se svidio i koji je činio radosnom. Sa više žara u grudima i više radosti u srcu je sa nestrpljenjem iščekivala dan kada će krenuti čovjeku koji je obasipa ljubavlju. Vjerovala je toj ljubavi i sama doprinoseći sreći koja je svakim novim danom rasla u njoj. Bila je daleko, ali Sadikovu prisutnost je jako osjećala svuda po sebi i u sebi.

Na drugoj strani, u drugom gradu, Sadik je odbrojavao dane kada će ga obasjati sjaj plavih očiju. Činile su ga veselijim i iznova radoznalijim, jer prisjećajući se onoga sjaja pitao se hoće li novi pogledi imati istu jačinu. Obasjan tim pogledom izašao je iz stana i uputio ka mjestu gdje je trebao sačekati Senu. Osjećao je zagrljaj miline, a koraci su mu bili laki. Njegovo tijelo je lebdjelo poput pera i kao u ritmu zadnjih koraka na podijumu za ples, približavalo se mjestu na kojem će moći dotaći nekoga ko je zapravo stalno sa njim i uz njega. Kada ugleda Senu, raširi ruke očekujući je u zagrljaj. Otvori širom oči, a sjaj njenih mu pređe preko lica. Gledao je dva plava oka u čijim dubinama na tren vidje sebe kako plavim dubinama tumara, očekujući da ga voljeno biće zovne, zagri i slatko poljubi. Sretan što to sada vidi i osjeća, čvrscé prigrabi drago biće. Zagrljeni, uputiše se prema "Inat kući".

Sala restorana sa dugogodišnjom tradicijom nije bila velika, ali njima je bila i suviše. Poželješe prostor u kojem osim njih niko drugi ne

može biti. Vođeni takvim osjećajima sjedoše za stol u ćošku, privukoše stolice jednu prema drugoj kako bi bili što bliže jedno drugom, kako bi osjetili što više dodira na tijelima koja su jedno drugo željela. Grijali su jedno drugom ruke ne skrivajući i ne skidajući strastvene poglede iz kojih se svakim novim treptajem oka sa grumenja ljubavi krunilo zrno po zrno ljubavi. Ljubavlju je disao prostor oko njih, a želja obavijala njihova tijela, njihove čežnjive poglede kojim su se milovali. Šapati su im bili puni slasti kojom su jedno drugo hranili, a dodiri sve nemirniji. Nedostajao im je prostor u kojem vlada tišina i intima o kojoj su počeli oboje intenzivnije razmišljati. Ali pomisao da će nekoliko narednih dana biti zajedno, hranila ih je strpljenjem.

Ljubavi, mislim da je vrijeme da naručimo neko tradicionalno bosansko jelo. Što se mene tiče ja sam se najeo onog trenutka kad sam ugledao te lijepe plave oči.

Hvala ti, dušo draga, ali s obzirom da sam putovala malo duže, meni bi dobro došlo neko jelo - odgovori Sena.

Naravno, sama odluči šta da naručimo, a ja se neću miješati u tvoj izbor. Ne sumnjam da će biti dobar.

Lako je tebi, ti si se već najeo i zato ti je sada svejedno Senin zvonki smijeh se razliježe dijelom restorana.

Jesam, dušo, vjeruj mi sa vedrim izrazom na licu reče Sadik. Biće ti možda slađe ako to budem opet učinio kroz smijeh i on se našali.

Nisu mogli odoljeti slatkišima koje je nudio restoran. Sa slatkim okusom kolača, zagrljeni i čvrsto priljubljeni jedno uz drugo, laganim koracima su se udaljivali od restorana. Dok su se vozili zagušenim

sarajevskim ulicama, u njima su istovremeno rasli nestrpljenje i radost. Ipak, sa njihovih veselih lica se nisu skidali osmijesi koji su kao najtananiji zvuk sa tipki klavira kružili po malom prostoru auta.

Otvoriše vrata stana, a tišina im poželje dobrodošlicu. Doza radosti se poveća u njima kada stadoše pored stola i zagrlivši jedno drugo ostaše minutima u tom položaju, nijemi i nepomični. Kada savladaše pohotu dugo priželjkivanih zagrljaja, njene ruke ga obuhvatiše oko struka, a njegova lijeva osta na njenim ramenima. Desnom je nježno milovao po kosi, obrazima, usnama, a zatim privuče njezinu glavu prema svojoj tako da su im se lica skoro dodirivala. Iz te neposredne blizine je gledao njene krupne oči iz kojih je sijalo plavetnilo i obasjavalo prostor oko njih. Ne trepćući gledao je u dubine dva plava jezera u kojima je vidio sve ispisane riječi koje su jedno drugom slali. Lelujajući po dubinama i ponekad iskaćući na površinu, riječi su zapljuskivala lica ljubavlju, koju su mjesecima iskazivali i jedno drugom darivali. Usne im se spojiše, a njih pokri veo bliskosti ispod kojeg bi vječno da ostanu.

Gotovo nepomična tijela se malo pokrenuše. Sadik pokaza rukom prema sofi, ali ga Sena zaustavi izrazivši želju da se prije toga malo osvježi i istušira, što on sa odobravanjem prihvati. Sena dohvati manju torbu sa stvarima i ponese je u kupaonicu. Dok je bila tamo, Sadik se trudio da joj pripremi malo iznenađenje. Na sto prvo stavi čaše, a zatim i flašu vina, koju potom otvori. Modrocruvenkasta tečnost se pjenušala u čašama dok se Sena približavala prema stolu, pored kojeg je raširenih ruku stajao nasmijani Sadik. Gledajući naizmjenično u čaše pa u njega, smijući se uplovi u ruke koje je nježno obgrliše. Bade mantil je pokrivao tijelo sa kojeg su se osjećali miris i svježina, što u njemu izazva požudu. Dohvati čaše s vinom i ponudi joj jednu.

Dobro mi došla, ljubavi! Nek nas ovo vino malo razgali i učini naše osjećaje još toplijim.

Hvala na fantastičnom dočeku, dušo draga. A moje osjećaje ništa ne može bolje ugrijati od tvojih dodira.

Spusti ispijenu čašu i okači mu ruke oko vrata. Zapahnu ga svježina mirišljavog tijela. Obuhvativši je oko struka jače je privuče sebi. Poljupci su cvrkutali pjesmu koja se širila božanstvenim prostorom, što uistinu za njih i jeste bio. Kao po dogovoru krenuše zagrljeni prema sofi dok su se strast i požuda uvlačili u već topla tijela, koja su željno iščekivala dodire.

Oslobodivši se nekih dijelova garderobe, sjeli su na sofu, a ona je nudila širinu i udobnost. Pogura mu gornji dio tijela i kad se ono leđima oslonilo na sofu, povuče mu naniže već otkopčane pantalone. Osjećajući miris tijela, koje ga je počelo obavijati, nastojao je zadržati taj mirišljavi zagrljaj i pokretima ruku ga je obavijao oko sebe. Dodiri su bili jači, vatreniji, ispoljavajući veću strast koja je vidljivo kiptala iz topline neumornih tijela, vajala figure koje su se redale jedna za drugom. Naga tijela su većim intezitetom dahtala i svaki novi pokret je bio strastveniji, a poljupci vatreniji.

U žaru vatrenih pokreta Sadikovo tijelo se našlo na koljenima koja su se oslanjala na pod pored sofe. Milujući je rukama, koje su preko nogu išle gornjem dijelu tijela ona, ih prihvati i povuče prema gore, a njegovo tijelo lagano se ispravi pored njenog. Zastali su na nekoliko trenutaka oboje dok ga ona ne pogura kako bi sjeo na sofu iza nje. Pođe prema njemu i obujmivši ga nogama, pronađe čvrst oslonac na njegovim butinama. Obujmi još jače nogama njegove butine i grudima pođe prema licu i očima, koje su ih čežljivo gledale. Usne se zalijepiše za bradavicu na dojki, a taj strastveni

dodir iz Seninih grudi izmami tanani uzdah. Isti dodiri su se izmjenjivali i svaki njen uzdah je bio glasniji, što je u Sadiku povećavalo strast u svakom nervu zagrijanog tijela.

Oboje su osjećali čvrstinu njegovog najtoplijeg dijela tijela. Ona je blagim kruženjem bedara na trokutu svog stidnog dijela tijela osjećala čvrstinu koja postaje jača i jača, a samim tim pritisak veći i nepodnošljiviji. Pođe rukom prema tom vrelom dijelu i, obuhvativši ga, osjeti svu toplinu. Nježnim pokretom ruke usmjeri ga na pravac koji su oboje željeli. Priljubivši se uz usne, vrela i čvrsta dio Sadikovog tijela lagano kliznu između njih i nastavi put u beskonačnost.

Žar na upaljenom kremenu se lagano gasio, a njihova tijela umorna i topla se priljubiše. Nijema i bez riječi su uživala u blaženstvu u koje su tonuli.

40.

Ema i Senad se nisu razdvajali. Vrijeme je prolazilo, a sa njim su dolazile i promjene koje su bile neminovnost vremena u kojem su živjeli. Međutim, te promjene oni nisu zapažali, kao da se to sve odvijalo mimo njih. Imali su svoj život koji je bio pun ljubavi i njima više nije trebalo. Tragedija koja se desila u parku Milana, u kojoj je Senad sretnim okolnostima ostao živ, zbližila ih je još više. Jačala je njihovu dugogodišnju vezu koja je u dolazećim danima trebala dostići vrhunac, jer dan stupanja u bračne vode se bližio. Željeli su oboje da to veselje ostane kao nezaboravni trenutak kojeg će se sa radošću sjećati cijeli život.

Planirali su i razrađivali svaki detalj, mjesto i objekat u kojem će jedno drugom konačno pokloniti srce, spisak prijatelja koji će im to veselje učiniti ljepšim. Nedugo zatim, Senad i Ema su završili sve pripreme za dan vjenčanja, za dan u kojem će ono njihovo izgovoreno "da" označiti početak jedne vječnosti.

Restoran se počeo puniti brižno odabranim gostima, a među njima su prvi pozvani oni sa kojima su se najviše družili, koji su za njihove živote imali ogromno značenje. Najljepše godine života dijelili su s njima. Emina i Senadova ljubav, koja ih je tako čvrsto godinama vezivala, nije jenjavala, čak ih je vezivala još jače i snažnije. Njih dvoje su ljubav doživjeli u pravom smislu te riječi, prolazeći kroz najvažnije faze zajedničkog življenja. Bračnu vezu su učvršćivali prije svega iskrenom ljubavlju, ali i povjerenjem i poštovanjem. A ni strasti nikada nije nedostajalo. Nju su jedno drugom darivali istim žarom kao i onoga dana u magacinu firme. Na kraju, iskazali su odanost potvrdivši je vjenčanjem i budućim zajedničkim životom.

Kao i mnogo puta ranije pokazala se istinitom tvrdnja našeg pisca Meše Selimovića da je "čovjek bez ljubavi uvijek na gubitku"!

k r a j

Bilješka o autoru:

Izudin R Bihorac

Izudin R Bihorac je rođen 05.02.1953. godine u Sjenici, malom idiličnom gradu na jugu Srbije.

U osnovnoj školi iskazuje veliki talenat kroz pisanje pismenih radova gdje dobija prve pohvale i školske nagrade. Nošen tom ljubavlju nastavlja pisati poeziju i prozu kao srednjoškolac i uprovo u tom vremenu dobija prve nagrade za literarne radove.

U Sarajevu upisuje i studira na fakultetu Političkih nauka, odsjek Sociologije. Rat ga zatiče u Sarajevu, a nakon završetka rata odlazi u Dansku, gdje nastavlja pisati.

Roman "Tišina" je njegov prozni prvijenac, a završetkom romana "Trokut ljubavi i smrti" želi čitateljima pružiti uživanje u zanimljivim događajima i zamršenim raspletima u knjizi.

U pripremi za štampu ima više rukopisa proze i poezije.

Živi i stvara u danskom gradu Kopenhagen.

Kontakt:

e-mail: izobihorac@gmail.com

Sadržaj:

RECENZIJU ROMANA TROKUT LJUBAVI I SMRTI	05
1.	09
2.	17
3.	29
4.	35
5.	39
6.	49
7.	55
8.	59
9.	67
10.	73
11.	83
12.	95
13.	105
14.	113

15.	119
16.	127
17.	133
18.	137
19.	141
20.	145
21.	153
22.	161
23.	171
24.	177
25.	183
26.	187
27.	197
28.	201
29.	207

30.	215
31.	219
32.	227
33.	235
34.	243
35.	247
36.	253
37.	263
38.	275
39.	281
40.	287
Bilješka o piscu	290
Sadržaj	292

Prilog – Ugovor o korištenju digitalnih knjiga

Digitalne knjige by Impero present dopušteno je koristiti samo za osobne potrebe korisnika, čime želimo izbjeći bilo kakvu mogućnost zloupotrebe autorskih prava autora knjige. Korisnici ih mogu slobodno pregledavati, kopirati, umnožavati te pokazivati i slati prijateljima ili svim onim za koje misle da bi ih takvo što moglo zanimati, no svaka druga vrsta distribucije digitalnih knjiga ostaje isključivo i nepovredivo pravo stranice www.digitalne-knjige.com.

*Nenad Grbac iz Zagreba, kao nakladnik, s jedne strane (u daljnjem tekstu: nakladnik) i posjetitelj stranice www.digitalne-knjige.com kao korisnik usluge (u daljnjem tekstu: korisnik) zaključuju klikom na link *Prihvaćam ugovor o korištenju knjige prije njezina preuzimanja(download)*, sljedeći:*

UGOVOR O KORIŠTENJU DIGITALNIH KNJIGA by IMPERO present

čl. 1.

Ugovorne strane su suglasne da se digitalnim knjigama nakladnika korisnik može koristiti samo za osobne potrebe, pri tome ničim ne ugrožavajući autorska prava nakladnika i pisaca koji su nakladniku dali suglasnost da objavi njihovo djelo.

čl. 2.

U skladu s prethodnim člankom, korisnik knjigu može pregledavati, kopirati, umnožavati i slati svima onima za koje smatra da bi ih knjiga mogla zanimati, a nije mu dopušteno mijenjati sadržaj knjiga, dopunjavati ga, kao ni bilo kakva izmjena u izvornome kodu knjiga (bilo u binarnom ili izvršnom obliku).

čl. 3.

Ugovorne strane su suglasne da je svaka druga vrsta distribucije digitalnih knjiga nakladnika zabranjena odnosno isključivo i nepovredivo pravo nakladnika.

čl. 4.

Slijedom prethodnog članka zabranjena je bez znanja i suglasnosti nakladnika i pisaca bilo kakva komercijalna ili reklamna upotreba digitalnih knjiga, njihovo korištenje u državnim i privatnim ustanovama (fakultetima, školama, knjižnicama, knjižarama i slično).

čl. 5.

Temeljem članka 3. ovoga ugovora zabranjena je i distribucija digitalnih knjiga nakladnika putem elektroničkih medija i Interneta.

čl. 6.

Ovaj ugovor zaključuje se na neodređeno vrijeme, a sve sporove proizašle iz njega ugovorne strane će nastojati riješiti sporazumno, dok se u suprotnome ugovara stvarno nadležan sud u Zagrebu.

Izudin R Bihorac

TROKUT LJUBAVI I SMRTI

Vlastita naklada

Nenad Grbac

Mob: 095/853-03-40

E-mail: digitalne.knjige@gmail.com

Urednik:

Nenad Grbac

Bihorac, Izudin R

TROKUT LJUBAVI I SMRTI

www.digitalne-knjige.com

ISBN 978-953-354-280-5

Roman, ljubavnog sadržaja pun ljubavnog zanosa i strasti. Radnja romana se dešava u trokutu gradova Sarajevo – Pariz – Milano koji, osim što pružaju fenomenalne slike velikih metropola, čuvaju slatke i bolne tajne koje će ostati da žive na njihovim ulicama, u velelepnim hotelima, ugodnim kafićima, parkovima...

Na tim isprepletenim relacijama, između pomenutih gradova, ostaju tragovi ispisani radosnim i tužnim sjećanjima, čežnjivim uzdasima i mrljama prosute krvi. Glavni junak bezgranično voli djevojku kao i svi njegovi drugari što svoje vole. Putuju stazama ljubavi punim ruža i trnja, uživanja i patnje, zanosa i strasti, bola i krvi.

I pored svih nedaća i tragedija koje im se dešavaju ljubav ih iznova čini sretnim i radosnim poklanjajući im neizbrisivost vječnih sjećanja.